

Introducere

Prima epistolă către Tesaloniceni se ocupă, mai mult decât oricare altă epistolă din Noul Testament, în mod deosebit cu revenirea Domnului Isus. Ea este adresată unei adunări locale, care era foarte tânără în credință, dar care persevera cu convingere în așteptarea venirii Domnului ei. Toată scrisoarea respiră proșpețimea vieții de credință a acestei adunări. Cei drept le lipsea încă cunoașterea, dar pentru aceasta au dovedit în viața lor ceea ce Domnul Isus mai târziu nu găsea la credincioșii din Efes. Aceia cunoșteau într-adevăr cele mai înalte adevăruri creștine, dar ei au părăsit dragostea lor dintâi. La tesaloniceni era altfel. Cu toate că Pavel a fost la ei numai aproximativ trei săptămâni (vezi Faptele Apostolilor 17,2), ei au primit Cuvântul nu numai cu bucurie, ci ei l-au practicat în viața zilnică. El le dă mărturie, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, «ca să slujească Dumnezeului celui viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său» (1 Tesaloniceni 1,9.10)

Cetatea Tesalonic

Tesalonic (astăzi Thessaloniki, Saloniki) este situat în partea de nord a Greciei de astăzi la Marea Egee. În timpul acela acest ținut era împărțit în două părți mari. Partea de nord se numea Macedonia, cu cetățile Filipi, Tesalonic și Bereea. Partea sudică se numea Ahaia cu cetățile Atena și Corint.

Tesalonic era în timpul apostolului Pavel una din cetățile cele mai însemnate ale Macedoniei. Se presupune că acolo trăiau aproximativ 200.000 de oameni. Ea era situată pe Via Egnatia, o rețea importantă de legătură, care lega Roma de Orient. Din acest motiv Tesalonic era o cetate comercială mare, în care s-au stabilit mulți iudei. Ca port el a avut și un renume pentru imoralitate și desfrânare. El a fost întemeiat în anul 315 înainte de Hristos de către Kassander, un general grec al lui Alexandru cel Mare. Sub romani, care au cucerit Tesalonicul în anul 186 înainte de Hristos, cetatea a devenit capitală de provincie, care avea voie să se administreze singură și posedă autonomie în treburile interne.

Pavel în Tesalonic

Multe afirmații din scrisoare le putem înțelege corect numai atunci când avem înaintea ochilor planul secund istoric care stă la baza acestei scrisori. Luca ne relatează în cartea Faptele Apostolilor 17,1-9 cum Pavel și conlucrătorul său Sila (Silvan) au venit la Tesalonic. Apostolul se afla în a doua sa călătorie misionară, care l-a adus pentru prima dată în Europa (Faptele Apostolilor 16,6-12). Cei doi au venit din Troa (situată în nord-vestul Asiei Mici) în Macedonia. Prima staționare a fost Filipi, unde a luat naștere prima adunare în Europa (Faptele Apostolilor 16,13-40). De acolo călătoria s-a îndreptat spre sud-vest spre Tesalonic, situat la aproximativ 150 km. Aici locuiau evident unii iudei, căci era o «sinagogă a iudeilor» (Faptele Apostolilor 17,1). Din relatarea inspirată a lui Luca putem deduce că Pavel s-a întretinut în trei sabbate cu tesalonicenii în sinagogă și o mulțime de oameni au venit la credință prin predică.

Unii iudei însă s-au umplut de invidie și au încercat să împiedice lucrarea de început a Domnului. O răscoală provocată de ei a pus cetatea în mișcare și urmarea a fost că Pavel a trebuit să părăsească Tesalonic în timpul nopții. El scrie în scrisoarea sa că el și Sila «au fost alungați prin prigoană». Următoarea stațiune a călătoriei a fost Bereea și de acolo Pavel s-a dus la Atena, în timp ce el a lăsat pe Sila și Timotei în Bereea. Mai târziu aceștia l-au urmat pe Pavel. Deoarece el nu a văzut nici o posibilitate de a se reîntoarce la Tesalonic (vezi 1 Tesaloniceni 2,18), și în același timp era îngrijorat de frații lui preaiubiți, el a trimis pe Timotei înapoi. Să ascultăm în privința aceasta propriile lui cuvinte: «De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena,

și v-am trimis pe Timotei, fratele nostru ... ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră» (1 Tesaloniceni 3,1.2). Cei trei s-au întâlnit iarăși în Corint (Faptele Apostolilor 18,5). De acolo el a scris apoi cele două scrisori tesalonicenilor.

Noul Testament nu relatează exact despre o altă vizită a lui Pavel în Tesalonic. În Faptele Apostolilor 19,21-22 vedem că Pavel avea gândul să călătorească din nou spre Macedonia și a trimis înainte pe Timotei și Erast. Conform relatării din cartea Faptele Apostolilor 20,1, după aceea el însuși a fost în Macedonia. El a îmbărbătat pe credincioși cu multe cuvinte. Nu se poate spune cu exactitate dacă în această a treia călătorie misionară el a fost și cât timp a fost în Tesalonic, și cum i-a mers acolo.

Adunarea din Tesalonic

Să aruncăm o privire scurtă asupra credincioșilor din această mare cetate portuară și de comerț, pe care Pavel îi numește »biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos« (1,1). Pentru înțelegerea unei epistole este totdeauna bine să vedem mai întâi cine erau destinatarii și în ce împrejurări se aflau.

În cartea Faptele Apostolilor 17,4 Luca numește trei grupe de oameni, care au primit cuvântul Evangheliei în Tesalonic și astfel au venit la credință:

1. Unii iudei.
2. Greci temători de Dumnezeu (aceștia erau deci păgânii de odinioară, care au renunțat la închinarea la idoli și astfel au devenit prozeliți).
3. Nu puține femei cu influență (probabil grecoalice).

În afară de aceasta la citirea scrisorii primim impresia, că o mulțime de păgâni veniseră la credință, căci numai despre aceștia se putea spune, că s-au întors la Dumnezeu de la idoli (1,9). Și pericolele, de care atenționează Pavel în capitolul 4,1-8 erau o problemă deosebită pentru foștii păgâni (și mai puțin pentru iudeii localnici).

Avem deci a face cu o adunare în care existau atât foști iudei cât și foști păgâni, la care cei dintre păgâni constituiau probabil majoritatea. Evident în această adunare tânără nu existau greutăți de comunicare între cele două grupe, așa cum găsim în alte adunări (de exemplu în Roma).

Predica lui Pavel în Tesalonic

Conținutul mesajului, pe care Pavel l-a vestit tesalonicenilor, are o însemnătate centrală pentru înțelegerea celor două scrisori ale sale adresate acestor credincioși. Numai pe fundalul a ceea ce el a predicat cu ocazia vizitei sale în această cetate se pot înțelege corect cele două scrisori ale sale.

Dacă citim Faptele Apostolilor 17,1-9, constatăm că predica sa conține două gânduri fundamentale:

Primul punct îl avem în versetele 2 și 3. Găsim acolo că el a mers în sinagoga iudeilor și le-a expus din Scripturi, că Hristosul trebuia să sufere și să învieze dintre morți »și acest Isus, pe care vi-L vestesc eu, este Hristosul«. Pavel a dovedit deci pe baza scrierilor din Vechiul Testament (căci numai acestea stăteau la dispoziția iudeilor din timpul acela și erau citite de ei), că Isus, pe care iudeii L-au prins în cuie pe cruce, era Mesia Cel făgăduit de Dumnezeu, care a suferit și acum era înviat. Acest mesaj era greu de acceptat de un iudeu, dar el trebuia să-l primească, ca să fie mântuit. La citirea exactă observăm că aici accentul nu stă atât de mult pe faptul că Hristos *a murit* (cu toate că principal această este fundamental), ci că El *a suferit*. Aceasta include lepădarea Lui de către poporul Său, dar și de către națiuni. Cu alte cuvinte, Pavel spune deci: acest Isus, pe care voi L-ați lepădat și L-ați răstignit, este Hristosul lui Dumnezeu, și Dumnezeu a primit lucrarea Sa. Suferința Lui s-a sfârșit, El a înviat. Credincioșii din Tesalonic au fost deci legați cu un Hristos înviat, dar

lepădat. Această legătură însemna că și ei vor trebui să treacă prin suferințe în mersul pe urmele Lui. Pavel le era un model în aceste suferințe (3,4), și chiar și ei au învățat repede ce înseamnă să suferi ca urmaș al Domnului.

Al doilea punct principal al predicii sale îl găsim în versetele 6 și 7. Acolo chiar adversarii lui dau mărturie despre ceea ce a vestit el și în felul acesta fără să vrea rezumă un punct central al învățăturii sale. Ei spun: »Ei toți lucrează împotriva poruncilor cezarului, și spun că este un alt Împărat: Isus«. Deci Pavel a predicat pe Domnul Isus nu numai ca Mântuitor, ci și ca Împărat (al împărăției Sale). Isus din Nazaret, cel lepădat de oameni, nu este altcineva decât Acela care a fost făcut de Dumnezeu Domn și Hristos. Dacă el ca Împărat este văzut mai mult în legătură cu poporul Său Israel, noi îl cunoaștem astăzi ca DOMN al Împărăției Sale (mai exact, regat).

Predica despre această Împărăție ocupă în învățătura lui Pavel din Faptele Apostolilor un spațiu larg. El a vorbit mereu despre faptul că Isus este și Domn. Într-adevăr, El nu a ocupat încă public domnia Sa cu putere și cu slavă, dar în inimile credincioșilor El este Acela a cărui autoritate și ale cărui drepturi vrem să le recunoaștem. Dar va veni momentul când El va instaura vizibil această Împărăție pe pământ. Atunci El va veni ca Împărat pe pământ, ca să înceapă domnia Sa. Și despre aceasta trebuie Pavel să fi vorbit detaliat cu tesalonicenii, căci ei știau că El va veni ca să preia guvernarea. Despre aceasta mărturisesc cele două scrisori.

Cele două puncte amintite sunt strâns legate unul de altul și conțin învățături importante și pentru noi. Isus Cel lepădat atunci de iudei este și astăzi lepădat în lumea aceasta. El a suferit și de asemenea și noi suferim în călcarea pe urmele Lui. Noi suntem robi în Împărăția Sa, care este invizibilă pentru oamenii lumii acesteia. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos, și așa va veni El să întemeieze Împărăția Sa în putere și glorie. Noi ne bucurăm de această venire. Dar până atunci avem dreptul să-L recunoaștem ca Domn al vieții noastre.

Aceste gânduri se întâlnesc în ambele scrisori. Tesalonicenii au primit Cuvântul trecând prin multe necazuri, dar cu bucuria Duhului Sfânt (capitolul 1,6). Suferințele sunt o caracteristică exterioară a Împărăției lui Dumnezeu în forma ei actuală, bucuria în Duhul Sfânt este caracteristica ei interioară (Faptele Apostolilor 14,22; Romani 14,17). De aceea Pavel le-a mărturisit să umble în chip vrednic de Dumnezeu, care îi cheamă la propria Sa Împărăție și la propria Sa glorie (capitolul 2,12). Și în a doua scrisoare este reluat acest gând, când Pavel spune că ei au fost socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, din pricina căreia ei au și de suferit (2 Tesaloniceni 1,5). Acum noi suferim împreună cu Domnul (chiar dacă numai în cea mai mică măsură), dar va veni ziua în care El va fi glorificat »în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut« (2 Tesaloniceni 1,10).

Autorul și data redactării scrisorii

Prima scrisoare către Tesaloniceni este una din primele scrisori, pe care apostolul Pavel le-a scris. Unii presupun, că ea este chiar prima lui scrisoare (alții consideră scrisoarea către Galateni ca fiind prima sa scrisoare). Deja de foarte timpuriu a început să circule această scrisoare printre credincioșii din timpul acela. Unii din părinții bisericii din secolul al doilea amintesc această scrisoare deja în scrierile lor (de exemplu Irineu, Clemens din Alexandria și Tertulian).

Cu privire la redactarea scrisorii de către Pavel este puțină îndoială în creștinătate. Numai câțiva teologi critici ai Bibliei neagă pe Pavel ca autor. Pentru noi nu este nici o discuție, că nimeni altul decât Pavel călăuzit de Duhul Sfânt este autorul acestei scrisori.

Deci, ce l-a determinat ca așa de curând după vizita Sa în Tesalonic să ia pentru prima dată penița și – inspirat prin Duhul Sfânt – să scrie o scrisoare unei Adunări? Din Faptele Apostolilor 18,5 în legătură cu 1 Tesaloniceni 3,6 vedem că în Corint el a primit vești despre tesaloniceni. Dacă se citește numai 1 Tesaloniceni 3, s-ar putea gândi că Pavel a scris din Atena. Unii comentatori biblici redau Atena ca loc al editării scrisorii. În legătură cu Faptele Apostolilor 18 ar trebui însă să devină clar, că Pavel a scris din Corint. Acesta era capitala provinciei Ahaia (vezi Faptele Apostolilor

18,12), și această provincie este amintită de două ori în capitolul 1. În general se presupune că prima scrisoare a fost scrisă în jurul anului 51 după Hristos.

Motivul pentru a scrie o scrisoare tesalonicenilor a fost evident știrea pe care Pavel a primit-o despre ei. Principial aceste informații erau în așa fel, ca să bucure inima apostolului. El scrie: »Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți ... căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de munca dragostei voastre și de tăria nădejzii voastre ... așa că ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia« (capitolul 1,2-7). Credința lor în Dumnezeu era răspândită în fiecare loc. Aceasta era o mărturie vie a unei adunări tinere, de la care noi putem învăța mult.

Cu toate acestea la tesaloniceni erau multe lipsuri de cunoaștere (căci ei erau tineri în credință), pe care Pavel voia să le completeze. Ne amintim că el a vorbit de venirea Domnului, și în legătură cu aceasta s-au născut întrebări și probleme, care sunt tratate detaliat în ambele scrisori.

Ocazia și gândul principal al scrisorii

Tesalonicenii trăiau permanent în așteptarea revenirii Domnului Isus (capitolul 1,10). Ei știau, că El, Cel lepădat, va întemeia public - aceasta înseamnă în putere și glorie - pe pământul acesta Împărăția Sa. Acest moment al preluării puterii stătea așa de viu înaintea ochilor lor, că ei se așteptau ca aceasta să aibă loc în orice zi. Este clar însă că în timpul vizitei sale Pavel nu a vorbit detaliat despre faptul că înaintea instaurării acestei Împărății credincioșii vor fi răpiți, ca apoi să vină împreună cu Domnul. În orice caz existau neclarități în această privință. Când unii credincioși dintre ei au murit, cei rămași în viață au fost foarte neliniștiți, căci gândeau că cei morți nu vor avea parte de instaurarea Împărăției.

Pavel întâmpină această problemă, scriindu-le această scrisoare. De fapt tratarea acestei probleme a fost motivul propriu-zis al scrisorii sale. El spune în capitolul 4,13: »Nu voim, fraților, să fiți în necunoaștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde«. După aceea el le explică detaliat că Domnul Isus va veni mai întâi să trezească pe sfinții adormiți și să-i răpească în același moment cu credincioșii aflați în viață. Prin aceasta nu este nici un dezavantaj pentru cei adormiți. În capitolul 5,10 apostolul revine pe scurt la această temă, când spune: »pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El«. În studiul nostru vom vedea că aici este vorba atât de credincioșii aflați în viață cât și de cei plecați acasă.

Învățăturile despre venirea Domnului, care fără îndoială constituie punctul central al acestei scrisori, trebuie să ne învioreze și să ne zidească sufletește (capitolul 5,11). Venirea Domnului este amintită în fiecare capitol, și de fiecare dată Pavel leagă de aceasta un gând deosebit:

Capitolul 1,9.10: Venirea Domnului este prezentată aici ca stil de viață al nostru. Această speranță, așteptarea venirii Fiului lui Dumnezeu din ceruri, este o caracteristică esențială a vieții creștine. Noi trebuie să trăim orientați spre țintă. Revenirea Domnului nu este o cunoaștere teoretică, ci ea influențează umblarea noastră, faptele noastre și gândirea noastră.

Capitolul 2,19.20: Pavel vorbește despre venirea Domnului nostru Isus și pune în legătură cu aceasta plata (cununa) pentru slujitor. La arătarea Lui va deveni vizibil ce a fost fiecare pentru El pe pământul acesta.

Capitolul 3,12.13: Umblarea credinciosului trebuie să se caracterizeze pe de o parte prin dragoste, iar pe de altă parte prin sfințenie. Dacă ne gândim la arătarea Lui împreună cu noi, sfințenia practică, aceasta înseamnă devotamentul față de El și în același timp îndepărtarea de orice rău, ar trebui să fie de la sine înțeleasă pentru noi.

Capitolul 4,13-18: Aceste versete conțin nu numai o învățătură importantă, ci ele sunt totodată încurajare și mângâiere pentru cei care au trebuit să rămână fără unul din iubiții lui. Noi vom fi pentru totdeauna la Domnul, la El, Cel care ne-a iubit foarte mult. Pavel încheie cu îndemnul: »Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.«

Capitolul 5,1-11: Aici este continuată ordinea de idei din capitolul 4,13.14. Venirea Domnului este pentru cel care crede mângâiere și îmbărbătare; pentru fiecare, care nu crede, ea înseamnă judecată inevitabilă, îngrozitoare și veșnică. Sunt cuvinte severe, când Pavel scrie »... nu va fi chip de scăpare«.

Chiar dacă învățătura despre venirea Domnului este prezentată printre altele în această scrisoare, totuși scrisoarea nu este în primul rând o „scrisoare de învățătură”, așa cum este scrisoarea către Romani, Coloseni sau Efeseni. Tocmai în această scrisoare stă pe prim plan „practica vieții creștinului”, deoarece ea este urmarea directă a speranței noastre, că Domnul va veni curând. De aceea această scrisoare este o îmbărbătare și vrea să ne facă curaj să slujim cu dăruire Dumnezeului nostru și în același timp să așteptăm pe Domnul nostru Isus să vină din ceruri.

Împărțirea scrisorii

Sunt diverse posibilități să se divizeze această scrisoare. Divizarea de față în șapte părți are scop să ne ajute să înțelegem mai ușor gândurile acestei scrisori:

1. Starea practică a tesalonicenilor (capitolul 1)
2. Slujba apostolului (capitolul 2)
3. Trimiterea lui Timotei și relatarea lui (capitolul 3)
4. Umblarea sfântă a credincioșilor (Capitolul 4,1-12)
5. Venirea Domnului (capitolul 4,13-18)
6. Ziua Domnului (capitolul 5,1-11)
7. Referiri practice adresate credincioșilor (capitolul 5,12-28)

Capitolul 1

Starea practică a tesalonicenilor

Primul capitol respiră într-adevăr toată proșpețimea vieții de credință a acestor credincioși întorși de curând la Dumnezeu. Pavel poate mulțumi pentru ei și aminti despre ceea ce Duhul Sfânt a putut da naștere în ei. Ei nu numai au crezut Evanghelia, ci au adus și roade corespunzătoare, așa că au devenit modele pentru alții. Viața lor este acum dedicată lui Dumnezeu și în același timp așteptau venirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri. Mărturia vie, care putea fi dată acestor credincioși, ne vorbește și nouă astăzi. Este o încurajare să ne comportăm așa cum s-au comportat tesalonicenii cu mai bine de 1900 de ani în urmă.

Versetul 1. »Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace.«

Pavel, marele apostol al națiunilor, nu se prezintă în această scrisoare ca apostol, ci el se leagă simplu cu cei doi conlucrători ai lui, care l-au însoțit în a doua sa călătorie misionară. În alte scrisori era necesar să atragă atenția că el era un apostol chemat de Dumnezeu. În total sunt nouă scrisori, în care el îndreaptă atenția spre funcția sa de apostol. În mod foarte deosebit în alocuțiunea adresată galatenilor a trebuit să arate energic, că el era un apostol și drept urmare putea să vorbească cu autoritate apostolică. Totdeauna atunci când ori era vorba că credincioșii trebuiau să fie corecțai, ori de revelarea principială a învățaturii fundamentale a Noului Testament, atunci găsim referirea la funcția de apostol.

Însă aici este altfel. În Tesalonic el nu trebuia să corecteze, ci aici el poate lăuda ce a putut lucra Duhul lui Dumnezeu în destinatarii scrisorii. Comportarea lui față de tesaloniceni este marcată de prețuire reciprocă, de dragoste și simpatie.

Silvan și Timotei au însoțit pe apostol în prima sa călătorie prin Europa și au fost împreună cu el în Tesalonic. Silvan era, ca și Pavel, un iudeu și totodată cetățean roman (vezi Faptele Apostolilor 16,37). Mărturia care i se dă în cartea Faptele Apostolilor lasă să se tragă concluzia că el era un însoțitor de călătorie folositor. Mai târziu el a devenit clar și un conlucrător al apostolului Petru, pe care el îl numește un »frate credincios« (1 Petru 5,12).

Timotei ne este bine cunoscut ca și conlucrător al lui Pavel. El, pe care Pavel îl numește »copilul său preaiubit«, a fost strâns legat cu el până la sfârșitul vieții acestuia. Și în celelalte scrisori ale lui Pavel este amintit Timotei în introducere (de exemplu 2 Corinteni, Filipeni, Coloseni).

Pavel se adresează destinatarilor scrisorii ca »biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos«. O astfel de alocuțiune este folosită în formă asemănătoare numai în a doua scrisoare către Tesaloniceni. Aici noi nu avem atât de mult gândul referitor la un singur trup, așa cum el ne este prezentat în epistola către Efeseni. Acest adevăr a fost necunoscut sau foarte puțin cunoscut tesalonicenilor. Accentul stă aici pe *relația nouă*, în care ei au fost aduși. Ei aveau acum a face cu Dumnezeu, Tatăl, și cu Domnul Isus Hristos. Această relație este într-adevăr o relație personală, însă noi avem voie s-o savurăm împreună. Adunarea este văzută aici, ca să spunem așa, ca familie a lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că noi Îl cunoaștem ca Tată prin Domnul Isus Hristos.

Relația cu Dumnezeu, Tatăl, pe de o parte, și cu Domnul Isus Hristos, pe de altă parte, ne amintește de lucrarea lui Ioan, respectiv de cea a lui Petru. Credincioșii sunt în »Dumnezeu, Tatăl«. Aceasta este despre ceea ce vorbește Ioan. »Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl« (1 Ioan 2,13). Aceasta este adevărat cu privire la fiecare credincios, chiar dacă el a venit de curând la credință. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, pentru că am fost născuți din Dumnezeu. Noi Îl cunoaștem ca Tată, care ne iubește și îngrijește de noi. Noi avem voie să avem părtășie cu El. Tesalonicenii se aflau în împrejurări grele. Ei erau prizoniți și asupriți. Ce îmbărbătare în această situație să și se amintească de Dumnezeul mare, care devenise Tatăl lor.

Creștinul este unit nu numai cu Dumnezeu Tatăl, ci și cu Domnul Isus Hristos. El este numit aici cu titlul Său deplin. Aceasta nu este la întâmplare. Este »Isus Hristos«, Cel care odinioară S-a smerit, dar acum este uns de Dumnezeu și ca Fiu al Omului este pus peste toate lucrurile. Dar El este și Domnul. Ca Om glorificat El poartă acest titlu. Dumnezeu L-a făcut Domn (Faptele Apostolilor 2,36). Noi ne aflăm, așa cum erau tesalonicenii odinioară, în Împărăția lui Dumnezeu și avem a face cu El ca Domn al nostru. De aproximativ 25 de ori El este numit așa în această scrisoare. El este Mântuitorul nostru – har nemărginit –, dar El este și Domnul nostru. El este Acela ale cărui drepturi noi le recunoaștem, și anume într-o lume care și astăzi Îl respinge. Lumea de acum, ca și cea de atunci, nu vrea să-L recunoască. Privilegiul nostru însă este să avem parte împreună cu El de lepădarea Sa și să recunoaștem drepturile Sale ca Domn. Dacă facem aceasta, cândva vom avea parte împreună cu El și de slava Sa. Aceasta este ceea ce apostolul Petru explică categoric în cele două scrisori ale sale.

Trebuie să fi îmbărbătat pe tesaloniceni, aducându-li-se aminte de această legătură intimă cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos. Unii dintre ei erau păgâni înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Ca păgâni au slujit idolilor străini și domnilor străini. Acum ei cunoșteau pe singurul Dumnezeu adevărat și erau legați cu El și cu Fiul Său. Ce schimbare uriașă!

Dorința de binecuvântare este scurtă, dar totuși bogată în conținut: »Har vouă și pace«. »Har« (charis) era salutul obișnuit între păgâni. »Pace« (shalom) era salutul între iudei. Pavel le unește pe cele două, așa că noi putem vorbi de un „salut creștin”.

Harul este cel care aduce omului mântuirea (Tit 2,11). El ne dă tot ce noi avem nevoie pentru drumul nostru (2 Corinteni 12,9). Harul este în cele din urmă cel care ne va fi adus la revelarea Domnului Isus (1 Petru 1,13). Întreaga viață creștină este încadrată în har. Aici nu este vorba de harul salvator, ci de harul care ne poartă în fiecare zi. Tesalonicenilor, și prin aceasta și nouă, li se dorește să aibă o cunoaștere mai mare despre favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, cu care El privește spre copiii Săi.

Tot așa stau lucrurile și cu pacea. Aici nu este vorba de pacea cu Dumnezeu, pe care o posedă fiecare copil al lui Dumnezeu, ci este vorba de pacea lui Dumnezeu, care este partea permanentă a acelora care se încred în Tatăl lor iubitor și merg în ascultare de Domnul lor. Nouă ni se dorește savurarea practică a acestei păci. Poziția noastră este: »în Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Isus Hristos«. Binecuvântarea noastră zilnică este savurarea harului și a păcii pe drum.

Versetul 2: »Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim în rugăciunile noastre,«

Pavel era un bărbat foarte ocupat. Dacă citim cartea Faptele Apostolilor și scrisorile sale vom observa cât de uimitor de mult a făcut acest om. El a călătorit, a predicat, a lucrat, a făcut vizite, a scris. Cu toate acestea era un bărbat care totdeauna găsea timp să se roage. Rugăciunea ocupa o poziție înaltă în viața lui. El știa cât de importantă era ea, și de aceea el nu a neglijat-o.

Fără îndoială Pavel s-a rugat și pentru nevoile proprii. Pe prim plan însă stătea rugăciunea pentru alții. El purta pe frați și surori pe o inimă rugătoare. El se ruga pentru aceia, pe care îi cunoștea personal (ca de exemplu tesalonicenii), dar se ruga și pentru aceia pe care niciodată nu i-a cunoscut personal (ca de exemplu colosenii). Subiectele rugăciunilor lui Pavel, așa cum ne sunt ele prezentate în epistole, erau diferite. În orice caz ele erau potrivite cu situația fraților respectivi și a surorilor respective. Aici Pavel are motiv să mulțumească și o face. El putea să mulțumească totdeauna Dumnezeului Său pentru ei toți.

Putem noi învăța ceva din aceasta? Cât de ușor suntem înclinați să vedem partea negativă a fraților noștri și a surorilor noastre, ceea ce nu ne place și probabil ne supără. Noi criticăm și pe lângă aceasta uităm ce Dumnezeu a putut să lucreze în frații noștri și în surorile noastre. Să încercăm să mulțumim lui Dumnezeu pentru frați și surori, și vom vedea că noi îi vedem într-o cu totul altă lumină.

Pavel mulțumea pentru ei toți. El nu a lăsat pe nimeni la o parte și nu a uitat pe nimeni. La filipeni era asemănător. Pavel putea să se roage cu bucurie pentru ei toți (Filipeni 1,4). În afară de aceasta el nu s-a rugat numai din când în când, ci »totdeauna«. Acest cuvânt exprimă o acțiune continuă. Să mulțumești pentru alții poate fi și pentru noi o obișnuință bună.

În sfârșit, Pavel nu s-a rugat singur, ci împreună cu el s-a rugat și Silvan și Timotei. Ați cunoscut părtașia rugăciunii între frați? Și aceasta este o parte binecuvântată.

Versetul 3: »căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de munca dragostei voastre și de tăria nădejzii voastre în Domnul nostru Isus Hristos.«

În acest verset Pavel ajunge să vorbească de însușirile interne, care erau prezente la tesaloniceni, și anume credința, dragostea și nădejdea. Contextul scrisorii arată clar că în multe domenii lor le lipsea într-adevăr învățătura, dar cu toate acestea starea lor practică era foarte bună. Cineva a spus: „Credința, dragostea și nădejdea sunt principii care formează caracterul nostru de creștini”. (Gaebelein, A.C. The first Epistle to the Thessalonians) Aceste principii se găsesc aici. Inimile lor erau îndreptate în simplitate spre Dumnezeu și spre Domnul Isus, și aceasta era decisiv. O cunoaștere doctrinară mare nu este garanția că va revela realmente aceste însușiri lăuntrice.

Credința, dragostea și nădejdea sunt în Noul Testament deseori prezentate împreună, de exemplu la sfârșitul capitolului 13 din 1 Corinteni. Apostolul Pavel revine încă o dată la acestea și în 1 Tesaloniceni 5,8. Aici sunt numite nu numai însușirile interioare ca atare, ci se arată de asemenea cum se manifestau acestea în viața tesalonicenilor. Pavel nu vorbește numai despre credința lor, ci de *faptele* credinței, el nu numește numai dragostea, ci de *munca* sau *osteneala* dragostei, el amintește nu numai nădejdea lor, ci *tăria* sau *răbdarea* nădejzii. Felul de a gândi era în ordine și drept urmare se vedeau și roadele corespunzătoare.

Credința în sens biblic este o cunoaștere sigură, o ținere cu tărie la realități, dar care nu sunt vizibile pentru ochiul trupesc. Credința este în opoziție cu vederea (vezi Evrei 11,1). Ea ne leagă cu lumea, care actual este invizibilă. Credința se îndreaptă spre Dumnezeu. Ea se manifestă prin încredere și ascultare. Ochii inimii noastre sunt deschiși, ca să privească într-o lume invizibilă. Credința face această lume invizibilă să fie posesiunea noastră actuală. Vine ziua când noi vom vedea aceasta și cu ochii noștri trupești. Acum însă noi trăim prin credință. Tesalonicenilor li se amintește că lumea invizibilă precede lumea vizibilă a Împărăției de o mie de ani. Odată această lume va fi vizibilă înaintea ochilor tuturor, acum însă ea este invizibilă și perceptibilă numai de credință.

O credință fără fapte este moartă (compară cu Iacov 2,26). Credința se manifestă prin activitate, altfel ceva nu este în regulă. Activitatea la rândul ei nu are voie să fie carnală, ci trebuie să ia naștere prin acțiunea lui Dumnezeu. Faptele creștine nu sunt făcute pentru a obține credința, ci este exact invers. Faptele creștine sunt consecința logică a unei credințe lucrată de Dumnezeu. Așa era la tesaloniceni, și așa trebuie să fie și la noi.

Dragostea se îndreaptă de asemenea mai întâi spre Dumnezeu, dar după aceea și spre aproapele. Aici este numită dragostea dumnezeiască. Ca oameni firești nu puteam altceva, decât să ne urâm unii pe alții. »Căci și noi eram altădată ... demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții« (Tit 3,3). Acestea au devenit acum altfel. Noi putem acum iubi, deoarece suntem născuți din Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Această natură nouă, dumnezeiască nu poate altfel decât să iubească. Dragostea lucrează înăuntru, dar se manifestă în afară. Ea devine vizibilă și activă în dragostea de frați practică față de frați și surori. Aceasta este osteneala dragostei, despre care Pavel vorbește aici. Cuvântul folosit aici înseamnă „o osteneală intensivă, cu eforturi până la limita epuizării”. Cunoaștem și noi astăzi această osteneală, lucrată prin dragostea dumnezeiască în noi?

A treia însușire este nădejdea. Pavel a povestit tesalonicenilor că Domnul Isus va reveni, ca să instaureze pe pământ Împărăția Sa. Această nădejde era vie la ei, și ea a dat naștere la perseverență. Nădejdea noastră nu este îndreptată spre un viitor mai bun, ci spre Persoana Domnului Isus Însuși. El este nădejdea noastră. Dorim ca ceea ce până acum este pentru noi subiectul credinței să devină cândva realitate vizibilă. Domnul Isus va intra aici în lumea aceasta, care L-a lepădat și unde a stat crucea Sa, în drepturile Sale. El Însuși așteaptă acest moment, și acest moment avem voie să-l așteptăm și noi cu răbdare.

În 2 Tesaloniceni 3,5 Pavel vorbește despre răbdarea lui Hristos și exprimă dorința ca inimile noastre să fie îndreptate spre această răbdare. Răbdare înseamnă aici să rezisti și în încercări și în suferințe. La tesaloniceni era așa, că ei treceau prin încercări și greutăți. În acestea ochii lor erau îndreptați spre Acela ca va reveni. Ei așteptau pe Fiul să vină din ceruri, și aceasta le dădea curaj nou și putere nouă. Nouă ne merge astăzi relativ bine. Este aceasta cauza pentru care răbdarea nădejzii este deseori prezentă numai într-o măsură mică?

Credința, dragostea și nădejdea au dreptul să fie motivul pentru orice activitate creștină. Felul nostru de gândire trebuie să fie marcat de aceste însușiri. Când apostolul Ioan a scris o scrisoare adunării din Efes la sfârșitul secolului întâi, el putea recunoaște că acolo erau fapte, dar și muncă (sau osteneală) și răbdare. În exterior totul era în ordine. Dar unde era credința, dragostea și nădejdea? Cum era felul de gândire? Domnul Isus a trebuit să acuze: »Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi« (Apocalipsa 2,4). Și aceasta este spus unei adunări, căreia Pavel i-a scris o scrisoare cu câțiva zeci de ani în urmă, în care el putea vorbi despre cele mai înalte binecuvântări creștine. „Fapta, osteneala și nădejdea au continuat să existe în Efes, dar ele au încetat să fie caracterizate prin aceste principii mari și minunate. Obişnuința a rămas, dar lipsea părtașia.” (J.N.D. Prima scrisoare către Tesaloniceni) Aici în Tesalonic era altfel. Cu toate cunoștințele limitate, faptele lor erau rezultatul credinței, osteneala lor a fost cauzată de dragoste și răbdarea se hrănea din nădejde.

Cum este la noi? Dumnezeu vede nu numai activitatea noastră. El vede inima, El vede motivele. El ne întreabă din ce fel de gândire suntem noi activi. Este din cauza obișnuinței, sau este din legătura inimii cu El? Unde este numai obișnuință, acolo lipsește dragostea dintâi. Dragostea dintâi este cea mai bună dragoste, aceasta înseamnă o dragoste care este îndreptată numai spre Dumnezeu. El dorește ca noi să fim legați de El cu inima întregă. Cunoștința mare nu este un mijloc de păzire. Putem învăța aceasta de la tesaloniceni.

Versetul 4: »Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.«

Să observăm cu ce simpatie li se adresează apostolul. El îi numește »frați iubiți de Dumnezeu«. Desigur în această expresie sunt incluse și surorile. Pavel știa că tesalonicenii erau iubiți de Dumnezeu și aceasta era un motiv destul de suficient ca să-i iubească și el.

Cu mare certitudine el amintește deci alegerea lor. Adevărul cu privire la alegerea propriu-zisă nu este subiectul aici. El ne este explicat în alte locuri (de exemplu Efeseni 1,4). În acest loc este vorba de faptul că el »știa« că ei erau aleși. Cum putea el ști aceasta? Când el a venit la Tesalonic împreună cu Silvan și Timotei, el nu știa pe cine a ales Dumnezeu în această cetate. Pavel nu putea privi în cartea vieții, și noi nu citim nimic cu privire la o revelare deosebită din partea lui Dumnezeu în această privință. Dar el vedea viața tesalonicenilor, vedea roadele vieții noi, vedea manifestările de credință, dragoste și nădejde. Aceasta era suficient pentru el, ca să fie sigur, că acești creștini erau aleși de Dumnezeu.

Cuvântul folosit pentru »cunoaștere« arată că această cunoaștere s-a obținut nu prin revelare, ci prin observare. Pavel putea vedea în comportarea lor, că ei erau aleși. Ei transpuneau în practică ce au învățat. De ce astăzi sunt deseori întrebări cu privire la faptul dacă cineva este cu adevărat întors la Dumnezeu, sau nu este? Nu este din cauză că noi în viața noastră nu arătăm suficient de clar de

partea căruia stăm? Dumnezeu dorește ca în viața noastră să fie clar, că noi suntem copiii Săi, că El ne-a ales. Aceasta este astăzi tot așa de posibil cum a fost atunci.

Versetul 5: »pentru că Evanghelia noastră v-a fost adusă nu numai prin cuvânt, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi între voi, pentru voi.«

Acest verset ne arată mijlocul prin care a fost posibilă starea bună la tesaloniceni. Era Evanghelia. Pavel o numește aici »Evanghelia noastră«, deoarece el a vestit-o în Tesalonic împreună cu conlucrătorii lui. Predicarea Evangheliei este punctul de plecare pentru toate. Ea era unul din marii piloni ai slujbei apostolului Pavel. El vorbește despre aceasta în cuvântarea de rămas bun adresată bătrânilor adunării din Efes; Faptele Apostolilor 20. Atestarea pocăinței și a Evangheliei, predica despre Împărăția lui Dumnezeu și revelarea întregului plan al lui Dumnezeu – aceasta era slujba sa.

Pavel a vestit Evanghelia deplină. Potrivit cu 1 Corinteni 15,1-4 această predică conținea trei puncte importante, și anume, că Hristos a murit, că El a fost înmormântat și că El a fost înviat. Credința în aceste realități mari ale mântuirii salvează. Evanghelia este „mărturia deplină a ceea ce cel pierdut găsește în Hristos.” (Kelly, W.: 1 st and 2nd Tesselonians)

Dar cum a ajuns Evanghelia la tesaloniceni? Pavel numește aici patru puncte, care ne arată succesiunea divină. În primul rând a fost în cuvânt, în al doilea rând în putere, în al treilea rând în Duhul Sfânt și în al patrulea rând cu o mare siguranță. Tot așa este și astăzi, când se vestește în mod corect.

La început stă în mod normal predica. Cuvântul trebuie vestit și auzit (sau citit), ca să poată fi posibil să fie primit. Tot așa a fost și la corinteni. Pavel le scrie: »Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați primit-o« (1 Corinteni 15,1). Însă nu se rămâne la cuvinte. Mesajul dă naștere la ceva, dacă este primit. El se dovedește în putere. Aici nu se spune că este puterea Duhului (căci Duhul este numit separat), dar este clar, că nu este putere omenească. Este puterea lui Dumnezeu. Pavel scrie romanilor: »Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelie, căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede« (Romani 1,16). Puterea lui Dumnezeu face Cuvântul eficace în cel care crede și în felul acesta dă naștere la o schimbare mare. Noi suntem luați din domeniul morții și suntem puși în domeniul vieții. Cine primește Evanghelia deplină, primește Duhul Sfânt. El ne mijlocește siguranța mântuirii. Ea este numită aici »o mare siguranță«. Este realmente ceva mare, să ști că noi am fost primiți de Dumnezeu. El nu dorește să ne lase în nesiguranță, ci El ne dă un fundament sigur. Nimeni nu trebuie să se îndoiască, dacă a crezut Evanghelia. Noi ne bazăm pe ce a spus Dumnezeu, și aceasta este de ajuns.

Însă după aceea ne este prezentat exemplul slujitorului. Am văzut că Pavel și conlucrătorii lui au fost aceia care au predicat Cuvântul tesalonicenilor. Însă numai a predica nu este de ajuns. Pavel adaugă: »Căci știți cum am fost noi, între voi, pentru voi«. Este *un* lucru să spui ceva, dar este cu totul altceva să fii ceva. Un predicator sau un martor al Evangheliei trebuie să fie totdeauna un exemplu viu a ceea ce el învață pe alții. Cuvântul și stilul de viață trebuie să fie în concordanță, dacă mărturia trebuie să fie roditoare. În capitolul al doilea se reia acest principiu important și este aprofundat (versetele 1-12).

De ce deseori este așa de puțină roadă printre noi? Nu este motivul acela, că noi într-adevăr vorbim mult, dar nu suntem ceea ce spunem? Probabil avem multă cunoștință și putem vorbi bine, dar nu practicăm în viața zilnică ceea ce am primit. Ce bine ca și în această privință să avem ca model desăvârșit pe Domnul Isus. La El totdeauna armonizează faptele și cuvintele. El putea spune, că El era ceea ce El vorbea. Cartea Faptele Apostolilor începe cu aducerea aminte de »tot ce a început Isus să facă și să învețe« (Faptele Apostolilor 1,1). Mai întâi fapta, apoi învățătura, așa a fost la Domnul. Pavel L-a urmat în privința aceasta. Și noi avem voie s-o facem.

Versetul 6: »Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt.«

După ce în versetul 3 au fost descrise însușirile lăuntrice ale vieții noi din tesaloniceni (și anume; credința, dragostea și nădejdea), acum găsim în versetele 6-8 însușirile exterioare. Ceea ce s-a petrecut în inimă a devenit vizibil în exterior.

Înainte de a privi mai îndeaproape aceste însușiri exterioare, aruncăm o privire asupra împrejurărilor în care se aflau destinatarii scrisorii, deoarece ei au primit Cuvântul. În capitolul 2,13 citim cum au primit ei Cuvântul în inimă, și anume »așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu«. Aici este vorba mai mult de împrejurările exterioare, decât de urmările întoarcerii lor la creștinism. Starea lor era caracterizată pe de o parte de »multe necazuri« și pe de altă parte prin »bucuria Duhului Sfânt«. Necaz și bucurie – se potrivesc acestea împreună? Da, căci sunt semnele caracteristice ale Împărăției lui Dumnezeu în etapa ei actuală, așa cum Pavel le-a vestit tesalonicenilor.

Și pentru noi Împărăția lui Dumnezeu, așa cum se înfățișează ea astăzi, este legată pe de o parte cu suferințe și pe de altă parte cu bucurie. Timpul domniei împreună cu Domnul nu a sosit încă. El este încă Cel lepădat, și această lepădare noi o trăim împreună cu El. El a suferit, noi suferim împreună cu El. În Faptele Apostolilor 14,22 citim că ucenicilor li s-a adus aminte că »în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri«. Aici avem Împărăția în etapa ei viitoare, când noi vom domni împreună cu El. Drumul într-acolo este caracterizat prin suferințe. Desigur noi astăzi simțim foarte puțin din aceste suferințe. Dar cine se așează cu adevărat consecvent de partea Celui lepădat, acela va avea parte și astăzi puțin din aceste suferințe. Principiul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile: »Toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați« (2 Timotei 3,12).

Chiar dacă astăzi avem parte de suferințe în Împărăția lui Dumnezeu, totuși pe de altă parte putem savura deplin conștienți bucuria Duhului Sfânt. Bucuria este una din marile însușiri ale Împărăției lui Dumnezeu în putere și glorie, așa cum găsim deja în multe locuri în Vechiul Testament. Creștinul nu trebuie să aștepte până când Împărăția este instaurată vizibil. El poate savura deja acum această bucurie mare, și anume împotriva tuturor necazurilor. Tesalonicenii au făcut așa, și noi putem învăța de la ei.

Și la Pavel a fost așa. El a trecut prin suferințe adânci. A suferit prigoane grele. Și cu toate acestea avea totdeauna o bucurie adâncă în inimă, bucurie lucrată prin Duhul Sfânt.

Să venim la semnele caracteristice exterioare. Mai întâi găsim pe tesaloniceni ca imitatori. »Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului«. Ei nu numai au devenit creștini, ci ei au și arătat că sunt creștini. Ei au devenit imitatori sau urmași. Dar de ce Pavel se numește mai întâi pe sine și pe conlucrătorii lui și apoi pe Domnul? Deoarece tesalonicenii nu au văzut niciodată pe Domnul. Ce cunoșteau ei despre El, știau prin apostolul Pavel. Ei au auzit de la el, dar mai ales ei au văzut la el. El era așa de asemănător cu Domnul Său, că tesalonicenii L-au urmat pe Domnul, atunci când L-au urmat pe Pavel.

El vorbește în diverse locuri în scrisorile sale despre faptul că el a devenit un imitator al Domnului Isus și ne cere să facem și noi la fel. Premisa pentru a imita este să urmezi. Numai dacă mergem foarte aproape după Domnul Isus putem învăța de la El și deveni asemenea Lui. În Filipeni 2,5 este vorba de felul nostru de a gândi, deci de modul cum gândim. »Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.« Petru vorbește de umblarea noastră și ne cere să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2,21). Ambele sunt importante, lumea gândurilor și comportarea, și ambele trebuie să fie caracterizate prin aceea, că Isus este văzut. Este osteneala Duhului Sfânt să creeze în noi chipul Domnului nostru. Pentru aceasta este necesar ca noi să ne preocupăm mult și intens cu El. Numai atunci când El stă zilnic înaintea noastră și Îl privim în toate detaliile vieții Lui aici pe pământ, putem deveni imitatorii Lui.

Versetul 7: »... așa că ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia.«

Aceasta este al doilea semn caracteristic. Din imitatori devin modele. Macedonia era provincia în care se afla Tesalonic, Ahaia era provincia din partea de sud a Macedoniei. Acolo era Corint, cetatea în care se afla Pavel atunci când a scris scrisoarea. Pavel prezintă pe tesaloniceni ca model. Ce puternică trebuie să fi fost mărturia lor!

Și pentru noi este valabil acest cuvânt. Dumnezeu dorește ca noi să arătăm apartenența noastră, da, El vrea ca noi ca imitatori ai lui Hristos să fim în același timp un model pentru frații noștri și pentru surorile noastre. Alții să vadă pe cine urmăm noi. Dacă suntem modele, prin aceasta vom arăta în exterior că noi Îl urmăm pe Domnul Isus și suntem marcați de El. Frații noștri și surorile noastre și semenii noștri ne examinează foarte exact. Ce văd ei la noi? Revelăm noi trăsăturile de caracter ale Domnului Isus sau văd la noi însușiri care aparțin omului vechi?

Aici nu avem a face cu o teorie seacă, ci cu creștinism practic. Noi nu dăm în primul rând altora doctrină, ci noi o trăim, prin aceea că ne hrănim zilnic cu Cuvântul Său și cu orice problemă venim în rugăciune la El. Pentru aceasta nu avem nevoie de cunoaștere mare, ci de dăruire față de Domnul Isus. Deseori nu frații și surorile care au multă cunoaștere sunt modele pentru alții, ci aceia care în toată liniștea trăiesc din plin ce înseamnă Hristos pentru ei.

Ce diferență, dacă comparăm pe tesaloniceni cu corinteni! Pavel poate confirma corintenilor că ei »au fost îmbogății în toate privințele« și »nu duc lipsă de nici un fel de dar al harului« (1 Corinteni 1,5-7). Dar unde citim că ei au fost modele pentru alții? În nici un loc. Dimpotrivă, comportarea corintenilor a fost în multe puncte prilej de muștrare și atenționare pentru alții. Tesalonicenii dimpotrivă, cunoșteau relativ puțin. Dar ei trăiau din plin ceea ce știau și prin aceasta erau modele pentru alții.

Versetul 8: »Căci Cuvântul Domnului a răsunat de la voi nu numai prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva.«

În acest verset avem al treilea semn caracteristic, ca să zicem așa ultima verigă a lanțului. Mai întâi ei au fost imitatori, apoi modele, și în cele din urmă sunt prezentați ca martori. Această mărturie nu se limita numai la Macedonia și Ahaia, ci depășea granițele acestor cetăți. Comportarea lor a ajutat răspândirii mesajului prin Pavel și prin alții. Cuvântul Domnului a răsunat de la ei și credința lor a devenit vizibilă. Mărturia lor consta deci atât din cuvinte cât și din faptele lor. Ei se comportau așa cum au văzut la Pavel, prin faptul că cuvintele și comportarea lor erau în concordanță unele cu altele.

Afirmația acestui verset este cu atât mai remarcabilă, dacă ne gândim că mijloacele de comunicare din zilele acelea erau foarte limitate. Nu exista telecomunicația, așa cum pentru noi astăzi este de la sine înțeleasă. Nici știrile tipărite nu erau cunoscute. Singura posibilitate de transmitere a noutăților consta în transmiterea orală sau scrisul cu mâna proprie a informațiilor.

Cu greu ne putem imagina astăzi o astfel de mărturie vie. Dar s-a schimbat mesajul? S-a schimbat Duhul? S-a schimbat Domnul? Nu. Desigur s-au schimbat împrejurările, dar mai ales ne-am schimbat noi înșine. Și cu toate acestea Domnul poate încă să lucreze și în noi și să ne facă să devenim o mărturie vie. Numai dacă urmăm pe Domnul și suntem marcați de El putem să fim un model pentru alții și numai atunci mărturia noastră va fi veritabilă și demnă de crezut. O mărturie care nu rezultă din părtașia cu Domnul și nu este în concordanță cu umblarea noastră, cu greu va fi primită. Să ne gândim la Lot. Amestecarea lui cu lumea a făcut imposibilă de crezut mărturia, așa că el a fost chiar luat în râs, când a vorbit despre pericolul amenințător (Geneza 19,14).

Versetul 9: »Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat«

Ultimele două versete ale primului capitol se preocupă cu țelul pe care Dumnezeu îl avea în vedere cu mântuirea tesalonicenilor. Ei s-au convertit de la idoli la Dumnezeu. Această convertire nu era un scop propriu. Ei s-au convertit:

1. ca să slujească lui Dumnezeu,
2. să aștepte din ceruri pe Fiul Său.

Comportarea tesalonicenilor a avut ca urmare, că însăși lumea a devenit (chiar dacă fără să vrea) un martor pentru puterea Evangheliei. Oamenii au văzut ce s-a petrecut cu ei și au vorbit despre aceasta. Pur și simplu nu putea rămâne ascuns faptul că ei s-au întors de la idoli și s-au predat lui Dumnezeu.

Acest loc arată clar ce înțelege Noul Testament prin „întoarcerea la Dumnezeu”. Noi ne-am obișnuit cu așa de multe expresii, că deseori nu știm ce înțeles se leagă de ele. „Întoarcerea la Dumnezeu” și „pocăința” sunt două lucruri strâns legate între ele și al căror înțeles îl putem pricepe numai luate împreună. Cunoscuta istorisire despre fiul pierdut din Luca 15 ne dă o ilustrare bună: când el ședea la porci și și-a adus aminte de casa părintească, s-a căit, prin aceea că și-a deplâns starea. A recunoscut că a acționat greșit. Să te căiești nu înseamnă să faci anumite mățanii. Căința este schimbarea felului de gândire. Ea stă totdeauna în legătură cu o întristare a sufletului potrivită cu voia lui Dumnezeu, cu privire la propria stare stricată și cu privire la căile proprii rele (vezi 2 Corinteni 7,10). Dar aceasta nu era totul la fiul pierdut. Când și-a schimbat atitudinea lăuntrică (deci s-a căit), aceasta a avut și urmări. Și anume, el s-a sculat, ca să meargă la tatăl lui. Dacă ar fi rămas la porci, nu s-ar fi schimbat nimic pentru el. Dar el s-a întors și s-a dus la tatăl său. Exact aceasta este convertirea: este ridicarea, ca să mergi înapoi la Dumnezeu.

Căința și convertirea aparțin împreună. Petru a exprimat aceasta astfel: »Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele« (Faptele Apostolilor 3,19). Și la Pavel găsim această legătură strânsă. El a spus oamenilor »să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință« (Faptele Apostolilor 26,20). Pocăința are loc lăuntric, convertirea devine vizibilă în exterior.

Convertirea are două părți. Pe de o parte te întorci *de la ceva* și pe de altă parte te întorci *spre ceva*. Foarte clar citim aceasta în Faptele Apostolilor 26,18: »... ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu«. Convertirea este deci schimbarea poziției. Noi am ieșit din întuneric și de sub puterea lui Satan și am intrat în lumină și la Dumnezeu. Această schimbare o găsim și în versetul nostru: »... cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli«. Mulți tesaloniceni erau păgânii de odinioară și în această stare slujeau idolilor lor. Când Pavel a venit la Atena, »i s-a întăritat duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli« (Faptele Apostolilor 17,16). Aceasta ne-o putem imagina asemănător și în Tesalonic.

Dar acum a avut loc această schimbare. Odinioară ei slujeau idolilor, acum slujeau lui Dumnezeu. Idolii erau morți, ei nu puteau vedea și nici auzi. Ca toate din lumea aceasta, și idolii stăteau sub judecata morții. Acum însă tesalonicenii aveau a face cu un Dumnezeu viu. Idolii nu erau nimic altceva decât minciună, dar acum destinatarii scrisorii stăteau în legătură cu Dumnezeul adevărat. Realmente, o schimbare uriașă!

Astăzi nu este altfel. Când un om se întoarce la Dumnezeu, atunci se schimbă totul. Convertirea este o tăietură radicală, o întoarcere totală. Prin convertire se schimbă total stilul de viață. Un om convertit pășește din întuneric la lumină, de sub autoritatea lui satan în domeniul de domnie al Fiului dragostei Tatălui. Se pot imagina contraste mai mari?

De acest verset se leagă însă o consecință practică, o întrebare, pe care vrem să ne-o punem: Ne-am despărțit noi radical de *tot* ce aparține vechiului? Și în viața unui copil al lui Dumnezeu pot exista idoli, de care nu vrem să ne despărțim. Noi ne-am întors într-adevăr la Dumnezeu, dar probabil nu am renunțat la tot. Mai sunt încă domenii ale vieții noastre unde Domnul nu poate

domni practic. Idoli în viața unui creștin sunt tot ce se interpune între creștin și Domnul. Dacă noi admitem astfel de idoli, atunci luăm puterea vieții noastre.

Convertirea creștină nu este orientarea spre un lucru, ci spre o Persoană, și anume Dumnezeu. Aceasta face creștinismul unic în felul lui. În creștinism nu avem a face cu un lucru sau cu o dogmă, ci cu Persoane divine. Niciodată să nu uităm aceasta. Învățătura creștină este măreață, însă ea ne ajută numai atunci când o aducem în legătură cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Tesalonicenii s-au convertit ca să slujească lui Dumnezeu. Este și misiunea noastră să slujim lui Dumnezeu în lumea aceasta. Cuvântul folosit aici pentru „a sluji” înseamnă, că noi slujim lui Dumnezeu ca sclavi, deci Îi punem la dispoziție toată viața noastră. Acest cuvânt este folosit și în 2 Petru 2,19: »căci fiecare este robul lucrului de care este biruit«. Acesta este gândul. În Filipeni 2 citim că Domnul Isus a luat chip de rob, și în Romani 1 Pavel se prezintă ca rob al lui Isus Hristos. În ambele locuri cuvântul „rob” descinde din aceeași familie de cuvinte ca și cuvântul de aici „a sluji”. Deci nu este vorba de faptul că noi ne-am întors la Dumnezeu pentru ca din când în când să facem o lucrare bună pentru Dumnezeu, să-I slujim din când în când, ci este vorba ca noi să-I stăm în totalitate la dispoziție, da, să-I slujim chiar ca sclavi. Dumnezeu dorește ca toată viața noastră să-I fie închinată Lui, ca noi să fim biruiți total de El. Slujirea divină în acest sens este o activitate permanentă, care se termină abia atunci când a venit Domnul.

Modelul nostru desăvârșit este Domnul Isus. Cine a fost un slujitor ca El? O Evanghelie întreagă – evanghelia după Marcu – ni-L arată ca adevăratul Rob al lui Dumnezeu, care a venit să facă în toate voia lui Dumnezeu. Numai de la El putem învăța adevărata slujire pentru Dumnezeu, adevărata dedicare și închinare lui Dumnezeu. În Exod 21,1-6 citim întâmplarea despre robul evreu. În acel tablou recunoaștem pe Domnul Isus în dăruirea Sa totală față de Dumnezeu. El nu voia să plece liber, ci voia să slujească veșnic. Tot așa să fie și cu noi.

Presupun că cei mai mulți dintre cei care citesc aceste rânduri au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Dar întrebarea, care se pune acum, este aceasta: Ne mulțumim noi că păcatele noastre au fost iertate și că nu ne mai poate ajunge nici o judecată? Sau suntem noi gata să dăm lui Dumnezeu toată viața noastră ca creștini, să o închinăm Lui? Desigur Dumnezeu nu are nevoie de slujba noastră, dar El ne așteaptă. El așteaptă slujba ta și slujba mea. Nu este nici o constrângere, ci un privilegiu mare să trăiești închinat lui Dumnezeu. Și în zilele noastre este posibil aceasta.

Versetul 10: »... și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.«

După ce Pavel a vorbit despre slujba pentru Dumnezeu, ne prezintă al doilea mare scop al convertirii. Noi așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Tesalonicenii trăiau în așteptarea permanentă a venirii Domnului Isus. Această nădejde era așa de vie, că ei s-au neliniștit, deoarece unii dintre ei au adormit (murit), înainte ca să fi venit Domnul să instaureze Împărăția Sa.

Revenirea Domnului Isus este și nădejdea noastră. În epistola către Tit 2,13, apostolul Pavel spune: »așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Nu este numai o simplă nădejde ci este o fericită nădejde. Din acest loc recunoaștem că noi nu numai așteptăm venirea Domnului *pentru* noi, ci și venirea Sa *cu* noi, atunci când El va veni pe acest pământ. Diferența între venirea Domnului *pentru* noi și *cu* noi ne va preocupa mai în detaliu, dar aici vrem să spunem numai atât: este vorba de fapt de o *venire* care se derulează în două etape. Noi așteptăm pe Acela care vine să-și ia mireasa acasă, dar noi ne și bucurăm cu El, când Lui I se va da pe acest pământ toată onoarea ca I se cuvine.

Adevărul despre revenirea Domnului Isus era unul din primele adevăruri, pe care dușmanul le-a întunecat. La citirea istoriei Bisericii constatăm aceasta foarte repede. Urmarea acestui fapt a fost că creștinii se simțeau acasă pe acest pământ și au uitat caracterul lor ceresc. Prin harul lui Dumnezeu noi avem astăzi iarăși lumină despre acest adevăr. Noi știm foarte bine, că Domnul Isus va reveni. Dar suntem noi și pătrunși de acest adevăr? Este el o simplă cunoaștere teoretică, sau marchează

realmente stilul nostru de viață și felul de gândire? Îl așteptăm noi cu adevărat zilnic, așa cum făceau tesalonicenii? Domnul a spus: »Eu vin curând.« Aceste cuvinte au fost totdeauna adevărate. Dar dacă au fost vreodată creștini care puteau să aștepte zilnic pe Domnul, atunci noi suntem aceia.

Vedem aici ce este viața creștină orientată spre țintă. Pe de o parte ea constă în slujbă pentru Dumnezeu și pe de altă parte în așteptarea Domnului Isus. Slujire și așteptare – acestea sunt cei doi poli între care se mișcă viața noastră. Și aceste două activități trebuie să fie totdeauna în echilibru. Dacă suntem îndreptați unilateral numai spre slujire și uităm venirea Sa, atunci curând slujba va ajunge să fie punctul central, și nu Domnul. Atunci poate să se ajungă de la o slujbă bună la început la o slujbă rea. Dacă trăim în așteptarea Domnului și uităm slujba, atunci aceasta va avea efect paralizant asupra întregii noastre vieți. Timpul slujirii nu a trecut încă. Gândul referitor la venirea Sa nu trebuie să ne paralizeze, ci să ne impulsioneze. Când El va fi venit, atunci nu va mai fi posibilă nici o slujire pentru El.

Cine este deci Cel pe care noi Îl așteptăm din ceruri? Apostolul nu spune simplu, că noi așteptăm pe Domnul Isus, cu toate că aceasta desigur este adevărat. Noi Îl găsim aici într-un caracter întreit. În primul rând este Fiul, în al doilea rând este Cel înviat dintre morți și în al treilea rând este Isus. Ca și în celelalte locuri din Biblie aceste nume și titluri nu sunt folosite la întâmplare, ci au însemnătatea lor.

Dacă El ne este prezentat aici în primul rând ca »Fiul«, atunci ne gândim la El ca Fiul lui Dumnezeu, ca Fiul dragostei Tatălui. Ca Fiul El este subiectul bucuriei și plăcerii Tatălui. Tot așa El trebuie să fie subiectul așteptării noastre. Noi Îl iubim, pe preaiubitul Fiul al Tatălui, și Îl așteptăm.

Dar El este și Acela pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți. El a devenit și rămâne Om adevărat și ca Om a mers în moarte. Ca Om El a fost înviat apoi de Dumnezeu. Și așa noi avem dreptul să-L așteptăm. Când El vine, atunci El vine ca Fiul Omului așezat de Dumnezeu pe locul cel mai înalt.

Dar El este și »Isus«, aceasta înseamnă Salvatorul. Pentru noi El vine ca Acela care a murit odinioară pe crucea de pe Golgota, ca Mijlocitor între Dumnezeu și Om.

Pavel adaugă apoi: »... care ne scapă de mânia viitoare«. »Mânie« (urgie) se poate referi foarte general la mânia lui Dumnezeu. Despre aceasta citim de exemplu în Ioan 3,36: »Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.« Numai prin lucrarea Domnului Isus poate un om să scape de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. »Mânie« se poate referi și la judecățile – și acesta este gândul dominant aici -, care vor veni peste acest pământ după ce credincioșii vor fi răpiți în cer. În acest sens citim în capitolul 5 versetul 9 al acestei scrisori: »Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.« Și în cartea Apocalipsa se folosește de cinci ori cuvântul »mânie« în capitolele 6-19, ca să descrie judecata lui Dumnezeu în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 6,16.17; 11,18; 16,19; 19,15).

Ca și credincioși ai perioadei harului nu trebuie să avem nici o frică de judecățile care vor veni peste acest pământ și care ne sunt descrise în cartea Apocalipsa. Aceasta ne-o arată clar Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus ne va salva de la aceste judecăți. Foarte clar rezultă aceasta din Apocalipsa 3,10, unde Domnul Isus ca Judecător Însuși spune: »Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.« Ca și credincioși noi suntem scutiți de orice manifestare a mâniei lui Dumnezeu, deoarece un Altul a suferit această mânie pentru noi. Aceasta este o mare mângâiere pentru noi.

Deci pe de o parte noi Îl așteptăm pe El, deoarece El este Fiul dragostei Tatălui, pe care și noi Îl iubim, iar pe de altă parte Îl și așteptăm, deoarece El ne va păzi de judecățile care vor veni.

Capitolul 2 Slujba apostolului Pavel

În timp ce în primul capitol stau înaintea noastră tesalonicenii înșiși și mărturia lor exemplară, în capitolul al doilea vedem în mod deosebit modelul apostolului Pavel. Duhul lui Dumnezeu ne oferă o privire profundă în viața și comportarea acestui slujitor deosebit al lui Dumnezeu.

Pavel a lucrat în Tesalonic ca evanghelist. După aceea, când unii au venit la credință, el a exercitat slujba unui păstor. În ambele slujbe el a fost credincios și a lucrat cu dăruire deplină. Deja în capitolul 1 versetul 5 a spus: »Știți cum am fost noi, între voi, pentru voi«. Acest gând el îl dezbate detaliat în capitolul 2. Pavel era îngrijorat de preaiubiții lui tesaloniceni și îi purta în inima iubitoare și dedicată rugăciunii.

Cu toate că niciunui dintre noi nu îi este încredințată o slujbă ca lui Pavel, putem totuși învăța de la el. Probabil Domnul nu ne-a dat darul unui evanghelist sau al unui păstor. Cu toate acestea noi avem voie și trebuie să fim în lumea aceasta martorii Săi și să ajutăm fraților noștri și surorilor noastre. De aceea acest capitol, care la prima privire pare să conțină puțină învățătură, este totuși foarte important și instructiv.

Versetul 1: »Voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică.«

De opt ori vorbește Pavel în această scrisoare că tesalonicenii știau ceva. El nu face oarecare afirmații, ci el se poate referi la faptul că ei pot confirma afirmațiile lui. Ei știau despre venirea lui la ei, deoarece ei înșiși au trăit-o.

Această »venire« la ei n-a fost zadarnică. Dumnezeu a binecuvântat din belșug slujba sa și eforturile sale. »Zadarnic« înseamnă și „fără folos”, „gol” sau „fără rod”. La tesaloniceni nu a fost așa. Predicarea evangheliei nu a fost fără urmări. Pavel a vorbit deja în capitolul 1 versetul 9 despre primirea lui la ei. Acolo stau rezultatele acestei primiri la ei în prim plan. Ei s-au întors la Dumnezeu cel viu, ca să-i slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri. Aici în capitolul 2 stă mai mult caracterul primirii lui în prim plan.

Este o mare îmbărbătare la gândul că pentru Dumnezeu nici o lucrare nu este făcută în zadar. În 1 Corinteni 3,6 ni se arată, că este misiunea noastră să semănăm și să udăm. Creșterea și roada o dăruiește Dumnezeu. Dacă El ne lasă să vedem roada, atunci o face nu pentru ca noi să ne închipuim că suntem cineva, ci ca să ne încurajeze.

Versetul 2: »După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am avut toată îndrăzneala în Dumnezeu nostru să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu în mijlocul multor împotriviri.«

Pavel amintește tesalonicenilor de ce i s-a întâmplat în Filipi. Această cetate a fost prima stațiune a călătoriei lui în Europa. Cartea Faptele Apostolilor capitolul 16 ne dă relatări exacte despre ce s-a petrecut acolo. Vântul prigoanelor le era acolo împotriva și au avut parte de suferințe și maltratări mari. Cu siguranță Pavel și Sila au simțit mult timp urmările bătăilor de care au avut parte în temnița din Filipi. Cu toate acestea nu s-au lăsat reținuți de la vestirea cu multă râvnă a Evangheliei. Dimpotrivă, ei au avut »toată îndrăzneala în Dumnezeu lor«.

Îndrăzneală înseamnă: „să vorbești fără frică și liber”. Așa a fost la Pavel. El știa ce mesaj i-a fost încredințat, și nimic nu-l putea împiedica să spună mai departe vestea bună. Îndrăzneala la el nu era un entuziasm carnal sau chiar fanatism, ci îndrăzneala lui era în Dumnezeu. Îndrăzneala adevărată este totdeauna în Dumnezeu. Dacă noi dăm loc firii noastre și ne căutăm pe noi înșine în lucrare, atunci pericolul este foarte mare ca noi – chiar și în slujba pentru Dumnezeu – să mergem pe căi proprii. Dar Pavel mai știa și că această îndrăzneală nu era de la sine înțelese. De aceea el îmbărbăta,

de exemplu pe credincioșii din Efes, să se roage pentru el »ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei« (Efeseni 6,19).

Nu avem și noi nevoie să ne rugăm ca să avem îndrăzneală în Dumnezeu nostru? Este relativ simplu să ai îndrăzneală, dacă împrejurările sunt favorabile. Dar care este situația când sunt greutăți și probabil avem de suferit batjocură și împotrivire? În orice caz Pavel nu s-a lăsat reținut prin suferințe să slujească Dumnezeului său.

Noul Testament vorbește în diverse locuri despre îndrăzneală. Ea este totdeauna văzută ca fiind ceva pozitiv și niciodată ca fiind ceva negativ. Noi spunem deseori astăzi, că noi „nu avem îndrăzneală” să spunem una sau alta sau să facem una sau alta. Biblia nu folosește o astfel de exprimare. Noi suntem încurajați »să avem îndrăzneală în Dumnezeul nostru«.

Pavel a avut îndrăzneală »să vestească Evanghelia lui Dumnezeu«. El nu a predicat un mesaj omenesc, ci mesajul lui Dumnezeu. Cuvântul »Evanghelie« se găsește de șase ori în prima epistolă către Tesaloniceni. De trei ori este numită »Evanghelia lui Dumnezeu« (capitolul 2, versetele 2, 8 și 9), o dată »Evanghelia noastră« (capitolul 1,5), o dată »Evanghelia lui Hristos« (capitolul 3,2) și o dată este numită simplu »Evanghelie« (capitolul 2,4), fără nici un adaos. Evanghelia este mesajul lui Dumnezeu adresat oamenilor, punctul ei central este Domnul Isus.

Această Evanghelie a fost încredințată apostolului Pavel și conlucrătorilor lui, de aceea el o numește și »Evanghelia noastră«. Aceasta nu era o aroganță, ci arată identificarea totală a lui Pavel cu Domnul său și cu ceea ce el predica. El s-a făcut pe deplin una cu mesajul pe care el îl da mai departe. Tot așa trebuie să fie și la noi astăzi. Mesajul, pe care noi îl avem de spus oamenilor, nu este un mesaj oarecare. Este »Evanghelia lui Dumnezeu«. Gândul la aceasta ne dă pe de o parte curaj, pe de altă parte ne arată și responsabilitatea noastră.

Cu toate că Pavel avea îndrăzneală, nu era simplu să vestești Evanghelia. El a făcut-o »în mijlocul multor împotriviri«. Nu era o luptă cu arme omenești, ci era o luptă împotriva împotrivirii spirituale a dușmanilor Domnului. Oriunde Dumnezeu deschide o ușă pentru Evanghelie, satan se ridică să deranjeze lucrarea. Așa a fost atunci, și tot așa este astăzi. Fiecare slujitor al Domnului trebuie să se aștepte că satan va împiedica lucrarea și vrea s-o facă fără efect. Așa ia naștere o luptă spirituală, pe care noi o putem duce numai în puterea tăriei Domnului nostru. Noi luptăm pentru Domnul nostru și de aceea avem voie să ne încredințăm Lui, ca să ne ajute.

Versetul 3: »Căci îndemnul nostru nu venea din rătăcire, nici din necurăție, nici din viclenie.«

După cuvintele introductive din versetele 1 și 2 Pavel începe să descrie mai îndeaproape felul lui de lucru. În versetele 3-6 vedem mai întâi partea negativă, aceasta înseamnă că este arătat ce *nu* a fost Pavel și conlucrătorii lui, respectiv ce *nu* au făcut. De la versetul 7 avem partea pozitivă, prezentându-ni-se ce au fost și ce au făcut. Pavel enumeră șapte motive, prin care nu era caracterizată slujba sa, și anume:

- nu venea din rătăcire,
- nici din necurăție,
- nici din vicleșug,
- nu ca să placă oamenilor,
- nu cu cuvinte lingușitoare,
- nu din lăcomie,
- nu pentru propria onoare.

Pavel nu a fost prigonit numai din exterior, ci evident erau din aceia care îl blamau între credincioși, aceasta înseamnă, ei voiau să-i atribuie motive false și nesincere. Aceasta rezultă din contextul întregului capitol. Deci el avea de luptat pe fronturi diferite. Dar el nu are nimic să-și reproșeze. Motivele lui erau curate și motivațiile sincere.

Și astăzi slujitorii lui Dumnezeu cunosc atât suferințe venite din afară, cât și atacuri de la aceia care le impută motivații false. Cât de important este de aceea, ca noi să verificăm permanent motivele noastre, pentru ca nimeni să nu ne poată reproșa pe drept ceva.

În primul rând Pavel vorbește despre faptul că îndemnul lui nu venea din rătăcire, sau înșelăciune. Înșelăciune înseamnă aici, că cineva vrea intenționat să ducă pe cineva în rătăcire. Aceasta nu este felul de lucru al unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu, ci al unui învățător fals. Iuda vorbește despre aceștia și numește ca semn caracteristic, că ei »s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam« (Iuda 11). Și apostolul Ioan vorbește despre aceasta și leagă de el »duhul rătăcirii«, care se împotrivesc »duhului Adevărului« (1 Ioan 4,6). În ambele locuri cuvântul pentru »rătăcire« este înrudit cu cuvântul folosit în versetul nostru pentru »înșelăciune«. Izvorul predicii lui Pavel era Cuvântul lui Dumnezeu nefalsificat și nu vreo învățătură falsă sau chiar erezie.

În al doilea rând Pavel amintește necurăția. El nu predica din necurăție, ci el trăia în sfințenia și curăția personală. Deseori înșelătoria și necurăția, ca și rătăcirea și destrăbălarea, merg mână în mână (compară de exemplu Iuda 4 și 1 Petru 2,18). El învăța adevărul lui Dumnezeu și cu acesta niciodată necurăția nu stă în legătură cu El. Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce totdeauna la adevărata sfințire, niciodată însă la necurăție. Multe religii păgâne leagă serviciile lor religioase (sau mai exact spus „serviciile idolești”) de multe ori cu imoralitatea și necurăția. Dar și la sectele moderne, care inundă țările noastre europene și „creștine”, se observă deseori această caracteristică (să ne gândim numai la prostituția pusă în legătură cu anumite învățături rătăcitoare). O învățătură care stimulează imoralitatea și indecența niciodată nu poate fi de la Dumnezeu.

În al treilea rând se vorbește despre vicleșug. Cuvântul folosit în limba greacă pentru „vicleșug” se întâlnește și în 2 Corinteni 4,2, unde este tradus prin „vicleșug” cu sensul de „falsificat”, „folosit cu scop de înșelare”. Pavel nu a folosit Evanghelia ca pe o „momeală”, ca să înșele pe tesaloniceni, ci el a predicat-o, pentru ca ei să poată găsi în ea mântuire și viață.

Versetul 4: »Ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ne fie încredințată Evanghelia, tot așa și vorbim, ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile.«

Pavel a fost chemat de Dumnezeu Însuși ca să vestească Evanghelia. Domnul a spus lui Anania la scurt timp după convertirea lui Saul: »El este un vas pe care Mi l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea lui Israel« (Faptele Apostolilor 9,15). Și Pavel însuși amintește în diferite locuri, că Dumnezeu l-a chemat. Foarte clar exprimă aceasta în epistola către Galateni, când scrie: »Dar când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale ...« (Galateni 1,15). Deci Pavel era începând de la naștere pus deoparte de Dumnezeu și prin har a fost chemat. Cu toate acestea acest slujitor al lui Dumnezeu, chiar dacă a fost ales și chemat de Dumnezeu, a trebuit să fie verificat, adică încercat. El a trecut prin diferite încercări din partea lui Dumnezeu și aceasta a condus la confirmarea lui. El nu a fost confirmat de oameni, ci de Dumnezeu Însuși.

Pavel avea o convingere profundă despre faptul că Dumnezeu i-a încredințat Evanghelia. De aceea el era răspunzător înaintea lui Dumnezeu și nu înaintea oamenilor despre ceea ce spunea. El nu voia să placă oamenilor, ci lui Dumnezeu. Aici avem deci al patrulea motiv, care nu trebuie să se găsească la un slujitor al lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să încercăm să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu.

Pericolul de a adapta vorbirea noastră la ascultători este totdeauna mare. În 1 Petru 4,11 sunt solicitați, »dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu«. Mesajul încredințat nouă este enorm. El este sever și important. De aceea prin vorbirea noastră să nu plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu. Aceasta este valabil atât în slujirea față de necredincioși, cât și în slujirea față de credincioși. Vrem să spunem ceea ce Dumnezeu ne dă, și nu să chibzuim să tăcem cu privire la aceasta sau la aceea, deoarece probabil ar putea să ne creeze dezavantaje din partea ascultătorilor. Decisiv pentru slujba noastră este acordul lui Dumnezeu și nu acordul oamenilor.

Dumnezeu este Cel care verifică inimile noastre. El vede orice sursă ascunsă a faptelor noastre, acțiunilor și gândirii noastre. Pe oameni îi putem ușor înșela, dar pe Dumnezeu nu-L putem înșela. Deja prin profeți Dumnezeu a lăsat să se spună în Vechiul Testament: »Eu, Domnul, cercetez inima și rărunchii« (Jeremia 17,10). Inima vorbește atât despre motivațiile noastre cât și despre sentimentele noastre. Dumnezeu verifică totul, nimic nu este ascuns de El.

Versetul 5: »În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuințat cuvinte lingușitoare, nici haina lăcomiei de bani: martor este Dumnezeu.«

Aici sunt numite alte două motive negative, ca se pot vedea des, și anume al cincilea, vorbirea lingușitoare, și al șaselea, lăcomia. Pavel putea să ia ca martori atât pe tesaloniceni cât și pe Dumnezeu, că aceste vicii nu se găseau la el.

O vorbire lingușitoare, care sună foarte impresionant, și este plăcută ascultătorilor. Pavel scrie despre aceasta copilului său Timotei: »Căci va fi un timp când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor aduna în jur învățători după poftele lor.« (2 Timotei 4,3) În aceste ultime zile ale mărturiei creștine trăim noi astăzi. Se dorește să se audă cuvinte, care sunt plăcute, cuvinte, care nu zguduie, ci leagă în siguranță. Se iubesc predicile frumoase, care probabil se adresează simțurilor și nu conștiinței. Cuvântul lui Dumnezeu este dimpotrivă altfel. Mesajul lui Dumnezeu intră sub piele. El zguduie și trezește conștiința noastră. Aceasta nu este totdeauna plăcut și frumos. Și noi ca credincioși avem nevoie mereu să aplicăm toată asprimea Cuvântului lui Dumnezeu la inima și conștiința noastră. Pentru orice slujire verbală este important să nu se vorbească ascultătorilor pe placul lor, ci Cuvântul să fie vorbit așa cum dorește Dumnezeu.

»... nici cu haina lăcomiei de bani«. Dacă slujirea pentru Domnul este îndreptată așa fel ca pentru noi personal să rezulte ceva din ea, atunci noi o folosim ca un instrument pentru lăcomie. Pavel era nevinovat și de acest reproș. El a lucrat chiar cu propriile lui mâini (capitolul 2,9), ca să nu ofere nimănui ocazia pentru reproșuri. Lăcomia este ceva îngrozitor în ochii lui Dumnezeu. Domnul Isus Însuși ne atenționează: »Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani« (Luca 12,15). Lăcomia este idolatrie (Coloseni 3,5), și de aceea noi trebuie să ne păzim s-o aducem în legătură cu slujba pentru Domnul. În 1 Timotei 6,5 este vorba de oameni care sunt stricați la minte. Unul din semnele lor caracteristice rele este, că ei gândesc că evlavia este »un izvor de câștig«. Să ne ferim să folosim slujba pentru Domnul ca pretext pentru fapte rele. Pe oameni îi putem probabil înșela, dar pe Dumnezeu nu.

Versetul 6: »N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să fim o greutate.«

Al șaptelea motiv, care nu trebuie să se găsească, este înălțarea de sine a slujitorului. Să fi mai mult decât alții, să cauți onoarea din partea oamenilor, este un pericol pentru noi toți. Acest pericol este mare și în lucrarea pentru Domnul, și noi toți avem nevoie să ne rugăm pentru ocrotire. Înălțare de sine găsim la Diotref. Apostolul Ioan scrie prietenului lui Gaiu: »Diotref, căruia îi place să aibă locul întâi printre ei, nu ne primește.« (3 Ioan 9). Domnul Isus ne atenționează insistent cu privire la această înclinare: »Oricine se înalță va fi smerit; și cine se smerește va fi înălțat« (Luca 14,11). Nu vrem noi să învățăm de la El, Cel care – cu toate că ocupa locul cel mai înalt – S-a făcut nimic și S-a smerit nespun de mult?

Satan cunoaște inimile noastre mai bine decât ni le cunoaștem noi înșine. El știe cât de ușor căutăm onoare pentru noi înșine. De aceea el va încerca mereu să ne aducă la cădere prin aceasta. Cât de mulți au căzut deja în această cursă a înălțării de sine – spre paguba lucrării Domnului.

Pavel nu a vrut să fie pentru nimeni o povară. El era un apostol (trimis) al Domnului său și drept urmare ar fi putut aștepta sau primi ceva din partea fraților și surorilor. Dar el nu a făcut-o, ci s-a

adaptat, ca să nu fie o povară pentru nimeni. Un exemplu din Vechiul Testament este Neemia, care putea spune: »Înainte de mine, cei dintâi guvernatori împovărau poporul și luau de la el pâine și vin ... Eu n-am făcut așa, de frică de Dumnezeu. Ba, mai mult, am lucrat eu însumi la repararea zidului acestuia« (Neemia 5,15,16).

Cine vrea să slujească Domnului, trebuie să poată să se adapteze. Aceasta o vor experimenta și o vor confirma mai ales acei frați și acele surori care lucrează în țări străine și unde sunt alte civilizații. În multe domenii ei trebuie să se subordoneze obiceiurilor țării și nu se pot aștepta la un tratament deosebit. Dar dacă totuși o fac, ei pot deveni ușor o povară pentru alții.

Versetul 7: »Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii.«

Versetele 7-12 ne arată acum sub aspect pozitiv însușirile active ale slujirii lui Pavel și a însoțitorilor lui la tesaloniceni. Acum el nu mai vorbește despre ceea ce ei n-au fost, ci el arată ce au fost ei realmente în mijlocul lor. Pentru aceasta el folosește tabloul unei mame (versetul 7) și al unui tată (versetul 11), amândoi îngrijesc de copiii lor în chip plin de dragoste. Probabil ni se pare puțin cam ciudat, că Pavel se compară aici cu o mamă, care alăptează (hrănește) bebelușul ei. Noi însă nu trebuie să uităm, că este vorba de o comparație. Nouă trebuie să ni se facă clar cât de îngrijorat era Pavel în dragoste pentru tesaloniceni. Dumnezeu însuși folosește tabloul unei mame, ca să ne ilustreze propria lui dragoste față de noi. În Isaia 66,13, El spune: »Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu.« Și Domnul Isus folosește această comparație. Pe când El deplângea Ierusalimul, El a rostit cuvintele: »De câte ori am dorit să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi, și n-ați vrut!« (Luca 13,34).

Găina este pasărea mamă și Domnul Isus folosește acest tablou din lumea păsărilor ca să explice sentimentele Lui pentru poporul Său pământesc. Desigur noi nu citim în nici un loc că Dumnezeu este o mamă. Noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru. Dar cu toate acestea noi nu avem voie să comparăm pe Dumnezeu cu un tată natural (omenesc). Un tată natural nu cunoaște sentimentele gingașe ale unei mame, deoarece el este un bărbat. La Dumnezeu aceasta este altfel. Dumnezeu știe despre dragostea „de tată”, dar El știe și de dragostea „de mamă”. Noi găsim la El totul în chip desăvârșit.

Pavel dovedește aici că el era un imitator al lui Dumnezeu între frați și surori. Dragostea de tată muștră și învață. Dragostea de mamă îngrijește foarte bine cu gingășie. Când copiii au necazuri și simt nevoia de mângâiere, atunci ei vin de regulă la mama. Dacă vor să știe ceva și au nevoie de învățătură, atunci ei se duc la tatăl. Și noi avem nevoie astăzi în adunări de amândouă, de dragostea de tată și de dragostea de mamă.

Aici sunt numite trei însușiri, care sunt în legătură cu dragostea de mamă. Mama este în primul rând blândă, în al doilea rând ea hrănește și în al treilea rând ea îngrijește. Cuvântul folosit aici pentru „blând” se mai găsește și în 2 Timotei 2,24, unde noi citim, că un rob al Domnului trebuie să fie »blând«. Apostolii falși, care s-au strecurat în Corint, au făcut exact contrariul. Corintenii nu au fost îngrijiți cu blândețe de ei, ci ei au fost »robiți« (2 Corinteni 11,20). Cunoaștem noi această blândețe în lucrarea pentru Domnul?

»A hrăni« înseamnă să dai copilului ce îi trebuie pentru creștere. Lui Petru i s-a cerut să pască mieluşei, adică să le dea hrană (Ioan 21,15). »A îngriji« înseamnă să le țină cald, așa cum o pasăre încălzește puii ei în cuib (vezi Deuteronomul 22,6). Așa cum copii mici au nevoie de „căldura cuibului”, și noi ca și copii ai lui Dumnezeu avem nevoie de această căldură. De aceea să fim în stare să dăm altora această „căldură a cuibului”. Cine ar putea fi un model mai bun, decât Domnul nostru? Despre El citim, că El hrănește și îngrijește Adunarea (Efeseni 5,29).

Ca unii care suntem subiectul purtării Sale de grijă, avem voie să imităm exemplul Său și să devenim asemenea Lui.

Versetul 8: »Astfel, în dragostea noastră pentru voi, ne-am fi găsit plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți.«

Aici avem o altă expresie a dragostei „de mamă”, pe care Pavel o avea pentru acești frați și pentru aceste surori. El voia nu numai să le vestească Evanghelia, ci el era chiar gata să le dea propria lui viață, adică să moară pentru ei. »Să dai propria viață« este în opoziție totală cu aceia care vesteau Evanghelia din motive de lăcomie. Aceștia nu vor fi niciodată gata să se dea pentru alții, dimpotrivă, ei se gândesc numai la avantajele proprii.

Acest verset ne arată, că Pavel era între tesaloniceni atât evanghelist cât și păstor. Vestirea Evangheliei este în primul rând misiunea unui evanghelist, să-ți dai propria viață este adevărata lucrare de păstor. Pavel le unea pe amândouă în sine însuși și prin aceasta era un urmaș al Domnului său. La el găsim această trăsătură de caracter în chip desăvârșit. El Însuși spune: »Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.« (Ioan 10,11). Niciodată Pavel nu putea să imite moartea de ispășire a Domnului, aceasta este foarte clar, însă el era gata să-și dea viața pentru credincioși, dacă ar fi fost necesar.

Deoarece el iubea așa de mult pe tesaloniceni, el avea și o dorință fierbinte după ei. Această expresie se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta. Ea ar putea fi tradusă și prin: „să ai dorință plină de dragoste după cineva”. Probabil aceia dintre cititori care sunt sau au fost activi ca misionari pentru Domnul pot înțelege cel mai bine ce exprimă Pavel aici. Motivul pentru toate era dragostea. Pentru că „atât de scumpi ne ajunseserăți«. Ce legătură a dragostei între el și tesaloniceni! Cunoaștem și noi această legătură a dragostei, care ne leagă cu frații și surorile de aproape și de departe? Este această dragoste motivul tuturor acțiunilor noastre și a slujbei noastre pentru ei?

Versetul 9: »Căci vă aduceți aminte, fraților, de oboseala și de munca noastră: cum lucram noapte și zi, ca să nu fim sarcină nici unuia dintre voi și vă vesteam Evanghelia lui Dumnezeu.«

Din nou li se aduce aminte tesalonicenilor de ceva, pe care ei înșiși îl puteau confirma. Pavel nu numai le-a vestit simplu Evanghelia, ci pe lângă aceasta el a avut oboseală și sarcini, și în al doilea rând a lucrat noapte și zi. El era un om care a făcut totul pentru Domnul lui și nu voia să aibă nimic pentru sine. El nu numai a predicat Cuvântul, ci el l-a și trăit. Prin aceasta el a devenit un model pentru toți care voiesc să slujească Domnului lor.

În versetul 2 l-am avut ca evanghelist înaintea noastră, care aduce celor necredincioși cuvântul crucii. Aici îl vedem mai mult în caracterul său de păstor, care vestește Evanghelia acelor care veniseră deja la credință. Chiar ca și copii ai lui Dumnezeu avem mereu nevoie să ne amintim de adevărurile de bază ale Evangheliei, de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Este »Evanghelia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său«, și aceasta cuprinde mult mai mult decât numai mesajul pentru oamenii pierduți. Predicarea Evangheliei ne oferă nouă celor credincioși un fundament puternic al mântuirii, de care toți avem așa nevoie mare. De aceea Pavel scrie și credincioșilor din Roma (și ei erau deja copii ai lui Dumnezeu atunci când el le-a trimis scrisoarea sa): »Astfel, atât cât depinde de mine, sunt gata să vă vestesc Evanghelia și vouă care sunteți în Roma« (Romani 1,15). Credincioșilor din Corint le scrie: »Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați primit-o« (1 Corinteni 15,1). Tot așa și noi avem mereu nevoie să auzim Evanghelia lui Dumnezeu, ca să fim întăriți prin ea.

Slujba lui Pavel nu a fost totdeauna ușoară. Ea era legată cu oboseală și greutate. Ambele expresii ne arată în aceeași direcție, se deosebesc însă puțin una de alta. „Oboseală” ne face să ne gândim mai mult la felul lucrului, „greutăți” ne arată intensitatea lucrului. Vestirea Evangheliei nu era pentru el o plimbare și nici o lucrare care putea fi făcută în treacăt. El nu cunoștea săptămâna de lucru de 35 sau 40 de ore, și nici timp liber regulat. Nu, el se identifica pe deplin cu ceea ce trebuia să facă, și nu ezita nici un efort.

Pe lângă aceasta se adăuga faptul că el nu voia să fie o povară pentru cineva, aceasta înseamnă că el nu voia să fie o povară financiară pentru cineva. Vedem mereu că Pavel în călătoriile sale lucra cu mâinile proprii, ca să nu fie dependent de ajutorul altora. El lucra noaptea și ziua, și noi ne putem ușor imagina cât de puțin timp îi rămânea să se odihnească. Cuvântul folosit aici pentru „a lucra” ne lasă să ne gândim realmente la lucrul cu mâinile proprii, deci la o activitate profesională. El era de meserie făcător de corturi și prin aceasta cel puțin parțial și-a câștigat întreținerea vieții (vezi de exemplu Faptele Apostolilor 18,3). În alte locuri este vorba de faptul că el a lucrat cu mâinile proprii. Credincioșilor din Efes le putea spune la plecarea lui de la ei: »n-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru nevoile mele și ale celor care erau cu mine. În toate privințele, v-am arătat că lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Însuși le-a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești.”« (Faptele Apostolilor 20,33-35). În a doua sa scrisoare el vorbește încă o dată tesalonicenilor despre această temă. Acolo el scrie: »Căci noi n-am umblat în neorânduială între voi. N-am mâncat fără plată pâinea nimănui, ci lucrând din greu și obosindu-ne, am muncit noapte și zi, ca să nu fim povară nimănui dintre voi. Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în oi înșine un exemplu, ca să ne urmați.« (2 Tesaloniceni 3,7-9).

Această temă este tratată detaliat în 1 Corinteni 9. Acolo apostolul explică că aceia care vestesc Evanghelia au pe deplin dreptul să trăiască din Evangheliie. Să cităm unele pasaje: »Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce vestesc Evanghelia să trăiască din Evangheliie. Dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste lucruri ... Care este atunci răsplata mea? Este ca atunci când evanghelizez, să vestesc fără plată Evanghelia și să nu mă folosesc, ca de un lucru care îmi aparține, de dreptul meu în Evangheliie.« (1 Corinteni 9,14/18). Și în a doua scrisoare către Corinteni el repetă încă o dată, că el voia să vestească Evanghelia fără plată (2 Corinteni 11,7)). Pavel era un urmaș al Domnului său, care a venit »nu să I se slujească, ci ca El să slujească). Nimeni nu putea să-i reproșeze că Evanghelia era pentru el un mijloc de câștig. Și nimeni nu putea să-i reproșeze, că el a fost o povară pentru frați și surori.

Dacă locurile citate mai înainte le studiem în context, atunci putem deduce următorul principiu cu privire la sprijinirea financiară a lucrătorilor în lucrarea Domnului: Slujitorul Domnului își face lucrarea și se încrede numai în Domnul său. El nu se bazează pe ajutorul financiar din partea altora. Pe de altă parte este responsabilitatea credincioșilor să dea slujitorilor Domnului ceea ce ei au nevoie. »Vrednic este lucrătorul de plata lui« (Luca 10,7), spune Domnul Isus Însuși.

Versetul 10: »Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără vină față de voi, care credeți.«

Aici devine foarte clar, că Pavel se adresează tesalonicenilor ca unora care cred în Domnul Isus. El îi numește »care credeți«. Aceasta este ceea ce ne leagă unii de alții. Credința era atunci baza relației intime dintre Pavel și acești frați și aceste surori. Credința este și astăzi baza relației noastre unii cu alții.

Ce avea Pavel de spus tesalonicenilor nu erau cuvinte goale, nu, ei puteau confirma. De asemenea și Dumnezeu confirma. Dumnezeu nu vede în primul rând slujba, ci El judecă motivele. Deoarece motivele apostolului erau curate, el poate pentru a doua oară, după versetul 2, să ia ca martor atât pe tesaloniceni cât și pe Dumnezeu.

După aceea sunt numite trei semne caracteristice, care au devenit vizibile în slujba lui Pavel pentru credincioși. Comportarea lui era în primul rând divină, aceasta înseamnă sfântă, curată, evlavioasă. Se putea vedea că el trăia despărțit de rău și era dăruit pe deplin Dumnezeului său. În al doilea rând el era drept, aceasta înseamnă că el dădea fiecăruia ce i se cuvenea. Nimeni nu putea să-i reproșeze ceva. În al treilea rând, comportarea lui era fără vină, aceasta înseamnă că el însuși nu avea nimic să-i reproșeze. Divină se referă la comportarea lui față de Dumnezeu, dreaptă se referă la comportarea lui față de credincioși și fără vină se referă la comportarea lui față de sine însuși.

Fiecare slujitor în lucrarea Domnului (și aceasta vrem să fim cu toții) este observat foarte atent atât de lume cât și de frații și surorile lui. În afară de aceasta el este supus atacurilor lui satan. De aceea este foarte important ca noi toți să ne ostenim să trăim în așa fel ca nimeni să nu ne poată reproșa ceva. Nimic nu dăunează mai mult lucrării Domnului ca atunci când noi în comportarea noastră suntem pricină de poticnire pentru alții. Pavel stă aici ca model înaintea noastră, și noi avem voie să învățăm de la el.

Versetul 11: »Știți iarăși cum am fost, pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă mărturiseam.«

În versetul 7 am văzut deja diferența între dragostea de mamă și dragostea de tată. Aici ni se face acum clar prin ce devine vizibilă dragostea unui tată în Hristos: el sfătuiește, mângâie și mărturisește. Alte locuri din Scriptură ne arată că un tată exercită și disciplinarea (de exemplu Evrei 12,6.7), dar nu despre aceasta este vorba aici. Disciplinarea trebuie să aibă loc atunci când cineva se află pe un drum greșit. Sfătuirea dimpotrivă este partea pozitivă. Ea ne arată drumul corect, și de ea avem totdeauna nevoie. Noi avem nevoie și de mângâiere și îmbărbătare, ca să primim mereu putere. În cele din urmă slujba unui tată constă în a ne mărturisi Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă să ne învețe și să ne educe.

Nu trebuie să trecem cu vederea începutul frazei. Pavel nu numai i-a învățat la modul general, ci el a făcut-o individual. El spune: »fiecare din voi«. Slujba de păstor nu constă numai în a face în general „o slujbă în Cuvânt”, ci în primul rând este o slujbă pentru fiecare frate și soră în parte. Cu această ocazie au loc discuții personale, ca să se poată rezolva nevoile și greutățile personale. În exterior această slujbă se vede cu greu – și totuși cât de importantă este ea. Toți oamenii, și prin aceasta și credincioșii, sunt așa de diferiți, că discuțiile personale au o mare importanță.

Suntem noi mulțumitori lui Dumnezeu pentru frații care fac această slujbă de păstor și se preocupă de fiecare, frați care ne sfătuiesc, ne mângâie, ne învață? Dumnezeu ni i-a dat și noi trebuie să prețuim slujba lor și să nu o desconsiderăm. Dar probabil ar trebui să ne întrebăm dacă nu cumva Dumnezeu ne-a dat personal o astfel de misiune? Pentru aceasta nu este necesar să fim „angajați permanent” în lucrarea Domnului. Nu, această slujbă se poate face local de aceia cărora Domnul le-a pus-o pe inimă. Cât de necesară este această slujbă tocmai în timpul nostru în adunările locale.

Versetul 12: »... și să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăția și slava Sa.«

Acest verset ne arată conținutul învățaturii, pe care Pavel a dat tesalonicenilor. El nu a fost mulțumit că ei veniseră la credință, ci voia să-i călăuzească mai departe și să le fie de ajutor pentru viața lor ca oameni credincioși. Același lucru este important și pentru noi. Mulți copii ai lui Dumnezeu se mulțumesc că sunt mântuiți și nu mai vin la judecată. Dar Dumnezeu nu este mulțumit cu această stare. El dorește să fim conduși lăuntric mai departe, dorește ca noi să creștem. Acest verset ne arată, care este scopul lui Dumnezeu și în viața noastră. Totodată acesta este important și pentru înțelegerea întregii epistole. Învățăturile, pe care le dădea Pavel, se pot rezuma în cuvintele: »să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la împărăția și gloria Sa“«.

Primul lucru este deci »să umblăm într-un chip vrednic«. Cuvântul folosit pentru „umblare” înseamnă „să ne deplasăm de colo până colo“. În mai multe locuri din Noul Testament este folosit acest cuvânt în sens figurat. Aceasta se referă la toată comportarea noastră în toate domeniile vieții noastre, deci vorbirea noastră, gândirea noastră, faptele noastre, sentimentele noastre etc.

Cuvântul „vrednic“ are înseamnăta și de „adecvat“. Deci tot comportamentul nostru trebuie să coincidă cu ceea ce mărturisim și cu pentru ce suntem chemați.

Expresia „a umbla vrednic“ o găsim la Pavel menționată de trei ori. De fiecare dată stă în relație cu caracterul respectivei epistole și ne arată cu ce trebuie să fie în concordanță comportamentul nostru.

(În Filipeni 1.27 citim această expresie „a umbla vrednic“ pentru a patra oară. Dar în limba greacă avem un alt cuvânt, care ne îndreaptă gândul mai mult spre „comportarea noastră“.)

În Coloseni 1.10, credincioșii sunt chemați să „umblă vrednic de Domnul“. La ei era pericolul ca ei să nu se mai preocupe exclusiv cu Domnul, ci în afară de aceasta să se preocupe și cu alte lucruri, despre care ei gândeau că le vor aduce prosperitate în viața de credință. Pavel le prezintă în scrisoarea sa toată gloria Domnului și le amintește că trebuie să umblă în chip vrednic de El. Ei trebuiau să fie umpluți de cunoașterea voii Sale, pentru ca umblarea lor să fie în concordanță cu vrednicia și gloria Domnului.

În Efeseni 4.1, citim: » ...să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.« Această chemare ne este prezentată în mod deosebit în capitolul 2. Noi suntem chemați la un om nou, la un Trup, la familia lui Dumnezeu, la templul lui Dumnezeu, la o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul. Aceasta este învățătura așa cum ne-o prezintă Dumnezeu, și ea trebuie să se vadă și trebuie practică în umblarea noastră. Să umblăm pe aceste meleaguri înalte și prețioase ale adevărului!

Aici se spune deci ca noi să umblăm în chip vrednic de Dumnezeu, care ne cheamă la Împărăția și gloria Sa proprie. Este vorba deci să ne comportăm corespunzător sfințeniei și demnității lui Dumnezeu. El ne cheamă la Împărăția și gloria Sa proprie, și acest lucru să se vadă la noi. „Creștinul are parte de Împărăția și gloria lui Dumnezeu, și comportamentul său trebuie să fie vrednic de o astfel de poziție. (Darby, J. N. Prima scrisoare către Tesaloniceni)“

Chiar dacă expresia „Împărăția lui Dumnezeu“ apare în epistolă numai aici, totuși tema Împărăției este tratată detaliat și de aceea dorim să ne preocupăm mai îndeaproape cu ea. Ce înțelegem prin Împărăția lui Dumnezeu? Împărăția lui Dumnezeu este domeniul de guvernare al lui Dumnezeu, pe care El a încredințat-o Domnului Isus ca Fiul Omului. Intenția lui Dumnezeu este ca odată să-I supună Domnului Isus totul.

Când Domnul va reveni pe pământ, această Împărăție va fi ridicată în glorie și putere, iar El o va lua în stăpânire. Aceasta este „ziua Domnului“, despre care noi citim în alte locuri (de exemplu 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2). Și în Vechiul Testament se vorbește de multe ori despre această „zi a Celui veșnic“, cum este numită ea acolo. Acum, Domnul Isus posedă această Împărăție nu în mod vizibil și public. Conform textului din Evrei 2.8, deja acum Îi sunt supuse toate lucrurile, totuși acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse. El este încă Cel lepădat de lumea aceasta. El a suferit când El însuși a venit pe pământ să-Și ridice Împărăția. Oamenii nu L-au vrut și de aceea atunci nu a putut ridica Împărăția. A fost lepădat și așa este și astăzi. De aceea Împărăția lui Dumnezeu a luat astăzi un caracter ascuns. Ea este vizibilă numai pentru cel ce crede.

Dar ce legătură avem noi cu această Împărăție? Noi am fost chemați deci să facem parte din această Împărăție. Aceasta înseamnă că atunci când va veni Domnul Isus ca să-Și instituie Împărăția în glorie și putere, noi vom domni împreună cu El. Aceasta va fi poziția noastră în Împărăția viitoare. Noi vom stăpâni și vom conduce cu El din ceruri. Deja astăzi suntem în această Împărăție, cu toate că ea este ascunsă în fața ochilor oamenilor. Timpul de domnie încă nu a venit.

La fel cum Domnul Isus este lepădat, tot așa sunt lepădați și cei care Îl recunosc ca Domn și Îi recunosc drepturile în viețile lor. Împărăția lui Dumnezeu în forma ei actuală este legată de suferințe, așa cum era și la tesaloniceni. Calea spre gloria viitoarei Împărății trece și pentru noi prin suferințe. Despre acest adevăr vorbește Pavel încă o dată în 2 Tesaloniceni. El scrie acolo: »... ca să fiți socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți« (2 Tesaloniceni 1.5). În Faptele Apostolilor 14.22 citim că Pavel îi îndeamnă pe ucenici: »... să stăruiască în credință și spunând că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.« Deci Împărăția lui Dumnezeu este compusă din două faze: faza actuală, în care noi recunoaștem în viața noastră drepturile Celui lepădat și de aceea și noi suntem lepădați și trebuie să suferim, și faza a doua, viitoare, în care noi vom fi glorificați și vom stăpâni împreună cu El.

»Umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția Sa« înseamnă deci: comportamentul nostru pe pământ este deja acum în concordanță cu binecuvântările Împărăției viitoare. Să umblăm deja de acum pe nivelul acestei Împărății minunate. Mai târziu, oamenilor nu le va fi greu să fie supuși în această Împărăție și să recunoască drepturile Împăratului. Astăzi este într-adevăr greu, dar avem și bucurii nespuse. Tesalonicenii ne sunt un exemplu. Ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu prin multe necazuri, dar cu bucuria Duhului Sfânt. Ei au suferit, dar au fost fericiți în Domnul lor. Așa poate fi și la noi, chiar dacă trebuie să recunoaștem că noi cunoaștem puțin din suferințele din cauza umblării cu Domnul. De gândul la Împărăția lui Dumnezeu se leagă deci responsabilitatea noastră ca ucenici ai Domnului Isus, ca deja de acum să-L recunoaștem ca Domn al vieții noastre.

Noi nu suntem chemați numai la Împărăția lui Dumnezeu, ci și la gloria Sa. Putem să ne amintim ceea ce Petru scria iudeilor care erau risipiți: »Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus ...« (1 Petru 5.10). Chemarea noastră este într-adevăr gloria casei Tatălui, unde vom savura în fericire desăvârșită părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Putem să legăm acest gând al gloriei lui Dumnezeu și cu Împărăția lui Dumnezeu, amintită mai înainte, și probabil aici acesta este gândul dominant. Aceasta ne duce la Apocalipsa 21, unde avem descrierea orașului sfânt, Ierusalimul ceresc. Acel oraș este o imagine a Adunării în Împărăția de o mie de ani. Caracteristica sa esențială este: »având gloria lui Dumnezeu« (Apocalipsa 21.11). Când oamenii timpurilor viitoare vor privi la Adunare (prezentată în imaginea orașului), atunci vor vedea în ea gloria lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu se va reflecta în Adunare. La aceasta am fost noi chemați; dar să așteptăm până vom fi glorificați? Nicidecum, și tocmai acesta este gândul în epistola către tesaloniceni. Această glorie a lui Dumnezeu putem deja de acum să o reflectăm. Aceasta este responsabilitatea noastră în lumea aceasta cuprinsă de întuneric și care nu vrea să știe nimic de Dumnezeu. Noi nu trebuie și nu avem voie să trăim sub nivelul chemării noastre minunate.

Dumnezeu ne pregătește deja astăzi din punct de vedere moral pentru această Împărăție și glorie a lui Dumnezeu. În principiu noi trebuie deja astăzi să trăim și să ne comportăm așa cum o vom face cândva în viitor. Cu toate că păcatul este încă prezent, prin puterea Duhului putem duce o viață prin care Dumnezeu este glorificat: »... umblând într-un chip vrednic de Dumnezeu, care ne chemă la Împărăția și gloria Sa«.

Versetul 13: »De aceea și mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, L-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.«

În versetele 13-16, apostolul vorbește despre un subiect nou. El le amintește tesalonicenilor cum au primit Cuvântul mesajului lui Dumnezeu și ce consecințe a avut la ei. Acest gând a declanșat un val de mulțumire la apostol. Deja în capitolul 1, versetul 2 am văzut că a mulțumit lui Dumnezeu pentru ei, și aici face același lucru. El și conlucrătorii săi puteau mulțumi neîncetat lui Dumnezeu, că tesalonicenii au primit vestea propovăduită de ei nu ca pe o veste omenească, ci au primit-o ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Vestea pe care noi o propovăduim oamenilor nu este una omenească, ci una divină. Nici noi nu vorbim dintr-o însărcinare omenească, ci din însărcinarea venită din partea lui Dumnezeu. Corintenilor li s-a spus: »Noi deci suntem trimiși împuterniciți ai Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!« (2 Corinteni 5.20). Noi avem această misiune concretă de la Dumnezeu, ca locuitori ai Domnului Isus, ca să îndemnăm pe oameni să se împace cu Dumnezeu. O solie mai măreață ca aceasta și un mandant mai mare nu există. În același timp, cu aceasta este strâns legată și responsabilitatea noastră, ca să nu amestecăm vestea cu elemente omenești. Pavel nu a făcut lucrul acesta.

Bineînțeles, cuvintele noastre nu sunt inspirate divin. Ele ar trebui să fie călăuzite de Duhul Sfânt, dar nimeni nu poate avea astăzi pretenția că vorbește cuvinte inspirate de Dumnezeu. Și Pavel, când a

fost în Tesalonic, a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu fără să fie inspirat direct. Inspirația divină, așa cum este ea prezentată în 2 Timotei 3.16, se referă numai la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, așa cum Îl avem în mâinile noastre. Cu privire la aceasta, Pavel spune în 1 Corinteni 2.12-13: »Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Și vorbim despre ele nu prin cuvinte învățate de la înțelepciune omenească, ci cu cele învățate de la Duhul.«

Probabil este bine dacă în acest context ne reamintim că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu de la prima pagină până la ultima și că nu este un cuvânt al oamenilor. Dumnezeu s-a folosit de oameni pentru a scrie Cuvântul Său, cărora le-a dat funcția de „canal”. »Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhului Sfânt« (2 Petru 1.21). I-a plăcut lui Dumnezeu să Se folosească de oameni, ca să scrie Cuvântul Său pe o perioadă mare de timp. Chiar dacă oamenii L-au scris, fiecare cuvânt din Biblie este inspirat de Dumnezeu. De aceea toată Biblia are autoritate divină.

Dacă astăzi în creștinătate se argumentează repetat că unele lucruri, de exemplu din scrierile lui Pavel, nu mai sunt obligatorii pentru noi, deoarece redau părerea sa personală, atunci aceasta este urmarea faptului că nu se mai primește Cuvântul așa cum au făcut tesalonicenii. Nu se mai recunoaște faptul că Dumnezeu a făcut din părerea unui slujitor fidel al Domnului o parte componentă a Cuvântului Său inspirat.

Tesalonicenii *au primit* mai întâi Cuvântul, apoi și *L-au însușit*, iar acest Cuvânt *a lucrat* în ei. Aceasta este ordinea divină; „primirea“ și „însușirea“ nu au același înțeles. Primirea se referă mai mult la auzire, iar însușirea la inimă. Este *un lucru* să auzi sau să citești vestea lui Dumnezeu, dar este cu totul *alt lucru* să-L primești și să-L accepți în inimă. Numai în cei care L-au primit realmente în inimă, Cuvântul acesta poate lucra. Aici nu este vorba de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce la pocăință, ci de faptul că El lucrează în noi, cei care credem. Dumnezeu nu Se mulțumește ca noi să găsim mântuire și pace, ci este voința Sa categorică, ca acest Cuvânt al Său să lucreze în inimile noastre.

În Evrei 4 avem mai degrabă gândul general despre Cuvântul lui Dumnezeu care produce ceva în om. »Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri« (Evrei 4.12). Cuvântul folosit în acest verset pentru »lucrător« include gândul la energie. În viața noastră ca credincioși trebuie să emane energie. Dumnezeu dorește să vadă că am primit Cuvântul Său. El trebuie să aibă rezultate și consecințe.

Versetul 14: »Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu care sunt în Iudeea în Hristos Isus, pentru că și voi ați suferit aceleași lucruri din partea celor de un neam cu voi, ca și ele din partea iudeilor.«

Deja în capitolul 1,6 apostolul le-a spus că ei au primit Cuvântul în multe necazuri. El revine la acest necaz. El era urmarea faptului că acest Cuvânt al lui Dumnezeu a emanat energie în viața lor. Dacă tesalonicenii nu s-ar fi declarat consecvent de partea lui Dumnezeu, căruia voiau acum să-I slujească, nu ar fi avut necazuri. Însă ele nu erau ceva neobișnuit. Ele ne fac să ne gândim la Împărăția lui Dumnezeu. Ca slujitori ai Împărăției, calea spre glorie merge prin necazuri.

Pavel compară situația tesalonicenilor cu cea a iudeilor credincioși. El le arată că fraților lor din Iudeea nu le-a mers nicidecum altfel decât lor. Ceea ce ei au avut de suferit de la semenii lor (deci de la păgâni), s-a întâmplat fraților lor din Iudeea de la compatrioții lor (deci din partea iudeilor). În afară de aceasta le face cunoscut ce strâns uniți erau cu frații de credință din Iudeea. Credincioșilor din Tesalonic li se adresează ca Adunarea care este »... în Domnul Isus Hristos« (capitolul 1,1), pe când adunările din Iudeea le denumește »în Hristos Isus«. Erau ca și ei »adunările lui Dumnezeu«.

Ne amintim că Noul Testament ne prezintă adevărul despre Adunarea sub diferite aspecte. Multe locuri ne-o arată după planul lui Dumnezeu ca un întreg, adică toți credincioșii împreună constituie Adunarea. Alte locuri ne arată și aspectul local (adică prezentarea locală) al acestei Adunări (de exemplu 1 Corinteni 11.18). Gândul la adunări locale diferite îl avem și aici. Existau adunări în Iudeea ca și în Europa. Ele nu erau numai insuficient unite între ele, ci erau o parte a întregului Trup

al lui Hristos. Și azi este la fel. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște nici o adunare locală independentă, ci *un singur* Trup al lui Hristos, adică *o singură* Adunare. Când Biblia vorbește despre prezentarea locală a Trupului lui Hristos, atunci această prezentare nu este văzută niciodată despărțită de întreg (vezi de exemplu 1 Corinteni 12.27).

Versetul 15: »... care au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au izgonit prin persecuție, nu plac lui Dumnezeu și sunt împotriva tuturor oamenilor,«

Pavel se folosește acum de situația adunărilor din Iudeea ca să vorbească mai detaliat despre iudei și faptele lor. Versetul 15 conține cinci reproșuri împotriva iudeilor:

1. au omorât pe Domnul Isus;
2. au omorât pe profeți;
3. au alungat pe Pavel prin persecuție
4. ei nu plac lui Dumnezeu;
5. sunt împotriva tuturor oamenilor.

Culmea răutății lucrării iudeilor era lepădarea și crucificarea lui Mesia (Împăratul) al lor. Deja în Faptele Apostolilor 2.23 vedem că Petru le reproșează că au ținut pe cruce și au omorât pe Isus prin mâna celor nelegiuți. Era omorârea Lui, a Darului nespus de mare al lui Dumnezeu. Așa cum au omorât pe robii lui Dumnezeu în Vechiul Testament, tot așa au făcut și cu Fiul Preaiubit (vezi Marcu 12.8). Faptele Apostolilor ne arată de asemenea, că ei au făcut același lucru și cu urmașii Domnului Isus, cum au făcut cu El. Așa cum și-au lepădat Împăratul, tot așa au lepădat și pe cei care-L urmau. Foarte curând apostolul Pavel a suferit aceeași soartă. El a fost alungat prin persecuție. A fost prigonit și chiar izgonit. Niciodată faptele lor nu au putut să fie plăcute lui Dumnezeu, chiar dacă ei se făleau că slujesc lui Dumnezeu. În harul și înțelepciunea Sa Dumnezeu a luat comportarea lor ca ocazie ca Evanghelia să fie propovăduită neamurilor, dar acest lucru nu anulează nicidecum responsabilitatea iudeilor. Ei vor fi trași la răspundere pentru fapta lor îngrozitoare.

Prigoana este întotdeauna ceva detestabil, dar ce trăsături barbare, sadice ia ea, când este motivată religios. Istoria Bisericii relatează despre acestea, și chiar exemple din zilele noastre demonstrează aceasta. Mereu îi reușește lui satan să orbească pe oameni în așa fel, că ei invocând motive religioase dau frâu liber cruzimii lor.

Versetul 16: »... oprindu-ne să vorbim neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdeauna umplu măsura păcatelor lor. Dar la urmă i-a ajuns mânia lui Dumnezeu.«

Ca urmare a împotrivirii iudeilor față de Evanghelie, Dumnezeu a lăsat ca această veste minunată să fie propovăduită națiunilor. Unealta Lui aleasă pentru această lucrare a fost în mod deosebit apostolul Pavel, ceea ce a provocat nemulțumirea iudeilor. Ce-i drept, ei respingeau mântuirea în Domnul Isus cu privire la ei înșiși, dar nici nu voiau ca ea să fie adusă națiunilor. În sinea lor iudeii erau conștienți că este o lucrare valoroasă și de aceea ei nu puteau să sufere ca Pavel să meargă la națiuni. Ei se priveau ca poporul ales al lui Dumnezeu și priveau națiunile cu dispreț. Gândul Evangheliei, care aduce aceleași binecuvântări atât evreilor cât și păgânilor, era de nesuportat pentru ei. Vedem acesta frecvent în Faptele Apostolilor, ca de exemplu în capitolul 13.45: »Iudeii, când au văzut mulțimile, s-au umplut de invidie, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocoreau.« Când a trebuit să dea socoteală în Ierusalim înaintea poporului, ei l-au ascultat atâta timp până în momentul când el a spus că Dumnezeu l-a trimis la națiuni. Acolo se spune: »Ei l-au ascultat până la cuvântul acesta, și-au ridicat glasul și au zis: „Ja de pe pământ pe un astfel de om, căci nu se cuvine să trăiască!“« (Faptele Apostolilor 22.22). Prin fapta aceasta ei au umplut măsura păcatelor lor și ca să zicem așa au umplut paharul cu picătura care a dat peste el.

Această faptă nu putea să rămână fără urmări. Mânia lui Dumnezeu a venit pe deplin asupra lor. „Pe deplin” înseamnă și „până la extrem”. Până astăzi acest cuvânt nu s-a împlinit în totalitate. O parte a acestei mâni a venit peste iudei în anul 70 după Hristos, când Ierusalimul a fost distrus de romani. Cu toate că acest eveniment a fost îngrozitor, el a fost numai un gust anticipat al mâniei lui Dumnezeu care va lovi pe iudei în viitor. Mânia lui Dumnezeu este sigur partea lor, și va fi turnată în curând pe deplin peste ei.

Versetul 17: »Dar noi, fraților, după ce am fost despărțiți de voi pentru un timp cu fața, dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem fața.«

După această incursiune, Pavel revine și vorbește despre relația lui cu tesalonicenii. Nu ne mișcă felul în care el le vorbește și cum vorbește despre ei? Relația lui față de ei era impregnată de dragoste adevărată. El li se adresează ca frați, ca aceia cu care el era strâns legat. El se simțea orfan, ca o mamă despărțită de copiii săi. Toată dorința lui mergea în sensul că dorea să vadă pe tesaloniceni săi preaiubiți.

Lui Pavel nu-i mergea după proverbul: „Ochii care nu se văd se uită”. Chiar dacă personal nu putea să fie prezent la ei, cu inima era totuși legat de ei. Despre acest comportament putem învăța mult. Iubim pe toți frații noștri și pe toate surorile noastre cu aceeași dragoste sau situația lor ne este indiferentă? Pe mulți probabil nici nu-i cunoaștem. Totuși suntem legați cu ei și în rugăciunile noastre putem să exprimăm această legătură.

Versetul 18: »Astfel, odată, și chiar de două ori, am voit eu, Pavel, cel puțin să venim la voi, dar ne-a împiedicat satan.«

Faptele Apostolilor ne relatează că Pavel de la Tesalonic a mers la Atena și apoi la Corint. În această călătorie a găsit prieteni noi. Dar dragostea sa față de tesaloniceni a rămas tot așa de înflăcărată. El îi dorea și a încercat să revină la ei, deoarece își făcea grijuri pentru ei.

Nu era din cauza lui că nu putea să vină la ei. Motivul era că satan l-a împiedicat. Cum s-a desfășurat aceasta în amănunt nu ni se relatează aici. Pavel a spus numai că satan l-a împiedicat, i-a închis drumul. Am fi putut spune și noi așa ceva? În Faptele Apostolilor 16.6 citim că Duhul Sfânt i-a oprit să vestească Cuvântul în Asia. Acest fapt ni se pare mai plauzibil. Dar cum este posibil ca satan să-l oprească pe un slujitor al lui Dumnezeu să facă ceea ce nu este împotriva voii directe a lui Dumnezeu? Dorința lui Pavel era bună, motivațiile sale erau cinstite - și totuși a fost împiedicat de satan. Satan era singurul care avea interese să-l împiedice pe Pavel să viziteze pe tesaloniceni, și Dumnezeu a permis.

La fel și noi trebuie să învățăm în viața noastră să deosebim între voia directă a lui Dumnezeu și ceea ce indirect Dumnezeu permite. Desigur satan nu poate face absolut nimic fără permisiunea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu îi lasă un anumit câmp de acțiune. Vedem foarte clar acesta în viața lui Iov. Mângâietor pentru noi este gândul că în curând satan nu va mai avea această posibilitate. În Romani 16.20 este scris: »Și Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele noastre«. Atunci satan nu va mai avea nici o posibilitate să ne împiedice.

Dar azi el folosește orice posibilitate ca să facă rău lucrării Domnului. Desigur noi avem nevoie de capacitate de discernământ spiritual, ca să cunoaștem dacă Dumnezeu împiedică ceva, sau dacă El permite ca satan să deranjeze. Dacă motivele noastre nu sunt clare și sincere, atunci Dumnezeu ni se împotrivesc. La Pavel era clar. Motivele lui erau în concordanță cu Dumnezeu și de aceea el a știut că satan era cel care îl împiedica, și nu Dumnezeu.

Versetele 19 și 20: »Căci cine este nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de laudă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră.«

În aceste versete, Pavel revine la tematica revenirii Domnului Isus. El vede totul în lumina revenirii Sale. Poate pare un lucru puțin ciudat, că el nu vorbește despre faptul că Domnul i-ar fi speranța, bucuria, gloria. Oare nu erau așa lucrurile cu Pavel? Desigur, era așa. Hristos a fost tot timpul nădejdea sa. Vedem motivele sale, care erau fără vreo intenție de egoism și de iubire de sine. Tesalonicenii nu au ocupat locul lui Hristos în inima sa. Atunci ar fi fost greșit să vorbească în felul acesta. Domnul însuși era în fața inimii sale și pentru că era așa, el putea și să se bucure de răsplata care o va primi la venirea Domnului.

Pavel Îl aștepta pe Domnul Isus, ca să-L vadă. În același timp va avea și bucuria să stea înaintea Domnului împreună cu aceia care prin lucrarea sa (lucrată prin Duhul Sfânt) au venit la credință. Aceasta bucurie este bună. Tot astfel noi avem dreptul să ne bucurăm de răsplata care va fi dată la venirea lui Domnului. Cineva a scris în această privință: „Roadele deosebite ale lucrării noastre nu se pierd niciodată; ele se vor regăsi la venirea lui Hristos. Cea mai mare bucurie personală a noastră este aceea, că vom vedea pe Domnul Însuși și vom fi ca El. Aceasta este partea tuturor sfinților, dar există roade deosebite, care sunt în legătură cu lucrarea Duhului în noi și prin noi!“ (Darby, J. N. Scrisoarea întâi către Tesaloniceni). Nădejdea noastră se bazează pe Domnul, dar ea nu este despărțită de răsplata, pe care El personal o va împărți.

Răsplata stă în strânsă legătură cu slujba făcută pentru Domnul. Acum slujim Domnului ca robi în Împărăția Lui. Când Împărăția va fi întemeiată în putere și slavă va fi vizibilă și răsplata. Recunoaștem aceasta clar din pilda din Luca 19.11-27. Acolo se vede răsplata muncii efectuate în Împărăția lui Dumnezeu în legătură cu autoritatea de guvernare. Domnul zice acolo: »Prea bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în foarte puțin, primește autoritate peste zece cetăți« (Luca 19.17). În sensul acesta trebuie să înțelegem și versetul uneori înțeles greșit din 2 Petru 1.11: »căci în felul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos«. Intrarea în Casa Tatălui este la fel pentru toți credincioși din perioada actuală a harului, în privința aceasta nu este nici o diferență. Dar când este vorba de intrarea în Împărăție în forma ei viitoare (și despre aceasta este vorba în 2 Petru 1.11), atunci vor fi diferențe. Răsplata care va fi atunci vizibilă nu va fi la fel pentru toți (vezi și 1 Corinteni 3.13-15).

Cununa de laudă, despre care vorbește Pavel aici, ne lasă de asemenea să ne gândim la guvernare. Dar ea ne aduce aminte și de o cunună de biruitor, cu care va fi răsplătit cel ce biruiește. Nu este un gând umilitor faptul că lui Dumnezeu Îi place să ne răsplătească, să ne decoreze?. Dumnezeu va răsplăti tot ce s-a făcut pentru El. El răsplătește după alte principii decât lumea o face lumea aceasta, și la aceasta ar trebui să ne gândim. Răsplătită nu este forma activității, ci răsplătită este credințioșia cu care noi am făcut tot ce El ne-a încredințat.

În Noul Testament sunt amintite diferite cununi despre care se merită să cugetăm:

Cununa vieții pentru martiri și cei ce-L iubesc (Apocalipsa 2.10, Iacov 1.12).

Cununa care nu se vestejește a gloriei pentru păstorul fidel (1 Petru 5.4);

Cununa care nu se vestejește pentru cel ce câștigă alergarea (1 Corinteni 9.24-27);

Cununa dreptății pentru cel ce se bucură de venirea Sa (2 Timotei 4.8);

Cununa laudei pentru slujba efectuată (1 Tesaloniceni 2.19).

Vrem noi să ne mândrim de cununa noastră? Niciodată! În Apocalipsa 4 vedem ce fac credincioșii cu cununile lor. Ei le aruncă la picioarele Mielului și Îi dau toată cinstea. Prin aceasta exprimăm că noi suntem nimic și tot ce am putut face în slăbiciune pentru El, de fapt nu era nimic altceva decât lucrarea Sa. Toată gloria și onoarea se cuvin numai Lui, și nimănui altuia.

Să aruncăm în final o privire asupra cuvântului »venire«, care este caracteristic pentru ambele epistole către tesaloniceni și în care îl găsim de șapte ori (1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 2.8; 2.9). În limba greacă stă aici cuvântul „parousia“. Este format din cuvântul

„para“= cu și „ousia“= ai lui. Nu înseamnă numai o dată precisă a venirii sau arătării, ci și o prezență care stă în legătură cu ea. (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words). În Filipeni 2.12, Pavel folosește acest cuvânt când vorbește de prezența sa în mijlocul credincioșilor din Filipi. În Noul Testament „parousia“ este folosit de 18 ori cu privire la revenirea Domnului Isus. „Când este folosit pentru revenirea lui Hristos atunci nu înseamnă numai venirea Sa momentană pentru ai Săi, ci și prezența Sa cu ai Săi începând din acest moment și până la revelarea sau arătarea Sa în fața lumii.” (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words)

Deci, noi avem a face nu numai cu un moment dat, ci cu o perioadă de timp care are un început, o derulare și un sfârșit. Perioada începe când Domnul vine ca să ia acasă pe ai Săi și ea sfârșește cu arătarea Sa în glorie pe pământul acesta, când Își va instaura Împărăția Sa. Venirea Sa pentru noi și venirea Sa cu noi se arată ca o *singură* venire, dar cu o diferență de timp (privit astfel nu este în totalitate corect să vorbim de prima și a doua venire a Domnului, dacă se vrea să se diferențieze revenirea Sa pentru noi și cu noi; ea este prezentată realmente ca o *singură* venire.) Dacă se cercetează textele diferite în care există cuvântul „parousia“, atunci se constată că în unele texte pe prim plan stă începutul acestei perioade, alte locuri accentuează mai mult derularea, iar alte locuri scot în evidență mai mult sfârșitul acestei perioade.

Exemple pentru prima parte a perioadei sunt: 1 Tesaloniceni 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 1 Corinteni 15.23; 2 Petru 3.4

Exemple pentru perioada a doua sunt: 1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; Matei 24.3, 37, 39; 1 Ioan 2.28.

Exemple pentru sfârșitul perioadei sunt: 2 Tesaloniceni 2.8; Matei 24.27.

Pe parcursul studiului nostru vom vorbi despre alte detalii, în mod deosebit în capitolele 4 și 5, unde învățăturile cu privire la venirea Domnului stau pe prim plan.

Capitolul 3

Trimiterea lui Timotei și relatarea sa

Apostolul Pavel însuși a fost împiedicat să meargă la Tesalonic, ca să vadă de frații săi preaiubiți și pe surorile sale preaiubite. De aceea l-a trimis pe Timotei la ei, pentru a-i aduce vești despre starea lor. Pavel cunoștea viclenia lui satan și străduințele sale de a distruge lucrarea care a început așa de frumos.

Apostolul era îngrijorat și se temea că credința tesalonicenilor ar fi putut avea de suferit din cauza prigoanei. Timotei a călătorit la Tesalonic cu însărcinarea de a-i mângâia și încuraja pe credincioși. Despre aceste lucruri vorbește capitolul 3 al acestei scrisori.

După ce și-a împlinit misiunea sa, Timotei s-a întors la Pavel, ca să-i aducă vești bune de la tesaloniceni. Acestea l-au încurajat pe Pavel. El a văzut credința și dragostea lor, și acestea erau pentru el motiv suficient să se bucure și să mulțumească lui Dumnezeu.

Versetul 1: »De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena.«

De la Tesalonic, Pavel a călătorit mai întâi la Bereea. Dar și acolo, iudeii i s-au împotrivit, încât a trebuit să părăsească cetatea și să meargă la Atena. Tovarășii lui de călătorie, Timotei și Sila, au mai rămas în Bereea, urmându-l mai târziu pe apostol (Faptele Apostolilor 17.10-15). În Atena a primit informația că au fost intensificate prigonirile în Tesalonic și era foarte îngrijorat pentru acești credincioși de curând întorși la Dumnezeu. De aceea l-a trimis din Atena pe Timotei la ei. El însuși a plecat mai departe la Corint, unde s-a întâlnit din nou cu Timotei (Faptele Apostolilor 18.5).

În 1 Corinteni 13.5 el scrie corintenilor: »Dragostea nu caută folosul său.« Realizarea acestor cuvinte o găsim aici. Dragostea lui Pavel față de tesaloniceni l-a făcut să se lipsească de Timotei. El însuși nu putea să meargă, dar dragostea a găsit o cale pentru încurajarea tesalonicenilor. El nu se gândea la el, ci la alții. Desigur, nu era ușor pentru el să renunțe la Timotei, pentru că în Atena avea nevoie de el, datorită multelor activități și a împrejurărilor dificile de acolo. Dar dragostea sa pentru credincioșii întorși de curând la Dumnezeu din Macedonia era însă mai tare decât orice piedică, pe care o ridica dușmanul. De aceea a preferat »să fim lăsați singuri în Atena«. El cunoștea împrejurările grele ale tesalonicenilor și prigoanele lor. Dar el mai știa că în ceea ce privește starea duhovnicească erau copii mici, care aveau nevoie de încurajare și învățătură. Expresia folosită aici »lăsați singuri« descrie singurătate și părăsire, dar el a luat asupra sa cu plăcere aceste împrejurări.

Versetul 2: »... și v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în credința voastră.«

Timotei era unul din conlucrătorii lui Pavel, pe care el se putea baza pe deplin și care savura deplina sa încredere. În Filipeni 2.19-22 mărturisește despre el: »Dar nădăjduiesc în Domnul Isus să vă trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu înviorat, când voi avea știri despre voi. Căci n-am pe nimeni care să fie însuflețit de aceleași sentiment, ca să se îngrijească de starea voastră; căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă râvna lui încercată: cum, ca un copil cu tatăl lui, ca un rob a slujit împreună cu mine în lucrarea Evangheliei.« Deși Timotei era mai tânăr decât Pavel, ei lucrau în armonie unul cu altul, pentru că lucrau pentru aceeași Persoană. Chiar dacă Timotei era încă tânăr, totuși Pavel putea să-l implice în lucrarea Domnului și să-i încredințeze unele lucrări grele.

Slujba sa era însoțită de binecuvântare, așa cum putem deduce din scrisorile lui Pavel. Din diverse locuri rezultă că Pavel i-a încredințat lui Timotei cel puțin patru însărcinări speciale, pe care acesta le-a îndeplinit în folosul credincioșilor:

- 1) a făcut o slujbă de mângâiere și încurajare în Tesalonic (1 Tesaloniceni 3.2);
- 2) a făcut o slujbă de corectare și reamintire în Corint (1 Corinteni 4.17);
- 3) a făcut o slujbă de zidire în Efes (1 Timotei 1.3-4);
- 4) a făcut o slujbă de încurajare și părtășie în închisoarea de la Roma (2 Timotei 4.9-22).

Aici deci, avem prima slujbă a lui Timotei, pe care a făcut-o fără ajutorul direct al lui Pavel. Vorbind omenește, în această slujbă trebuia să se descurce singur, însă Pavel avea încrederea că slujba lui va fi spre binecuvântare pentru tesaloniceni. Deși tesalonicenii îl cunoșteau pe Timotei, Pavel îl recomandă cu cuvintele: »fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi în Evanghelia lui Hristos«. Nu îl numește simplu un „frate“, ci spune »fratele nostru«. El simțea legătura strânsă care îi unea. Timotei nu era nici un simplu „lucrător“, ci era „un slujitor al lui Dumnezeu“. El a slujit în Evanghelia, dar slujba sa trebuia să fie și de folos pentru credincioși.

Dacă vedem o astfel de colaborare strânsă, atunci rugăciunea noastră să fie ca Domnul să ne dea frați bătrâni ca Pavel și frați tineri ca Timotei. Ce binecuvântare va curge din aceasta pentru întreaga lucrare a Domnului, când avem frați de diferite vârste care lucrează împreună și unul pentru altul în lucrarea Domnului!

Misiunea lui Timotei este descrisă în cuvintele: »... ca să vă întărească și să vă încurajeze în credința voastră.« Expresia „credință“ apare de cinci ori în acest capitol (versetele 2, 5, 6, 7, 10). De aceea este bine să vedem pe scurt ce înseamnă această credință. În general, putem observa trei semnificații în Noul Testament:

1) Credința ne este prezentată ca mâna care apucă mântuirea, pe care Dumnezeu o oferă oamenilor. Fără credință personală, nimeni nu poate fi mântuit.

2) Credința este încrederea, pe care o acordăm lui Dumnezeu și promisiunilor Sale în viața de fiecare zi a credinciosului. Este vorba despre încrederea credinței. Din această cauză, în unele cazuri „credința“ este redată prin „fidelitate“, credincioșie.

3) Credința nu este numai activitate, ci ea ne este prezentată și ca un lucru. Atunci ea cuprinde ceea ce credem, adică acea avuție a credinței sau adevărul creștin.

În contextul nostru este vorba în primul rând de încrederea credinței. În 2 Corinteni 5.7, Pavel spune: »Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere.« Credința stă de partea cealaltă a celor văzute. Timpul vederii încă nu a venit pentru credincios. Când va veni Domnul Isus, atunci se va produce această schimbare. Atunci credința va înceta, pentru că vom vedea ceea ce am crezut. Dar acum credința apucă aceste lucruri și le face ca proprietate a sa. Această credință, care este un dar de la Dumnezeu, trebuie mereu întărită și înflăcărată, mai ales în necazuri și încercări. De aceea Timotei trebuia să facă două lucruri. El trebuia să-i *întărească* și să-i *încurajeze* pe credincioși. În Faptele Apostolilor 15.32 avem aceleași expresii. Acolo se spune: »Iuda și Sila... au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte.« Avem nevoie în fiecare zi în viața noastră de credință atât de încurajare, cât și de întărire.

Versetele 3-4: »... pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri. Căci singuri știți că la aceasta suntem rânduiți. Și când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea necazuri, ceea ce s-a și întâmplat, cum bine știți.«

Încercările și necazurile pe cale pot să aibă două urmări. Ele pot să întărească credința noastră, dar ne pot face și să ne clătinăm. Despre aceasta vorbește Pavel aici. El nădăjduia că nimeni nu va ajunge să se clatine. Această „clătinare“ este în opoziție cu „întărirea“ din versetul 2. Cine se clatină în credință este apăsător și neliniștit. Da, lucrurile pot merge așa de departe, încât credința să se piardă (aceasta nu înseamnă că o astfel de persoană își pierde mântuirea, pentru că în textul acesta este vorba

despre încrederea zilnică în promisiunile lui Dumnezeu, și nu este vorba despre mântuirea noastră veșnică).

Pavel se întreba ce urmări vor avea prigonirile asupra credinței tesalonicenilor. Oare le va întări credința în așa fel încât ei să privească cu atât mai mult la cele nevăzute, așa că lucrurile văzute și-au pierdut valoarea? Dacă credința lor ar fi fost veritabilă, atunci aceasta ar fi urmarea. Însă aceeași întrebare se pune și nouă. Chiar dacă nu suntem în mod direct prigoniiți, încercările și necazurile arată dacă credința noastră este veritabilă. Aceste încercări pot fi de natură diferită. Dumnezeu poate folosi pentru acestea boală, necazuri, decese, șomaj, probleme la locul de muncă etc. Astfel de încercări pot întări sau slăbi credința noastră. Este ca un duș rece. Unui om bolnăvicios poate să-i facă rău, dar unui om sănătos poate să-i fie de folos.

Pavel nu le-a ascuns nimic tesalonicenilor. Ei au știut mai înainte ce-i aștepta. Le-a spus că viața de creștin nu are numai părți plăcute. El nu a dus pe nimeni în eroare în această privință. Și pentru noi este valabil acest adevăr. Nu ni s-a promis o viață fără necazuri și fără încercări. Domnul Isus Însuși a spus: »V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea« (Ioan 16.33). Necazurile nu sunt ceva neobișnuit în Împărăția lui Dumnezeu. În Faptele Apostolilor 14.22 vedem cum Pavel îi încurajează pe credincioși să stăruiască în credință și adaugă: »... în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.« La fel și Petru leagă credința de necazuri. El scrie: »... acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre ... să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos« (1 Petru 1.6-7).

Domnul a mers la slavă pe o cale de suferință. Oare la noi să fie altfel? Desigur, o viață cu Domnul Isus este o viață minunată și există o mulțime de bucurii. Bucuria noastră ca creștini este o bucurie »în Domnul« (Filipeni 4.4), dar niciodată o bucurie în legătură cu lumea aceasta. Lumea aceasta L-a lepădat pe Domnul și de aceea ea leapădă și pe aceia, care se așează de partea Celui lepădat. Ca și creștini avem un viitor glorios în fața noastră, dar în prezent calea poate fi presărată cu necazuri. Pentru o astfel de cale avem nevoie de mult har. Cineva a scris în acest sens: „Numai harul ne poate chema pe o astfel de cale, numai harul poate să ne păstreze pe o astfel de cale, harul nu greșește niciodată.“ (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

Medităm și noi la acest gând în slujbele noastre evanghelistice, în discuțiile noastre private sau în vestirea Cuvântului? Are puțin sens să arăți necredincioșilor numai partea pozitivă și să le vorbești numai despre o viață de bucurie. Desigur, există bucurie în prezent și există bucurie în viitor, dar nu ar trebui să ascundem faptul că decizia de a-L urma pe Domnul Isus înseamnă să fi în strânsă legătură cu un Domn care este lepădat. Niciodată Pavel n-a ascuns acest adevăr. În cunoscuta pildă a semănătorului, Domnul Isus vorbește despre cei care au primit Cuvântul cu bucurie, dar care nu aveau rădăcini. Ce s-a întâmplat? Ei au crezut pentru un timp, dar când au venit încercările s-au lepădat (Luca 8.13).

Versetul 5: »Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și munca noastră să fie făcută zadarnică.«

Tesalonicenii au fost încercați. Dumnezeu a permis ca ispititorul (acesta este diavolul) să se apropie de ei. Este vorba aici despre ispite datorate împrejurărilor vieții, și nu despre ispite care vin din natura veche, păcătoasă. Astfel de ispite nu sunt niciodată de la Dumnezeu, pentru că El nu ispitește pe nimeni la rău (Iacov 1.13). Dacă Dumnezeu ne încearcă, atunci încearcă credința noastră. De aceea Iacov scrie: »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare« (Iacov 1.2-3). Așa a fost și la Iov. Dumnezeu a vrut să-l încerce și de aceea i-a permis lui satan să-l atace.

Dumnezeu permite deci ispitele, și satan se folosește de ele. Cu orice preț, satan caută să dărâme credința noastră și încearcă mereu să ne convingă că nu are niciun sens să te așezi de partea Unuia care a fost lepădat și pe ale cărui urme ai parte de suferințe și necazuri. Aceste atacuri ale dușmanului

sunt periculoase, și mulți au căzut deja pradă lor. Ca să ne împotrivism unor astfel de ispite, avem nevoie de o credință activă care ne ancorează de lumea nevăzută. Prin credință privim deja la Împărăția care va veni, unde vom fi glorificați cu Domnul Isus. Cineva a scris: „Credința este ochiul sufletului. Ea ne dă înțelegere duhovnicească. Pavel a știut că prigoana ar aduce numai o îmbogățire și înviorare duhovnicească, atâta timp cât lucrurile nevăzute ale credinței erau o realitate pentru ei.“ (Hole, F. B. Paul’s Epistles, Vol. II).

Pavel dorea ca lucrarea sa printre tesaloniceni să nu fie zadarnică. El nu s-a mulțumit numai cu faptul că a îndeplinit lucrarea trasată lui de Dumnezeu, ci el a depus tot efortul să vadă și rezultatul slujirii lui, pentru că voia să primească răsplată deplină. Apostolul Ioan a avut aceeași dorință când a scris: »Luați seama la voi înșivă, ca noi să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim o răsplată deplină« (2 Ioan 8). Și în prima sa epistolă exprimă un gând asemănător: »Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui« (1 Ioan 2.28). Oare nu vorbesc aceste texte inimilor noastre? Dacă ne lăsăm înșelați de satan, atunci acest lucru duce nu în ultimul rând la rușinarea slujitorului lui Dumnezeu care s-a ocupat de noi.

Versetul 6: »Dar chiar acum a venit Timotei de la voi și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră și că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi, dorind mult să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem.«

Timotei avea vești bune pentru apostolul Pavel. Ceea ce el a văzut la tesaloniceni erau lucruri pozitive. El a putut să dea mărturie atât despre credința lor cât și despre dragostea lor. Ambele erau prezente. Așa cum am văzut, credința îl leagă pe fiecare dintre noi personal de lumea invizibilă. Dragostea, dimpotrivă, ne leagă unii de alții. De ambele avem nevoie. Noi nu suntem singuri în urmarea Domnului, ci în jurul nostru sunt și alții care trec prin aceleași experiențe și ne pot fi de ajutor. Prin dragostea unii față de alții putem să ne întărim în credință. Așa cum le făcea bine tesalonicenilor că Pavel se gândea la ei, tot așa și Pavel a fost încurajat, pentru că tesalonicenii se gândeau la el.

Poate se îngrijora că l-au uitat sau că s-au îndepărtat de învățătura sa. Dar niciuna din aceste situații nu exista la tesaloniceni. Ei au ținut strâns la ceea ce el le-a spus și doreau ca să-l revadă. Aceasta a fost pentru Pavel o bucurie.

Versetul 7: »De aceea, fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră.«

Când Pavel le vorbea tesalonicenilor despre suferințe și încercări, acestea nu erau pentru el teorie, ci el însuși a avut parte în trupul său de aceste suferințe în multiple forme. El vorbea ca unul care știa despre ce era vorba. El a fost în multe strâmtorări, a avut parte de prigoană și suferință. În 2 Corinteni 11.23-28, el vorbește despre ceea ce i s-a întâmplat. Acea înșiruire este impresionantă. La aceste suferințe din afară se adăuga și grija pentru toate adunările, deci pentru frații și surorile, pe care i-a cunoscut și le-a cunoscut în călătoriile sale și pe care îi iubea și le iubea.

El însuși le-a adus tesalonicenilor mângâiere și încurajare (capitolul 2.11). Acum, el era cel mângâiat prin ei. Cel care a mângâiat, primea el însuși acum mângâiere. Așa a fost și în cazul romanilor. El dorea foarte mult să-i vadă și scopul său era: »... ca să vă fac parte de vreun dar de har spiritual pentru întărirea voastră; adică, să fim mângâiați laolaltă în mijlocul vostru, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea« (Romani 1.11-12). El voia să dăruiască și să întărească, dar în același timp să primească și să fie mângâiat. Ce frumos, dacă acest ajutor reciproc își atinge scopul în trăirea împreună ca frați și surori! Nu degeaba Dumnezeu a pus de partea noastră frați și surori. Noi putem și avem voie să tragem foloase din aceasta.

Izvorul mângâierilor este în credința celui alt. Atât în adunarea din Roma, ca și în cea din Tesalonic, Pavel dorea să fie mângâiat prin credință. Nici aici nu este vorba despre credința mântuitoare, ci despre încrederea zilnică în Domnul Isus. Această credință este un semn al vieții noi, aceasta înseamnă că în diferite împrejurări ea devine vizibilă pentru alții. Frații mei văd în reacția mea la necazuri cum stă credința mea, și acest lucru poate fi o binecuvântare pentru alții, fiind mângâiați și întăriți. Încrederea în Domnul, trăită în umblarea noastră, poate fi o încurajare pentru cei aflați într-o situație descurajantă. Invers, lipsa credinței poate dăuna altora.

Versetul 8: »Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.«

Și credincioșilor din Filipi, Pavel le scrie: »De aceea, preaiubiții și mult doriții mei frații ... stați tari în Domnul« (Filipeni 4.1). Având în vedere ispitele dușmanului și necazurile pe drumul credinței, era important pentru tesaloniceni să stea tari în Domnul și să-și pună toată încrederea în El. El nu aștepta ca ei să stea tari în propria lor putere sau în înțelepciunea lor, ci în Domnul. Aceasta înseamnă că în orice situație să aștepti totul numai de la El. Dacă vom căuta în noi înșine sau la alții ajutor, atunci vom fi totdeauna dezamăgiți. Numai Domnul Isus nu poate și nu ne va dezamăgi niciodată.

Pavel a aflat de la Timotei că ei stăteau tari în Domnul. În ciuda tuturor atacurilor lui satan, ei au rămas neclintiți în credință. Prin aceasta el a fost încurajat și exprimă bucuria sa prin cuvintele: »acum, da, trăim«. Alți traducători ai Bibliei au redat aceste cuvinte astfel: „noi am reînviat“ sau „acum avem iarăși curaj nou de viață“. Pavel a avut parte de multe decepții în viața sa. El a suferit când a văzut că unii credincioși nu stăteau tari în Domnul. De aceea, de multe ori era dezamăgit și trist. Dar ceea ce a auzit despre tesaloniceni, i-a dat curaj nou. El a reînviat.

Oare nu este o încurajare pentru orice slujitor al Domnului, când vede că Domnul dă binecuvântare peste lucrarea Sa și oamenii vin la credință? Dar oare să ne mulțumim numai cu faptul că oamenii vin la mântuire? Voia Domnului este ca noi să creștem în credință și să fim tari în El. Aceasta nu ar trebui să fie uitată niciodată în slujba pentru El. Slujba evanghelică este importantă, dar slujba pentru cei credincioși trebuie să urmeze neapărat. Așa era la Pavel. Acțiunea evanghelică era exemplară, dar nu uita niciodată slujba spre folosul credincioșilor. Nu numai prin epistolele sale, ci și în timpul călătoriilor sale avea pe inimă încurajarea credincioșilor. În Faptele Apostolilor 16.5 citim: »Adunările deci se întăreau în credință (slujba pentru credincioși) și sporeau la număr în fiecare zi (slujba evanghelică).«

Versetul 9: »Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din partea voastră înaintea Dumnezeului nostru?«

Pavel și-a exprimat bucuria, pe care o simțea, cu cuvinte clare. El se bucura înaintea Dumnezeului său de tesaloniceni. Vom vedea îndată, că el n-a încetat să se roage pentru ei, dar aici vedem că s-a bucurat pentru ei. Nu putem învăța noi din aceasta? În rugăciuni putem să ne rugăm pentru alții, dar în rugăciune putem și să ne bucurăm pentru ceea ce a lucrat Domnul în frații noștri spre folosul nostru. Să ne întrebăm: Nu auzim astăzi mai mult că ne plângem unii de alții? Dar dacă încercăm să vedem frații cu ochii Domnului, atunci vom descoperi deodată că sunt multe lucruri pentru care ne putem bucura în rugăciune înaintea Lui.

Versetul 10: »Noapte și zi Îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre.«

În capitolul 2.9, Pavel le-a amintit tesalonicenilor că el a lucrat noapte și zi, ca să nu fie nimănui o povară. Aici le spune că s-a rugat pentru ei noapte și zi. Pentru Pavel, rugăciunea nu era o obligație religioasă, pe care a împlinit-o, ci era o stare de inimă. Nimeni dintre noi nu poate sta întreaga zi și întreaga noapte pe genunchi. Lucrul acesta nici nu-l așteaptă Dumnezeu de la noi. Dar El dorește să

fim caracterizați de o atitudine lăuntrică de dependență. Așa a fost la Pavel. În afară de aceasta ni se spune că el nu doar se ruga, ci stăruia în rugăciune pentru frați și surori, și acest lucru îl făcea »nespus de mult«. Este o expresie pe care o găsim și în Efeseni 3.20 și în 1 Tesaloniceni 5.13. Se mai poate traduce: „peste măsură, revărsându-se peste limită“. În acest mod se ruga Pavel.

Cum ne rugăm noi? Este rugăciunea pentru noi un obicei bun, pe care-l îndeplinim din obligație? Sau este mai mult? Ne rugăm unii pentru alții, stăruim în rugăciune unii pentru alții, pentru copiii noștri, pentru familiile noastre, pentru frații și surorile din adunarea locală, pentru alții, cu care suntem uniți? În capitolul 5.17, tesalonicenii sunt solicitați să se bucure întotdeauna și să se roage neîncetat. Acest lucru Pavel îl trăia în mod practic înaintea lor, și astfel este și pentru noi un îndemn demn de urmat.

El dorea să împlinească ceea ce lipsea credinței lor. Aici prin „credință“ nu se înțelege puterea credinței, sau încrederea credinței. De acestea nu duceau lipsă. Ceea ce le lipsea tesalonicenilor era învățătura despre multe adevăruri creștine. El le-a vorbit aici deci despre avuția creștină. Unele lucruri li le-a spus deja, când a fost la ei, dar mai existau multe lucruri pe care ei nu le știau. Aceste lucruri a dorit să le împlinească. Aceasta înseamnă aici a completa, a aduce lămuriri. De aceea dorea să-i vadă pe tesaloniceni. El n-a dorit să le scrie totul pe hârtie, ci a dorit să meargă la ei și să-i învețe personal. Totuși, erau unele lucruri care erau foarte importante pentru el, pentru care el nu voia să aștepte până când el va merge iarăși la ei. De aceea le-a scris această epistolă, care conține învățături prețioase despre venirea Domnului (în mod deosebit în capitolul 4).

Versetul 11: »Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru, și Domnul nostru Isus să ne netezească drumul la voi!«

Pavel a fost împiedicat de satan să călătorească la Tesalonic. El nu a încercat să meargă în puterea proprie pe această cale, ci a așteptat totul de la Dumnezeu și Domnul său. Tatăl și Fiul sunt amintiți aici împreună. El era liniștit la gândul că Dumnezeu și Tatăl său și Domnul Isus va îndrepta drumul spre ei. Până atunci putea aștepta. Au durat realmente câțiva ani, până când el a putut să revadă pe preaiubiții lui tesaloniceni, căci înainte de a-i vedea, le-a mai scris o epistolă. Pentru noi în legătură cu aceasta se pune o întrebare practică, dacă și noi suntem în stare să așteptăm în liniște până când Dumnezeu ne va deschide o ușă. Nu se întâmplă oare deseori că devenim nerăbdători și până la urmă mergem chiar pe căi proprii?

În afară de aceasta acest verset conține un indiciu important despre dumnezeirea Domnului Isus. Pavel scrie: »Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne netezească ...« Verbul „să ne netezească“ se află în acest verset la singular și leagă „Dumnezeu și Tatăl nostru“ cu „Domnul nostru Isus“. Astfel, Pavel confirmă deja în prima sa epistolă adevărul, pe care l-a explicat mai târziu în mod deosebit apostolul Ioan, și anume că Tatăl și Fiul sunt Dumnezeu. În Ioan 1.1 citim despre Fiul: »La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.« Fiul este o Persoană diferită de Tatăl, dar El este Dumnezeu din veșnicie. Acest adevăr de bază, care ne este confirmat pretutindeni în Noul Testament, vrem să-l ținem necondiționat cu tărie.

Versetul 12: »Și pe voi, Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi față de voi.«

Relația lui Pavel cu tesalonicenii era caracterizată de dragoste, și el dorea ca această dragoste să caracterizeze și relația lor unii cu alții. Cât de important este ca aceste relații reciproce să fie în ordine! Aceasta se face în primul rând prin dragostea reciprocă și în al doilea rând prin dragostea față de toți. Domnul Isus Însuși ne-a dat dragostea ca o poruncă, când a spus ucenicilor Săi: »Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi.« (Ioan 13.34, 35). Credincioșilor din Colose, Pavel le-a scris: »Peste toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este

legătura desăvârșirii» (Coloseni 3.14). Prin această legătură suntem uniți unii cu alții, iar acest lucru trebuie să fie vizibil. Nu este vorba numai despre o „părtașie a dragostei“, ci despre o „mărturie a dragostei“. Ar trebui să le arătăm oamenilor pierduți că îi iubim și că pentru noi este importantă mântuirea sufletului lor nemuritor. Un alt comentator a scris cândva: „Dragostea (agape) este cuvântul caracteristic al creștinismului.“ (Vine, W.E. Expository Dictionary of Bible Words) Prin aceasta s-a spus mult.

Versetul 13: »... ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi!«

În acest verset, apostolul revine și vorbește despre venirea Domnului. El pune această venire în legătură cu sfințenia practică în viața credinciosului. El dorește ca inimile noastre să fie întărite fără vină în sfințenie la venirea Domnului. Această venire este strâns legată cu viața noastră practică și este de nedespărțit de ea. Lumina arătării Sale în glorie trebuie să ne lumineze deja acum calea și să ne caracterizeze. Acest verset conține o mulțime de afirmații importante, pe care vrem să le tratăm pe rând.

În primul rând, apostolul vorbește despre inimile noastre, care trebuie să fie întărite. Este vorba de sentimentele noastre, pe care Domnul vrea să le aibă. În legătură cu versetul 12, vedem că inimile noastre ar trebui să fie întărite prin dragoste și în sfințenie. În diferite locuri din Noul Testament citim despre inimi întărite. În Iacov 5, inimile sunt puse în legătură cu nădejdea: »Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului se apropie« (versetul 8). În Coloseni 2, Pavel vorbește despre faptul că noi trebuie să fim întăriți, și acolo o pune în legătură cu credința noastră: »... umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință« (versetul 7). Aici este vorba despre dragoste, pe care noi nu o putem despărți niciodată de sfințenie. Aceasta conduce la al doilea gând, și anume solicitarea la sfințenie.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în multe locuri despre sfințenie. În vorbirea curentă, cuvântul „sfânt, sfințenie“ are o înțelegere ruptă de realitatea biblică și de aceea este bine să ne întrebăm ce înțelege Cuvântul lui Dumnezeu prin acest cuvânt. Dacă citim comparativ textele care vorbesc despre sfințenie, vom constata că sunt două laturi ale sfințeniei.

În primul rând, ea este o stare, în care Dumnezeu ne-a pus în momentul în care am venit cu păcatele noastre la Domnul Isus. În acest sens, orice credincios este un sfânt. Despre acest adevăr vorbește de exemplu epistola către Evrei: »voie prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10.10). Corintenilor, Pavel le-a scris: »... ați fost sfințiți« (1 Corinteni 6.11). Jertfa Domnului Isus ne-a adus în poziția de sfinți, iar această poziție nimeni nu ne-o poate lua. Însă cu această poziție de sfinți este strâns legată și responsabilitatea noastră practică, și aceasta ne conduce la a doua latură a sfințeniei:

Dumnezeu dorește ca în viața practică să corespundem poziției pe care o avem. El dorește să ducem o viață de despărțire / punere deoparte practică. Despre aceasta vorbește de exemplu Petru, când spune: »Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”« (1 Petru 1.15-16). Despre această latură a sfințeniei este vorba în versetul nostru.

Sfințenia practică are de asemenea două aspecte: unul negativ și unul pozitiv.

- Aspectul negativ constă în aceea că sfințenia se caracterizează prin îndepărtarea voită, separarea de tot ce este rău.

- Aspectul pozitiv constă în aceea că sfințenia este o îndreptare spre Dumnezeu.

Probabil, de aceea se vorbește așa de puțin despre acest adevăr, pentru că se are în vedere numai aspectul negativ. Fără îndoială, acest aspect este necesar, dar nu ar trebui să uităm aspectul pozitiv. Sfințenia este o viață dedicată lui Dumnezeu și în același timp o despărțire de tot ce este rău. Dacă vedem numai aspectul negativ, atunci sfințenia noastră nu va fi altceva decât ca despărțirea fariseilor, care nu-i place lui Dumnezeu. Sfințenia pozitivă, adică dedicarea pentru Dumnezeu, este posibilă

numai atunci când este în legătură cu dragostea. De aceea îndemnul la sfințenie urmează după îndemnul la dragoste din versetul 12.

Dragostea „funcționează” numai când este în strânsă legătură cu „lumina”, adică sfințenia; și invers. Amândouă sunt indisolubile. Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. Dragostea nu poate niciodată însemna că sunt de acord cu răul săvârșit de fratele meu. Pe de altă parte, nu pot merge pe o cale a despărțirii de orice fel de rău, fără să-l iubesc pe fratele meu. În afară de aceasta, impulsul pentru sfințenie trebuie să fie dragostea față de Dumnezeu. Dacă ne punem deoparte numai din pricina oamenilor sau a fraților și surorilor și nu avem dragoste față de Dumnezeu, atunci sfințenia noastră este fără valoare. Gândirea noastră în acest caz nu este bună și există pericolul mare să devenim legalști.

Este o sfințenie »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru«, așa cum spune Pavel. Dumnezeu este lumină. Viața noastră trebuie să fie în concordanță cu El. Dar noi nu-L cunoaștem numai ca marele Dumnezeu, ci și ca Tatăl nostru. Aceasta este relația noastră cu El, o relație care pe de o parte este caracterizată de dragoste, iar pe de altă parte de sfințenie. Cineva a scris: „Sfințenia este caracterul relației noastre cu Dumnezeu, în măsura în care noi ca și copii ai Săi am primit natura Sa, precum și revelația desăvârșirii acestei naturi în El în dragoste... Dragostea însăși ne-a dat această natură și ne-a așezat în această relație.” (Darby, J.N. Scrisoarea întâia către Tesaloniceni)

Solicitarea la o sfințenie practică este pus în legătură cu »venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi«. Aici este vorba despre venirea Domnului (parousia) ca în capitolul 2.19. Când Noul Testament vorbește despre venirea Sa *pentru* ai Săi, atunci este vorba despre un act al harului, deoarece El vine să ne elibereze din împrejurările acestui pământ. Venirea Domnului *cu* ai Săi trebuie văzută în legătură cu responsabilitatea noastră. Așa este și în acest verset. Când Domnul Isus va apărea cu ai Săi pe pământul acesta, atunci aceștia sunt „sfinții” Lui. Poziția și practica vor fi atunci într-o armonie perfectă. Când El Se va arăta cu noi pe pământ, atunci pentru noi nu va mai fi vorba despre vreo problemă de sfințenie practică. Dar Dumnezeu dorește ca noi deja de acum să trăim cum va fi cazul în viitor, adică despărțiți de lume și dedicați Lui.

Venirea Domnului este aici în directă legătură cu arătarea Sa pe pământ, când vom veni împreună cu El. Pavel face aluzie deja aici de ceea ce va detalia mai târziu, și anume, că Domnul va veni pe pământ împreună cu sfinții Săi. Este foarte posibil că tesalonicenii nu cunoșteau acest adevăr. Când El va veni ca Împărat al Împărăției Sale, ca să exercite judecata și să preia stăpânirea, noi Îl vom însoți. Tesalonicenii trăiau atât de iminent în așteptarea venirii Sale pentru ridicarea Împărăției, încât presupuneau că în acel moment ei vor fi încă pe pământ. Pavel clarifică deja aici, că va fi altfel. Noi vom veni împreună cu Domnul pe pământ, când El va începe să domnească. Alte texte confirmă acest adevăr. În 2 Tesaloniceni 1.10 citim: »... în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut.« În Coloseni 3.4, Pavel spune: »Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« Cum se vor desfășura evenimentele, Pavel explică mai târziu în capitolul 4. Vom reveni la aceasta.

»Sfinții Săi« – să mai zăbovim o clipă la această expresie, căci are o frumusețe deosebită! Noi nu suntem niște sfinți oarecare, ci El ne numește sfinții Săi. Noi Îi aparținem Lui. Noi suntem ai Lui. În ce relație intimă ne-a adus El, și pe care noi avem voie s-o savurăm! Acum avem parte de lepădarea Sa, pentru că El este Cel lepădat. Când va veni, vom avea parte cu El de gloria Sa, pentru că atunci El va fi Cel care va umple cu gloria Sa cerul și pământul.

Dar cine sunt »sfinții Săi«? Se referă această expresie numai la credincioșii din epoca harului sau sunt incluși aici și credincioșii Vechiului Legământ? În legătură cu 1 Corinteni 15.23 putem spune că credincioșii din Vechiul Testament sunt și ei incluși aici. Desigur, în ceea ce privește partea lor veșnică în Casa Tatălui, ei se deosebesc clar de Adunare. Dar când este vorba despre Împărăție, atunci și ei vor avea parte la Împărăție sub aspectul ei ceresc (vezi de exemplu Daniel 7.18,27). Ei vor avea parte de prima înviere și de asemenea de stăpânirea Domnului Isus pe pământ. De aceea ei sunt înglobați în expresia »sfinții Săi«. Împreună vom apărea cu Domnul în glorie și sfințenie. Ce clipă fericită pentru El și pentru noi!

Capitolul 4

Umblarea sfântă a credincioșilor

Înainte ca apostolul Pavel să treacă în capitolul 4 de la versetul 13 la tematica propriu-zisă a epistolei sale și să scrie despre venirea Domnului, a dorit să exprime câteva gânduri practice. La tesaloniceni erau multe lucruri de lăudat și acest fapt este remarcat cu mulțumire. Dar existau și primejdii la care ei erau expuși în mediul păgân în care trăiau. Apostolul Pavel îi avertizează cu privire la aceste primejdii îndemnându-i la o umblare sfântă, o umblare în lumină și în dragoste. Dragostea și sfințenia sunt amintite împreună în capitolul 3.12-13. În textul din fața noastră le găsim din nou împreună, dar în ordine inversă. Pavel vorbește mai întâi despre sfințenie și apoi despre dragoste.

Îndemnul pentru viața practică din acest pasaj stă în legătură directă cu venirea Domnului. Acestea sunt indicații pentru credincioșii care mai sunt pe pământ și Îl așteaptă pe Domnul lor. Dar dacă și noi vrem să fim astfel de credincioși, acest adevăr ne spune și nouă ceva. Îndemnul se referă la diverse domenii, în care noi ne mișcăm:

- în versetele 3-8 este vorba despre Dumnezeu, după a cărui voie trebuie să trăim pe pământ;
- în versetele 9-10 este vorba despre frații noștri, pe care trebuie să-i iubim;
- în versetele 11-12 este vorba despre mărturia noastră față de necredincioși, față de care trebuie să umblăm în chip cuviincios.

Versetul 1: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus să sporiiți tot mai mult.“

„Încolo (deci)“: după tot ceea ce a spus deja Pavel, observăm că încă nu a ajuns la sfârșitul epistolei sale. Mai avea de spus adevăruri importante. Încă nu amintise motivul propriu-zis pentru care a scris această epistolă către tesaloniceni. Dar înainte de a vorbi detaliat despre venirea Domnului, la care face deja aluzie în ultima parte a capitolului 3, el aprofundează mai întâi subiectul despre sfințirea practică, ce de asemenea a fost amintită în capitolul 3.

El îi numește din nou „frați“ pe preaiubiții săi tesaloniceni. Prin această adresare cordială exprimă din nou legătura intimă cu acești credincioși întorși de curând la Dumnezeu. Ca frați și surori în Domnul, el i-a iubit din inimă și din acest motiv a putut să le adreseze un cuvânt de îndemnare. Și în zilele noastre, acolo unde există o relație cunoscută și savurată, este mai ușor nu numai să adresezi ci și să primești un cuvânt de îndemnare. Pavel însă nu a vrut să poruncească în autoritatea sa de apostol, ci a dorit să-i „roage și să-i îndemne în Domnul Isus“.

Cuvântul folosit pentru „vă rugăm“ poate fi tradus și prin „a solicita“ sau „vă rugăm din inimă“. Este o expresie folosită între persoane de același rang. Prin această expresie se subliniază relația care era între Pavel și tesaloniceni. El nu a stat cu degetul arătător ridicat, ci a dorit în dragoste să le atragă atenția cu privire la unele lucruri din viața lor practică. Totuși, aceste indicații purtau caracterul unui îndemn. El dorea să le îndrepte atenția spre ceva ce era important pentru ei. Dragostea nu se teme să atragă atenția cu privire la pericole, ci dimpotrivă dragostea vorbește deschis despre ele. Rugămintele și îndemnul apostolului au fost întotdeauna „în Domnul Isus“. În spatele cuvintelor sale nu era nici o obligație legalistă și nici o părere personală a sa, ci autoritatea Domnului Isus. Pavel era numai „canalul“ care transmitea mai departe ceea ce a primit de la Domnul. Ce binecuvântare și astăzi, dacă îndemnul ar fi rostite într-un astfel de duh și într-un astfel de duh!

Aici este vorba despre umblarea creștină. Tesalonicenii, dar și noi împreună cu ei, ar trebui să umble așa cum Îi place lui Dumnezeu. Ce să înțelegem prin cuvântul „umblare“? Cu acest cuvânt este descris întregul mod de viață creștin. El vorbește despre felul în care ne mișcăm în această

lume, ce vorbim, ce facem și ce gândim. Toate acestea trebuie să fie pătrunse și marcate de Persoana Domnului nostru. În capitolul 2.10, Pavel a descris umblarea sa prin cuvintele: „sfântă, dreaptă și fără vină“. Aceasta este o umblare plăcută lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost un exemplu pentru noi în această privință. Viața Sa a fost întotdeauna în așa fel, că ea i-a plăcut lui Dumnezeu. Niciodată nu a spus, nu a făcut sau nu a gândit ceva, care să nu fie în concordanță cu Dumnezeul Său. În privința aceasta El este marele nostru Model. Să ascultăm propriile Lui cuvinte: „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că întotdeauna fac ce-I este plăcut“ (Ioan 8.29). Tatăl mărturisește cu diferite ocazii că Domnul Isus este Fiul Său Preaiubit în care El Și-a găsit plăcerea. Pavel a călcat pe urmele Învățătorului său. Credincioșilor din Corint le putea scrie: „De aceea și căutăm să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă“ (2 Corinteni 5.9).

Cui vrem noi să-i fim plăcuți? Fraților și surorilor noastre, oamenilor din jurul nostru, colegilor de serviciu, vecinilor, părinților sau lui Dumnezeu și Domnului Isus? Cei mai mulți oameni doresc să facă impresie asupra semenilor lor și își adaptează felul de conviețuire după ei. Ca oameni credincioși nu rămânem neinfluențați de aceasta. De aceea ar trebui să ne ferim să fim mai plăcuți altor oameni (chiar dacă sunt frații noștri și surorile noastre), decât să-I fim plăcuți Domnului.

Pavel nu a vrut să-i descurajeze pe tesaloniceni. El subliniază partea pozitivă și spune: „... cum și umblați“. Ei se străduiau să fie plăcuți lui Dumnezeu, și Pavel a văzut lucrul acesta. Cu toate acestea ei puteau să se străduiască mai mult. Când este vorba despre sfințenia practică, nu se poate niciodată ajunge la sfârșit. Ea este un proces continuu, atât timp cât suntem pe pământ. Umblarea tesalonicenilor era bună, dar putea să devină și mai bună. Erau încă multe lucruri care nu le puteau deosebi bine, pentru că le lipsea învățătura. Acum, acest lucru trebuia recuperat.

Versetul 2: „Căci știți ce porunci v-am dat prin Domnul Isus.“

Pavel le reamintea mereu de ceea ce le-a spus deja și ceea ce știau. El clădea pe ceea ce era cunoscut. Din nou devine clar că apostolul nu dădea îndemnuri în propria sa autoritate. Cuvântul folosit pentru „poruncă“ este preluat într-adevăr din limbajul militar și înseamnă „comandă” sau „ordin“, dar erau porunci date „prin Domnul Isus“. Pavel a dat mai departe ceea ce Domnul i-a dat să transmită. El are autoritatea supremă. Aceasta arată totodată că aici nu este vorba de legalism.

În Vechiul Legământ, poruncile lui Dumnezeu au fost date prin Lege, care cerea de la om ascultare. Niciun om nu a putut și nu poate ține poruncile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele formulate în Lege. Aceste porunci au fost călcate de toți oamenii. În timpul harului, poruncile lui Dumnezeu sunt date prin Domnul Isus. Noi nu le respectăm din duh de frică, ci dintr-un duh al dragostei. Domnul Isus spune: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește“ (Ioan 14.21). Prin natura cea nouă, pe care o are fiecare copil al lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt, suntem în stare să ținem poruncile Domnului.

Versetul 3: „căci aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră, să vă feriți de desfrânare.“

Din nou Pavel arată clar că nu este vorba despre părerea sau despre voia sa. Sfințenia noastră practică este voia lui Dumnezeu. Cu plăcere ne gândim la faptul că este voia lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2.4), dar suntem noi și conștienți că voia Sa este să trăim o viață sfântă? În aceste puține versete, Pavel se referă *la Dumnezeu* (4.3,7,8), *la Domnul Isus* (4.1,2,6) și *la Duhul Sfânt* (4.8). Toată Dumnezeirea este preocupată să ne aducă într-o stare de sfințenie practică.

În capitolul 3.13 am văzut deja deosebirea dintre poziția noastră, în care Dumnezeu ne-a adus ca sfinți și preaiubiți, și starea practică, care trebuie să corespundă cu poziția. Aici este din nou vorba despre starea practică. Sfințenia este în acest sens un proces de sfințire, o dezvoltare spirituală. Este important să vedem această deosebire. Sfințirea practică este un proces care durează toată viața

noastră. La fel este și cu dreptatea. Noi suntem îndreptățiți în ce privește poziția noastră. Dumnezeu ne-a dat dreptatea Sa, deoarece Domnul Isus a murit pe cruce. Dar consecința practică este că și noi trebuie să trăim în dreptate, aceasta înseamnă că viața noastră suntem în concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu (a se vedea de exemplu 1 Petru 2.24). Sfințirea este deci un proces de maturizare spirituală. Toată viața învățăm de ce lucruri trebuie să ne curățim și pentru cei trebuie să ne sfințim. Noi învățăm să cunoaștem caracterul acestei lumi, de care trebuie să ne despărțim, dar totodată vedem tot mai mult, cine este Dumnezeu, către care ne îndreptăm. Sfințenia practică are de-a face cu acest pământ. Ea este în legătură cu venirea Domnului și este o pregătire morală pentru revenirea Sa. Și apostolul Petru aduce umblarea sfântă în legătură cu venirea Domnului, el chiar extinde arcul și vorbește despre ziua lui Dumnezeu (adică starea veșnică). El scrie: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“ (2 Petru 3.11-12). Cât de importantă este de aceea solicitarea pentru sfințenia noastră practică! Noi nu putem conștientiza suficient de mult, cât de importantă este o umblare sfântă. Când Domnul Isus cu puțin timp înainte de moartea Sa S-a rugat pentru ucenicii Săi, una din rugămintele Sale a fost: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17).

Există în viața fiecărui credincios multe puncte slabe, pe care diavolul vrea să le folosească, pentru a produce lipsa de sfințenie. În acest sens, el încearcă să ne convingă cât de nevinovate sunt toate aceste lucruri. La tesaloniceni exista pericolul mare de a considera desfrâul ca ceva normal. De aceea Pavel adaugă: „... să vă feriți de desfrânare.“ Nu trebuie să uităm că ei trăiau în Grecia antică, care era plină de imoralitate și desfrâu sexual. Politica, literatura și în mod deosebit și religia promovau chiar acest păcat. Idolii lumii păgâne erau în legătură cu practici imorale. Numai în templul păgân din Corint (și de acolo a scris Pavel această epistolă) erau găzduite aproximativ 3.000 de prostituate religioase, care stăteau la dispoziția bărbaților care vizitau templul. Tesalonicenii credincioși crescuseră în acest mediu. Ei au fost influențați de aceste lucruri; de aceea era firesc, ca și acum, după ce se pocăiseră, să nu vadă că era ceva primejdios în acele lucruri. De aceea Pavel le-a arătat clar, cât de important este să se ferească de desfrânare.

Nu este oare tot așa de importantă și pentru noi această avertizare? Desigur, de-a lungul secolelor, creștinismul a avut (cel puțin în exterior) o influență asupra oamenilor din Europa, așa încât desfrânarea nu s-a promovat public. Dar unde ne aflăm astăzi? Lumea care ne înconjoară este total imorală și noi suntem din nou în primejdie să privim ca fiind nevătămător ceea ce stă în contradicție cu sfințenia lui Dumnezeu. De aceea atenționarea este valabilă și pentru noi: „... să vă feriți de desfrânare.“

Desfrânarea este ceva care vine din carne. În Galateni 5.19, unde sunt enumerate faptele cărnii, curvia este menționată mai întâi. Înțelesul cuvântului este foarte extins. Prin cuvântul grecesc (porneia) se înțelege un „relație sexuală nepermisă“ (Vine, W.E. Expository Dictionary of Bible Words). Este deci vorba despre orice necurăție sexuală. Plăcerea sexuală este o armă pe care satan o folosește pentru a ne duce la cădere. Acestor atacuri putem să ne opunem doar abținându-ne și fugind. Ar trebui să facem ca Iosif, atunci când soția lui Potifar a căutat să-l ademenească. Relatarea din Geneza 39 ne arată trei caracteristici ale comportamentului lui Iosif, de la care putem învăța. El a refuzat, el n-a ascultat și a fugit (versetele 8, 10, 12).

Versetul 4: „Fiecare dintre voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste,“

Aici ne este prezentat în ce mod se poate trăi practic înfrânarea: și anume prin sfințenie și cinste. Se pune însă întrebarea, ce se înțelege prin cuvintele: „să-și țină vasul“. Unii comentatori spun că se referă la propria soție, pe care soțul nu trebuie să o înșele. Atunci sensul cuvântului ar fi ca în 1 Petru 3.7, unde este vorba despre femeie ca fiind un vas mai slab. Alții se gândesc la aceasta în legătură cu 2 Corinteni 4.7, că vasul este trupul propriu. Atunci înțelesul acestui verset ar fi acela că

nu trebuie să dăm pradă curviei propriul corp. Fie așa, fie altfel, unu lucru este clar, că nu este permis să avem relații extraconjugale, ci trebuie să trăim în sfințenie și cinste.

Versetul 5: „... nu în aprinderea poftelor, ca popoarele care nu-L cunosc pe Dumnezeu.”

Dorința bărbatului după femeie - și invers - a fost dată de Dumnezeu oamenilor. Conform principiului, această dorință nu este nicidecum rea. Dar premisa este ca trăirea sexuală să se limiteze la căsnicie, pentru că Dumnezeu a dat căsnicia pentru aceasta. Orice relație extraconjugală este un păcat, pe care Dumnezeu îl numește curvie. Despre aceasta este vorba aici. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu trăiesc în patimile poftelor. Patima este o dorință nestăpânită. Prin aceasta sunt caracterizați atât oamenii de odinioară, cât și cei de astăzi. Despre națiunile de atunci citim în Romani 1.24-27: „De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă poftelor inimii lor, să-și necinstească trupurile, ei între ei, ... căci femeile lor au schimbat întrebuintărea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuintărea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții.” Despre oamenii care trăiesc la sfârșitul dispensației creștine, Iuda scrie profetic, că ei se dedau curviei, umblând după trup străin (Iuda 7). Aceste lucruri ne înconjoară pe noi astăzi ca aerul. De aceea să fim treji și să veghem.

Versetul 6: „Nimeni să nu fie cu viclenie și cu nedreptate în această privință față de fratele său, pentru că Domnul este Cel care răzbună toate aceste lucruri, după cum v-am spus mai înainte și v-am mărturisit.”

Aici este vorba evident despre adulter, deci despre faptul că cineva ia soția aproapelui său. Nu este ceea ce se întâmplă în lume astăzi de multe ori, un pericol pentru noi? Istoria este plină de exemple, că și credincioșii pot cădea în acest păcat. Să ne gândim la un caz din Vechiul Testament. David a dorit o femeie (Batșeba) și nu s-a dat înapoi să-l omoare pe soțul acesteia (Urie) pentru a o avea (2 Samuel 11 și 12). Păcatul adulterului este împotriva lui Dumnezeu, dar prin acest păcat înșelăm și nedreptăm și pe fratele nostru.

„Pentru că Domnul este Cel care răzbună toate aceste lucruri.” Poate suntem înclinați să gândim, că aceste cuvinte nu se referă la noi. Avem noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, de-a face cu Domnul ca Răzbunător? Dacă este vorba despre mântuirea noastră veșnică, atunci Îl cunoaștem ca Mântuitor și știm că El nu va fi Judecătorul nostru. Dar să nu uităm că Mântuitorul nostru este în același timp și Domn în Împărăția Sa. În această Împărăție suntem supuși domniei Sale drepte. De aceea trebuie să ne dăm bine seama că pe acest pământ suntem în legătură cu El ca Domn răzbunător. Adevărul acesta nu are nicio legătură cu viața noastră eternă, ci cu viața noastră pe pământ. Dacă noi ca robi ai Săi suntem neascultători, vom suporta consecințele. Chiar dacă ne iubește și a murit pentru noi, El nu-Și poate nega sau schimba caracterul Său de lumină și sfințenie.

Un principiu important al guvernării Sale este: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Dacă ducem o viață lipsită de sfințenie practică, vom suporta consecințele. Acesta devine foarte de clar de exemplu din viața lui David. Chiar dacă Dumnezeu l-a iertat pentru păcatul săvârșit împotriva lui Urie, totuși David a avut de suferit toată viața din cauza consecințelor acestui păcat. Iertarea și reabilitarea sunt un lucru, dar suportarea consecințelor este un alt lucru. Dumnezeu iartă, dar El nu ne poate scuti de consecințele acțiunii noastre rele.

Pavel a vestit deja acest principiu al guvernării lui Dumnezeu în Împărăția Sa, când era încă în Tesalonic. Pavel nu numai le-a spus aceste adevăruri, ci „a mărturisit deplin”. Nu avem și noi nevoie să fim atenționați cu toată seriozitatea cu privire la aceste principii? Este plăcut și util să ne ocupăm cu harul iertător, dar nu ar trebui să uităm responsabilitatea noastră față de Domnul nostru.

Versetul 7: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie.”

Chemarea noastră corespunde Ființei lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină și de aceea chemarea noastră nu poate fi decât la sfințenie. Noi trebuie să umblăm ca și copii ai luminii (Efeseni 5.8). „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție.” Nici nu ar putea fi altfel. Deja un profet din vechime a spus: „Tu ai ochi prea curați ca să privească răul” (Habacuc 1.13). Dacă vrem să avem o impresie cât de sfânt este Dumnezeu și ce este păcatul în ochii Săi, trebuie să mergem la crucea de pe Golgota. Acolo, sfântul Dumnezeu L-a părăsit pe Omul Isus Hristos, deoarece S-a împovărat cu vina altora. Deoarece Dumnezeu este lumină și nu poate vedea păcatul, Mântuitorul a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Așa de sfânt este Dumnezeu, că nu a putut să-L scutească de acele ore de întuneric. Și așa de sfânt este Dumnezeu, încât nu poate aproba niciodată un păcat la copiii Săi. Dumnezeu nu poate vedea păcatul.

Desigur, ca și creștini suntem chemați la libertate. Așa afirmă Pavel în epistola către Galateni 5.13. Dar să însemne aceasta că putem să trăim cum vrem noi? Niciodată. Libertatea la care am fost aduși ar trebui să ne determine ca niciodată să nu păcătuim. De aceea în epistola către Galateni Pavel adaugă: „Numai nu faceți din libertate o pricină ca să trăiți pentru carne, ci în dragoste slujiți-vă unii altora.” Aceasta este natura libertății creștine.

Versetul 8: „De aceea, cine nesocotește aceasta, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt.”

Apostolul Pavel readuce aici din nou toate lucrurile în fața celei mai înalte autorități: Dumnezeu. Fără îndoială, adulterul este o înșelare a partenerului de viață, dar în primul rând este o disprețuire a lui Dumnezeu. Aceasta nu este spus celor necredincioși, ci este valabil pentru noi, cei care suntem copii ai lui Dumnezeu. Un necredincios nu are Duhul Sfânt. Aceasta face chestiunea să fie foarte serioasă. Tot ce facem împotriva voii lui Dumnezeu este o nesocotire a Lui. De aceea este foarte important cum umblăm. Un comportament nesfânt este spre necinstirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat Duhul Său Sfânt. Duhul lui Dumnezeu locuiește atât în totalitatea credincioșilor (în Adunare), care prin Duhul au fost botezați să alcătuiască un singur Trup (1 Corinteni 12.13); dar El locuiește și în fiecare credincios (de exemplu Galateni 4.6). Fiecare, care crede Evanghelia, primește Duhul lui Dumnezeu ca pecete (Efeseni 1.13), ca arvună (2 Corinteni 1.22), ca ungere (1 Ioan 2.20) și ca mărturie (1 Ioan 5.6).

Lucrarea Duhului Sfânt în noi este ca întotdeauna să-L glorifice pe Hristos (Ioan 16.14), să-L facă măreț pentru noi în toată frumusețea Lui. Niciodată aceasta nu poate fi unită cu răul. În 1 Corinteni 6, Pavel dezvoltă această tematică. Și acolo vorbește cuvinte serioase despre păcatul curviei, care în Corint era un pericol mult mai mare decât în Tesalonic.

În argumentarea sa el enunță două puncte principale: în primul rând, noi suntem mădulare ale lui Hristos și de aceea nu ne putem uni în niciun caz cu o femeie străină. În al doilea rând, trupul nostru este templul Duhului Sfânt, astfel încât curvia este un păcat împotriva Duhului Sfânt. Pavel spune acolo: „Orice alt păcat pe care-l face omul este afară din trup; dar cine curvește păcătuiește împotriva trupului său. Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care Îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.18-20). Nu în zadar atât în 1 Corinteni 6 cât și în 1 Tesaloniceni 4 Duhul este numit Duhul Sfânt. În Noul Testament Duhul lui Dumnezeu are mai multe denumiri, dar dacă citim despre Duhul Sfânt, atunci accentul cade pe realitatea că acest Duh vrea să producă în noi sfințenie și nu poate accepta niciodată răul.

Versetul 9: „Cât despre dragostea frățească, nu aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții.“

După ce Pavel în versetele 1-8 a tratat tema foarte serioasă a sfințeniei practice, trece acum la o temă plăcută și scrie despre dragostea frățească. Aici nu trebuia să spună multe. Nici măcar nu era necesar să scrie despre aceasta, pentru că ei au fost învățați de Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Și acest lucru îl făceau. Ei îl iubeau pe Dumnezeu și îi iubeau și pe frați. De aceasta a avut parte și Pavel însuși, cu toate că a fost doar puțin timp la ei.

Iubirea de frați este o urmare firească a naturii noi, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Această natură nouă nu poate face altceva, decât să iubească. Apostolul Ioan scrie: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte“ (1 Ioan 3.14). Urmările vieții noi se arată imediat, și ele se arată prin faptul că iubim pe frați. Dacă astăzi trebuie să vorbim mult despre dragostea de frați, atunci aceasta este deja o dovadă că lucrurile nu stau bine. Dragostea de frați este de fapt un lucru de la sine înțeles în relațiile dintre frați.

Versetul 10: „... și chiar faceți așa față de toți frații care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiți tot mai mult, ...“

Ioan scrie: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“ (1 Ioan 3.18). A vorbi despre dragostea frățească este un lucru, să practici dragostea de frați este cu totul altceva. Dragostea de frați nu se arată prin faptul că vorbim despre ea, ci ea se arată în faptă și în adevăr. Așa era la tesaloniceni. Ei iubeau pe frați și pe surori, și nu numai pe cei din adunarea locală, ci pe toți din Macedonia. Se poate da și despre noi o astfel de mărturie?

Cu toate acestea Pavel adaugă: „Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiți tot mai mult.“ Oare nu era totul în ordine? Ba da, dar chiar dacă dragostea de frați este prezentă, întotdeauna se mai poate spori și crește în ea. În versetul 1 tesalonicenii au fost sfătuiți să prisosească în sfințenia practică, aici este dragostea frățească. În amândouă domeniile putem fi conduși mai departe. La fel era și la credincioșii din Filipi. Pavel știa că ei practicau dragostea frățească și totuși le scrie: „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință deplină și în orice pricepere“ (Filipeni 1.9). În dragostea frățească nu poți niciodată să atingi nivelul maxim. Legăturile dragostei frățești pot fi aprofundate tot mai mult.

Versetul 11: „... și să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am poruncit ...“

În Evrei 13.1 citim: „Stăruieți în dragostea frățească.“ Există pericolul ca dragostea frățească să scadă și să se răcească. Acest pericol era și la tesaloniceni. În privința aceasta vrea Pavel în acest verset să-i atenționeze. De aceea el indică spre două pericole:

Primul pericol consta în aceea că tesalonicenii se amestecau în treburile altora și erau preocupați mai mult cu frații, decât cu ei înșiși. Desigur, ar trebui să avem un interes sănătos unii pentru alții, dar dacă ne uităm prea mult la ceea ce fac alții, dragostea poate suferi din această cauză. Noi nu ar trebui să judecăm la frații noștri și la surorile noastre ceea ce fac, și nicidecum motivele lor. Aceasta nu înseamnă că tolerăm răul. Nu despre aceasta este vorba aici. Pavel vrea să ne avertizeze cu privire la pericolul de a ne amesteca în lucruri care nu ne privesc. Mai degrabă ar trebui să ne preocupăm cu propriile afaceri.

Al doilea pericol consta în faptul că între tesaloniceni erau unii înclinați să folosească abuziv dragostea fraților și surorilor lor și să trăiască pe cheltuiala acestora. Probabil că aceasta nici măcar nu

se făcea cu intenții rele. Unii dintre ei erau așa de ocupați cu venirea Domnului, încât au încetat să mai lucreze pentru a-și câștiga existența. De aceea Pavel îi solicită să lucreze cu mâinile lor.

În a doua sa epistolă, Pavel revine la acest subiect. El scrie acolo: „Auzim că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Unora ca acestora le poruncim și îi îndemnăm în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște“ (2 Tesaloniceni 3.11-12). Gândul la venirea Domnului ar trebui să nu ne facă leneși în lucrările zilnice, pe care le avem de rezolvat. Din contră, să ne străduim să ne îndeplinim toate datoriile. Chiar dacă am ști că Domnul ar veni mâine, totuși astăzi ar trebui să ne îndeplinim lucrul nostru normal.

Experiența arată și că în general nu este potrivit să invocăm temeieri duhovnicești pentru a nu mai munci cu mâinile proprii. Există desigur excepții, de exemplu dacă cineva este activ complet în lucrarea Domnului. Dar dacă nu suntem mulțumiți cu locul de muncă, nu putem să ne dăm demisia și să ne bizuim pe frații noștri și pe surorile noastre de credință și să trăim pe cheltuiala lor. Dragostea frățească ar avea de suferit din cauza aceasta. Dumnezeu dorește ca noi să fim fideli și în profesia noastră, la locul de muncă. În 1 Timotei 5.8 citim în alt context: „Dar dacă cineva nu poartă grijă de ai săi și mai ales de cei din casa sa, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.“ Acest principiu divin nu ar trebui să-l uităm.

Versetul 12: „... să vă purtați cuviincios față de cei de afară și să n-aveți nevoie de nimeni.“

Cu aceste cuvinte Pavel încheie învățăturile practice despre umblarea creștină. Ca și creștini suntem răspunzători în primul rând față de Dumnezeu. În al doilea rând trăim împreună cu frații noștri și cu surorile noastre și suntem legați cu ei prin dragostea frățească. În al treilea rând trăim încă în această lume și inevitabil avem tot felul de contacte cu oameni necredincioși. Noi într-adevăr nu suntem *din* această lume, dar suntem *în* această lume. Oamenii acestei lumi ne observă și înregistrează cum ne comportăm. Așa era atunci la tesaloniceni, și așa este astăzi cu noi.

Pavel denumește pe oamenii din lumea aceasta ca fiind „cei de afară“. Sunt necredincioși, care sunt clar diferențiați de cei credincioși. În acest sens sunt numai două grupe de oameni: cei ce sunt afară și cei ce sunt înăuntru. Față de cei necredincioși noi avem o responsabilitate. Ea se referă la toată comportarea noastră, la vorbirea și faptele noastre, aceasta înseamnă umblarea noastră. Și în Coloseni 4, Pavel vorbește despre această responsabilitate. El spune acolo: „Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul“ (Coloseni 4.5).

Umblarea noastră ar trebui deci să fie pe de o parte „cu înțelepciune“, iar pe de altă parte „cinstită“ sau „cuvincioasă“. O umblare cinstită este o atitudine de care un necredincios nu se poate poticni. În sensul acesta Pavel scrie romanilor: „Să umblăm frumos, ca în timpul zilei“ (Romani 13.13). Comportarea noastră este o mărturie importantă pentru oameni. Tesalonicenii nu trebuiau să ofere ocazie oamenilor să arate cu degetul spre ei. Pavel îi avertizează să nu ajungă într-o dependență inutilă de cei necredincioși. Acest avertisment este valabil și pentru noi. Sunt cazuri în care oamenii au venit la credință prin comportamentul credincioșilor. Cineva a afirmat: „Cunoști un creștin prin ceea ce zice și recunoști un creștin prin ceea ce face.“ Fără îndoială, vorbirea noastră este importantă, dar dacă umblarea nu este în concordanță cu vorbirea, atunci vorbele nu vor rezolva multe.

Venirea Domnului

Nu greșim dacă presupunem că secțiunea care ne stă acum în față reprezintă punctul central al acestei epistole, deoarece învățăturile date aici au fost de fapt motivul pentru care Pavel a scris tesalonicenilor. Aceste puține versete, dar bogate în conținut au fost deja o încurajare și mângâiere pentru mulți credincioși.

În Ioan 14.3, Domnul spune ucenicilor că El va reveni ca să-i ia la Sine. Cum se va derula aceasta în detaliu, nu le-a explicat atunci. Răspunsul la întrebarea aceasta îl găsim în epistolele din Noul Testament, și printre altele în secțiunea de față. Duhul Sfânt ia încurcătura deosebită a tesalonicenilor ca motiv pentru a relua și a detalia subiectul cu privire la răpirea credincioșilor și revenirea Domnului Isus.

Pentru ei aceasta era o temă foarte importantă. Așa cum tocmai am văzut, ei trăiau într-o așteptare zilnică a venirii Domnului pentru instituirea Împărăției Sale. Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să-I slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri. Ei știau că El va reveni, ca să întemeieze pe pământ Împărăția Sa în putere și glorie. Această așteptare era atât de vie și de reală la ei, încât au fost surprinși când unii dintre ei au adormit. Ei s-au întristat, deoarece credeau că aceștia au fost privați, prin aceea că nu vor intra în Împărăție. Pe lângă tristețea cauzată de despărțirea de cei iubiți ai lor s-a mai adăugat și această grijă. Prin aceasta ei nu și-au pierdut speranța în venirea Domnului, dar erau întristați, deoarece gândeau că cei adormiți vor avea o pierdere și nu vor putea domni împreună cu Domnul Isus pe pământ.

Apostolul vrea să le ia această grijă și face aceasta într-o formă foarte plăcută. Era o lipsă în învățătură. El nu a vrut ca ei să rămână în necunoștință și de aceea le explică în cuvinte inteligibile ce se va întâmpla cu cei adormiți și cum va fi posibil ca toți (credincioșii adormiți și credincioșii în viață) să poată veni împreună cu Domnul Isus pe acest pământ, când El Își va ridica Împărăția.

Ceea ce tesalonicenii nu știau, este și astăzi multor credincioși neclar. Înainte ca Domnul Isus să vină pe pământ, ca să ridice Împărăția Sa, El vine să ia pe ai Săi la Sine. Este important să diferențiem aceste două aspecte ale venirii Sale. El vine mai întâi, ca să ia pe ai Săi la Sine. Aceasta este venirea Sa *pentru noi*. Mai târziu, va reveni cu ai Săi pe pământ, ca să domnească aici. Aceasta este venirea Sa *cu noi*. Versetele 13 și 14 vorbesc despre această ultimă latură a venirii Sale și în capitolul 5.1 se reia din nou această temă. Versetele în paranteză (versetele 15-18) ne arată venirea Sa pentru noi. Această diferență să n-o uităm când cugetăm asupra acestor versete.

Versetul 13: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.“

Pavel începe învățătura sa cu cuvintele: „nu voim“. Apostolul folosește această formulare de șapte ori (a se vedea Romani 1.13; 11.25; 1 Corinteni 10.1; 12.1; 2 Corinteni 1.8; Coloseni 2.1). Ca și în alte locuri, el leagă de aceste cuvinte învățături cu însemnătate deosebită. „Să fii în necunoștință“ înseamnă să nu ști ceva, să nu înțelegi sau să nu cunoști. Pavel a observat această lipsă la iubii săi frați și de aceea le-a scris.

Sunt amintite trei grupuri de oameni: cei adormiți, ceilalți și credincioșii care trăiesc. În primul rând este vorba despre cei adormiți, adică despre credincioșii care merg acasă înainte de revenirea Domnului Isus. Despre această grupă se vorbește în aceste versete de mai multe ori:

- cei care au adormit (versetele 13,15);
- cei adormiți în (prin) Isus (versetul 14);
- cei morți în Hristos (versetul 16).

Această grupă cuprinde pe toți credincioșii începând de la Adam, care trec prin moarte. Dar ei mor altfel decât oamenii acestei lumi. Ei mor „în Hristos“ sau „adorm în (prin) Isus“. În 1 Corinteni 15.20 se spune despre El că este „pârgha celor adormiți“. Aceasta înseamnă că în înviere El are cel dintâi loc.

Însă despre Domnul Însuși nu se spune că a adormit. El a murit, și anume a murit pentru păcate. Credinciosul însă adoarme. Aceasta vorbește despre pace, odihnă și ocrotire.

Cuvântul grecesc pentru „a adormi“ se folosește în Noul Testament pentru somnul natural și pentru plecarea acasă a credinciosului. În al doilea înțeles, întotdeauna se referă la trup, și niciodată nu se referă la suflet sau la duh. Sufletul și duhul nu dorm. Unele secte învață despre „somnul sufletului“, care ar avea loc la moartea credinciosului. Acest gând nu-l găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. A dormi sau a adormi se referă întotdeauna la trupul care va fi pus în mormânt. După adormire, sufletul credinciosului este la Hristos, unde este „cu mult mai bine“ (Filipeni 1.23). 2 Corinteni 5.1-9 ne arată clar, că la plecarea acasă a unui credincios are loc o despărțire între trup, pe o parte, și duh și suflet, pe de altă parte.

A doua grupă de oameni sunt „ceialți“. Aceștia sunt necredincioșii. Ceea ce îi caracterizează este faptul că ei nu au nădejde. Despre oamenii acestei lumi este valabil ceea ce spune Pavel în Efeseni 2.12 despre națiuni, și anume că sunt fără Dumnezeu în lume și nu au nicio nădejde. Un om fără Domnul Isus este un om fără perspectivă și fără conținut veritabil al vieții. El nu are nicio nădejde, nici în viață, nici în moarte. Cine moare într-o astfel de stare nu are nicio altă șansă să-și ordoneze lucrurile cu Dumnezeu. Realmente, sunt „ceialți, care n-au nicio nădejde“. Moartea face o despărțire clară între credincioși și necredincioși. Un credincios nu moare fără nădejde, ci în credința puternică în înviere.

În acest punct vedem nesiguranța tesalonicenilor. Chiar dacă nu erau fără nădejde cu privire la partea veșnică a celor adormiți, erau totuși evident cu privire la Împărăția care va veni. Dar Pavel vrea să le redea această perspectivă. Și cu privire la Împărăție puteau fi plini de nădejde. Cei adormiți ai lor nu vor fi cu nimic prejudiciați.

În sfârșit, a treia grupă sunt „frații“, credincioșii care trăiesc. Ei sunt diferențiați clar de „ceialți“, care nu au nădejde. Desigur, și noi ne întristăm la plecarea acasă a unui preaiubit al nostru. Această întristare este normală, și ar fi anormal dacă nu am avea aceste simțăminte. Domnul Isus Însuși a plâns la mormântul prietenului Său Lazăr (Ioan 11.35). El știe ce înseamnă să pierzi un om preaiubit. De aceea cunoaștem aceste sentimente de compasiune ale Domnului și ale lui Dumnezeu, care este „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri“ (2 Corinteni 1.3). Dar aici nu era vorba despre această întristare, ci de faptul că tesalonicenii erau întristați, pentru că nu aveau o imagine clară cu privire la viitorul celor adormiți.

Versetul 14: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.“

Acest verset ne explică de ce noi nu suntem fără nădejde ca ceilalți. Ca punct de plecare pentru învățăturile care urmează începând cu versetul 15, este important să înțelegem bine această afirmație, pentru că ea ne amintește de adevărul fundamental al Evangheliei, de moartea și învierea Domnului Isus.

Expresia „dacă credem“ nu exprimă o nădejde vagă, nu exprimă o probabilitate sau nesiguranță, ci este o siguranță deplină, că El a murit și a înviat, o siguranță care are consecințe pentru cei adormiți. Mai întâi însă ni se îndreptă privirea spre El Însuși. Este o realitate neschimbătoare, că El a suferit moartea pe cruce și după trei zile a înviat. În 1 Corinteni 15.1-4, Pavel arată corintenilor că aceasta este temelia Evangheliei, și primirea acestor realități ale mântuirii reprezintă temelia credinței noastre. Isus a făcut lucrarea pe cruce ca Om. De aceea, aici se amintește de două ori Numele Său (și nu Hristos sau Domn).

Această lucrare are urmări pentru noi. În chip duhovnicesc este valabil, că noi ca și credincioși am murit cu El, am fost îngropați și am înviat (Coloseni 2.11-13 și altele). Dar este pe deplin posibil ca noi să-L urmăm realmente pe acest drum, adică cu trupul nostru. El a murit, și așa au fost mulți credincioși care au adormit în El (și probabil mulți vor mai adormi în El). Concluzia, pe care Pavel o trage aici, este: Dacă credem că Domnul Isus a murit și apoi a înviat, atunci este de la sine înțeles ca

noi să credem și că cei care au adormit în El de asemenea vor învia. Dar aceasta nu este totul. Hristos este acum glorificat și El va reveni pe pământ. Din aceasta credința trage concluzia că cei adormiți vor veni de asemenea cu El pe acest pământ. Aceasta este cutezanța credinței. Ceea ce s-a întâmplat cu Hristos, se va întâmpla și cu noi.

Aici avem deci confirmarea a ceea ce Pavel a spus deja în capitolul 3.13, că Domnul Isus Se va arăta „cu toți sfinții Săi“. Aceștia le aparțin și cei care au adormit, și aceasta o arată el clar aici. Faptul că și cei care trăiesc aparțin acestora, îl arată clar versetele următoare. Aici este însă vorba mai întâi despre cei adormiți. Dumnezeu îi va aduce împreună cu Domnul Isus, după ce mai înainte vor învia. Moartea Sa și învierea Sa sunt tot așa de sigure ca și venirea Sa cu ai Săi. „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus dintre cei morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi“ (Romani 8.11).

Credincioșii adormiți nu sunt încă acum în Casa Tatălui. Acest lucru este afirmat uneori, dar Noul Testament nu ne dă nicio confirmare pentru aceasta. Ei sunt în Paradis, ei sunt la Hristos, ei sunt la Domnul - și numai faptul acesta înseamnă deja fericire. Însă acolo ei așteaptă, la fel ca noi, ca Domnul Isus să revină și apoi împreună cu „toți sfinții” să Se reîntoarcă pe acest pământ. Credincioșii adormiți și credincioșii care vor fi în viață vor veni împreună cu El, când El Își va ridica Împărăția Sa în glorie. Cum va fi posibil lucrul acesta? Foarte simplu, prin aceea că cei adormiți vor învia, iar cei în viață vor fi răpiți împreună cu ei la Domnul. Tocmai acest lucru este explicat clar în versetele 15-18.

Înainte de a merge mai departe, doresc să mai atrag atenția la o diferență importantă. Am văzut deja, că în ceea ce privește pe cei credincioși este vorba despre „adormire“ (vezi de exemplu Ioan 11.11; Faptele Apostolilor 7.60; 1 Corinteni 15.6; 2 Petru 3.4). Când este vorba despre Domnul nostru, nu se folosește această expresie. El a murit. Hristos a luat asupra Sa pe crucea de pe Golgota ce avea a face cu moartea și judecata. Moartea Sa a fost o moarte în realitatea ei groaznică ca judecată asupra păcatului. „Plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23), și această moarte a luat-o El asupra Sa pentru noi. Cine primește în credință lucrarea Sa, nu moare această moarte, ci „adoarme“. Ce diferență!

Versetul 15: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit.“

Numai faptul - din versetul 14 - că Dumnezeu va aduce înapoi cu El pe cei care au adormit în Isus, a putut fi o mângâiere și încurajare pentru tesaloniceni. Dar Duhul Sfânt nu se mulțumește numai cu aceasta, să constate realitatea, ci le dă lor și prin aceasta și nouă alte detalii cum este posibil, ca noi toți să venim cu Domnul Isus. Aceste detalii ne sunt relatate în versetele 15-18.

Pe drept, aceste versete sunt puse într-o paranteză ca un întreg, deoarece gândul principal este întrerupt aici. De fapt, aici este vorba despre venirea Domnului Isus pe pământ, adică este vorba de ziua Domnului și de întemeierea Împărăției, care stă în legătură cu aceasta. Cu toate acestea această frază intercalată este nu numai importantă și plină de învățătură, ci ea este și foarte mângâietoare, pentru că ne arată premisa în care este posibil ca noi să revenim cu Domnul Isus pe pământ. Înainte ca noi (adică toți sfinții împreună cu El) să apărăm pe pământ, El va împlini făgăduința din Ioan 14.3 și ne va lua la Sine în glorie. Capitolul 3, versetul 13, și capitolul 4, versetul 14 ne arată că El va veni cu noi pe pământ; capitolul 4, versetele 15-18, arată clar că El va veni mai înainte pentru noi, ca să ne ia la Sine (pe cei adormiți și pe cei vii din timpul acela). De aceea ne vorbesc aceste versete atât de categoric; să-L așteptăm pe El, pe Domnul nostru din cer!

Dintre multe texte ale Cuvântului lui Dumnezeu, care vorbesc despre revenirea Sa, numai puține vorbesc despre răpirea credincioșilor. Cele mai multe texte tratează arătarea Sa pe pământ (începând cu profeția lui Enoh, Iuda 14-15). Trei texte ne sar în ochi în mod deosebit, când este vorba despre răpire. Învățăturile acestor trei texte rezultă de fapt dintr-o problemă deosebită. Textele sunt:

- Ioan 14.1-4: aici Însuși Domnul Isus dă un răspuns la teama ucenicilor Săi. El ne dă un principiu, dar nu oferă amănunte.

- 1 Corinteni 15: aici Pavel dă un răspuns la tăgăduirea învierii. El arată în mod deosebit, cum este posibil ca oameni care trăiesc pe pământ să poată intra în glorie, și anume cu un trup de slavă, pe care îl vor primi în înviere (compară și cu Filipeni 3.20-21).

- 1 Tesaloniceni 4.15-18: aici Pavel dă un răspuns la nesiguranța și îngrijorarea tesalonicenilor. El le arată clar, că credincioșii adormiți și cei vii vor fi răpiți deodată la Domnul.

Importanța învățături care urmează este subliniată prin cuvintele: „vă spunem prin Cuvântul Domnului“. Ceea ce urmează nu este un gând pe care l-am putea găsi în Vechiul Testament (acolo într-adevăr în multe locuri este vorba de ziua Domnului, dar nu de venirea Sa pentru noi). Nu este niciun indiciu spre un cuvânt al Domnului din evanghelii, care să fie reluat aici. Nu, Pavel vrea pe de o parte să ne îndrepte privirea spre autoritatea în care el scrie aceste cuvinte, dar în mod deosebit această expresie ne arată că este vorba de o revelație din partea Domnului. Pavel a primit o revelație complet nouă de la El. Ceea ce el a auzit ne dă nouă (vezi și de exemplu 1 Corinteni 11.23 și Efeseni 3.2). În 1 Corinteni 15.51 vorbește în legătură cu răpirea despre o taină: „Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală de ochi.“ Folosirea cuvântului „taină“ ne indică și faptul că acest eveniment a fost ascuns până atunci (adică în Vechiul Testament), dar acum prin revelație a fost făcut cunoscut.

Ce înseamnă expresia „venire“ am văzut deja pe larg anterior (a se vedea expunerea de la capitolul 2.19-20). Contextul arată clar că „venirea“ se referă aici la venirea Sa pentru noi. În acel moment vor exista pe pământ două grupe de credincioși. O grupă este formată din cei adormiți, iar cealaltă din credincioșii aflați în viață. Grupa celor adormiți se compune din credincioși ai Vechiului Testament (de exemplu: Noe, Avraam, Iov, Moise, David etc.) și din cei adormiți în perioada actuală a timpului harului. Aceasta ne arată clar că este mai bine să nu vorbim de „răpirea Adunării“, ci de „răpirea credincioșilor“, pentru că și credincioșii din Vechiul Testament vor avea parte de această răpire.

În acest loc Pavel se identifică în chip plăcut cu cei vii. El spune: „noi cei vii“. El aștepta zilnic revenirea Domnului său (a se vedea de exemplu Filipeni 3.20), dar pe de altă parte avea în vedere și posibilitatea că va trece prin moarte și înviere (a se vedea de exemplu: 2 Corinteni 4.14; Filipeni 1.22-25; 2.17). Așa cum a procedat el, așa putem proceda și noi. „Noi cei vii“ arată adevărata viață a nădejzii noastre. Contăm că Domnul poate reveni în orice zi. De aceea Petru vorbește despre faptul că noi am fost născuți din nou „la o nădejde vie“ (1 Petru 1.3). Dar, pe de altă parte, suntem destul de realiști să ne așteptăm că putem adormi înainte de venirea Sa.

Cărei grupe vom aparține la venirea Domnului putem lăsa liniștiți în seama Lui. Cum face El, va fi bine. Dar un lucru îl știm cu siguranță: cei aflați în viață nu vor fi favorizați la venirea Sa. Ei vor trăi împlinirea nădejzii lor, dar cu nici un chip nu o vor lua înaintea celor adormiți. Aceasta ne-o arată versetele care urmează.

Versetul 16: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.“

Ce încurajare se găsește în aceste cuvinte! Domnul va veni. El nu va veni pe pământ, ci va veni ca să ia pe ai Săi la El. Când El Se va reîntoarce (câțiva ani mai târziu) pe pământ, acesta va fi un eveniment public vizibil: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea, și cei care L-au străpuns“ (Apocalipsa 1.7). Aici aceasta este altfel. Domnul va veni să ia acasă pe martorii Săi și pe cei care L-au urmat, Mirele va veni să ia Mireasa acasă și acest fapt va rămâne ascuns pentru ochii lumii acesteia. Lumea va vedea urmările acestui fapt, dar nu evenimentul în sine. Acel strigăt poruncitor, glasul unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu le vor auzi numai cei care aparțin Domnului Isus. Numai ei vor fi răpiți în nori în întâmpinarea Lui, dar mai întâi vor învia cei adormiți și apoi împreună cu credincioșii aflați în viață vor merge la Domnul.

Cât de mult așteaptă Domnul această clipă! Sunt aceia, pe care El i-a răscumpărat cu un preț mare, pentru care Și-a dat viața. Sunt aceia, pe care El îi iubește și pe care dorește să-i aibă la Sine. Sunt aceia, pe care El îi vede aici în împrejurări și pe care dorește să-i ducă în slava Sa. Înțelegem acum de

ce se spune: „Căci *Însuși* Domnul ...“? El a promis ucenicilor Săi, că El *Însuși* va reveni ca să-i ia la Sine. Nu, El nu trimite niciun înger, ci El *Însuși* va veni. Cât de prețioasă ne este această expresie! Cu câtă plăcere spunem împreună cu apostolul Pavel: „Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine *Însuși* pentru mine“ (Galateni 2.20). Cu aceeași bucurie ne gândim că El, care S-a dat personal pentru noi, va reveni tot personal să ne ia la Sine. Nicidecum aici nu este vorba despre o viziune sau o imagine, ci că El în Persoană vine.

Unii creștini aplică acest verset și la plecarea acasă a unui credincios, așa de parcă Hristos ar lua personal pe credinciosul adormit, ca să-l ducă în Paradis. Dar nu acest gând este aici. Nu, aici este vorba despre un eveniment cu totul unic, care se va împlini în viitorul apropiat.

Domnul va veni, și anume:

- cu un strigăt poruncitor. Această expresie ne amintește de un ordin militar, cu care un conducător roman de oști își chema soldații. Era strigătul de strângere, care aduna oștirea de luptători pentru retragere. Tesalonicenii înțelegeau aceasta foarte bine, fiindcă erau obișnuiți cu obiceiurile romanilor. Numai ostașii trupei respective auzeau acest strigăt și-l urmau. Aplicat la revenirea Domnului, avem o imagine frumoasă în Ioan 11.43, unde Isus îl strigă pe Lazăr: „După ce a zis aceste cuvinte, a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară!“ În timp ce toți ceilalți morții au rămas în mormintele lor, la strigătul plin de putere Lazăr a părăsind locul său și a venit afară. La fel va fi și la revenirea Domnului. Acel strigăt poruncitor îl vor auzi toți sfinții, în timp ce ceilalți morți vor rămâne în mormintele lor.

Ce putere și tărie are glasul Domnului, încât morții îl vor auzi și vor învia!

- cu glasul unui arhanghel. Unicul arhanghel amintit în Biblie este Mihail (a se vedea Iuda 9), căpetenia cea mare a îngerilor. Cineva explică amintirea glasul său aici în felul următor: „Glasul unui arhanghel indică spre gloria celei mai înalte creaturi cerești, care-L va însoți pe Domnul cu ocazia aceasta. Dacă îngerii sunt acum slujitorii sfinților, atunci cu cât mai potrivit este să auzim aici despre glasul unui arhanghel, când ne vom strânge la El.“ (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). Și alți comentatori se referă la faptul că Domnul va fi însoțit de îngeri, când va duce acasă pe preaiubiții Săi.

- cu trâmbița lui Dumnezeu. Și expresia folosită pentru cuvântul „trâmbiță“ este preluată din limbajul militar. La ultima trâmbiță, armata romană se pune în mișcare. Acesta este gândul aici: trâmbița lui Dumnezeu ne cheamă să ne ducă în glorie. Este trâmbița care este amintită și în 1 Corinteni 15.52: „Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.“ Trâmbița lui Dumnezeu amintită aici nu are voie să fie confundată cu cele șapte trâmbițe din Apocalipsa 8-11. Acolo este vorba de judecată, un gând cu totul diferit de cel de aici.

Unii comentatori se gândesc în legătură cu strigătul poruncitor, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu și la grupele (sau familiile) diferite de credincioși, care vor avea parte de răpire. Strigătul poruncitor este valabil în primul rând pentru credincioșii din perioada actuală, deci a Adunării sau Miresei lui Hristos. Glasul unui arhanghel se referă la credincioșii adormiți din poporul Israel (Mihail este văzut în aproape toate locurile în legătură cu poporul Israel), trâmbița lui Dumnezeu este valabilă pentru ceilalți credincioși adormiți, și care nu aparțin nici Israelului, nici Adunării (ca de exemplu Noe, Iov și alții).

„Întâi vor învia cei morți în Hristos.“ Dacă citim 1 Corinteni 15, ni se spune că totul se va petrece „într-o clipă, într-o clipeală de ochi“. Aici însă această clipeală de ochi este subîmpărțită, căci mai întâi vor învia cei morți în Hristos (cei adormiți din Vechiul și din Noul Testament). Această afirmație ne oferă o împlinire parțială a cuvintelor Domnului Isus din evanghelia după Ioan 5.28-29: „Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecării.“ Aici răsună glasul Său puternic, și cei care înviază la acest glas, înviază pentru a trăi. Oricât de lipsit de logică ar putea părea acest gând pentru necredință, credința simplă nu are nicio greutate să primească acest cuvânt. Să nu fie un lucru mic pentru Domnul să-i găsească pe toți ai Săi, și pe aceia care au fost înecați, au fost arși sau sfâșiați de animale? Nu, toți morții în Hristos vor învia în acel moment.

Încă câteva gânduri scurte despre înviere: În Noul Testament nu găsim o învățătură cu privire la o înviere generală a tuturor care au murit. Iudeii credeau într-o înviere în ziua de pe urmă (a se vedea de exemplu Ioan 11.24), dar Noul Testament arată clar că o asemenea înviere generală nu va exista. Locul citat mai înainte din Ioan 5, este uneori înțeles greșit, dar tocmai această afirmație a Domnului Isus arată că vor fi două învieri distincte și diferențiate în timp, o înviere „pentru viață” și o înviere „pentru judecată”. El diferențiază aici exclusiv caracterul acestor două învieri (viață, respectiv judecată), fără să țină seama de desfășurarea lor în timp. Dar alte locuri ne arată clar că este vorba de evenimente diferite, care vor avea loc în momente diferite.

1 Corinteni 15.22-23 ne dă alte explicații despre învierea pentru viață. „Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos.” Deci, învierea se desfășoară în mai multe etape. Mai întâi Hristos Însuși, apoi cei care sunt ai lui Hristos la venirea Lui. Acesta este gândul pe care îl avem în 1 Tesaloniceni 4. Și în sfârșit mai există o a treia fază a acestei prime învieri, care include pe martirii din timpul marelui necaz (a se vedea Apocalipsa 20.4-6).

Caracteristica acestei învieri este, că va fi o „înviere dintre” (vezi Filipeni 3.11). Unii vor învia, în timp ce alții vor rămâne în moarte. Astfel vor învia cei „morți în Hristos” și vor merge la El, în timp ce aceia care au murit fără El vor rămâne în mormânt cel puțin încă o mie de ani, înainte să învieze, dar pentru judecată (a se vedea Apocalipsa 20.11-15). Ce lucruri serioase!

Versetul 17: „Apoi, noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Imediat după ce cei adormiți vor fi înviați, noi, cei vii, vom fi răpiți împreună cu ei. Acesta este „clipa, clipeala de ochi”, despre care se vorbește 1 Corinteni 15.52. Cei adormiți vor învia, putrezirea îmbrăcându-se în neputrezire, iar cei vii vor fi transformați, prin aceea că ce este muritor va îmbrăca ce este nemuritor (1 Corinteni 15.53-54). Împreună Îl vom întâmpina pe Domnul. Această expresie, care se găsește de trei ori în Noul Testament, înseamnă „a ieși cuiva în întâmpinare, pentru a merge apoi împreună cu el”.

- În Matei 25.1 fecioarele ies în întâmpinarea mirelui, ca apoi să meargă cu el la nuntă.

- În Fapte 28.5 frații vin în întâmpinarea lui Pavel, ca apoi să-l însoțească.

- Aici noi mergem în întâmpinarea Domnului, ca să rămânem totdeauna la El.

Noi vom fi „răpiți”. Acest cuvânt mai poate fi tradus cu „a fura”, „a smulge” sau „a lua cu sine”. În el este cuprins și gândul cu privire la o „îndepărtare sau ducere cu sine prin utilizarea neașteptată a forței”. (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words) Așa va fi când împreună vom părăsi acest pământ. O forță puternică - care poate să fie numai una dumnezeiască - se va descoperi la răpire. Ca oameni, care o viață întreagă am fost supuși legilor naturii, vom părăsi deodată acest pământ, fără ca vreo putere să ne poată reține.

Ce mângâiere puternică se include și în cuvintele: „împreună cu ei”! Aici, pe pământ, adormirea unui credincios înseamnă totdeauna despărțire și ca urmare durere. Această despărțire va fi biruită o dată pentru totdeauna la venirea Domnului Isus. Glasul Domnului ne va uni iarăși. Împreună vom fi răpiți în întâmpinarea Sa, ca să-L vedem.

Răpirea noastră are loc „în nori”. Unii comentatori sunt de părere că aici este vorba despre norul gloriei, care i-a umbrit pe ucenici pe muntele schimbării la față, dar acest gând este puțin probabil, deoarece scena de pe munte este o imagine a Împărăției. Aici trebuie mai degrabă să ne gândim la norii naturali ai cerului. „În același fel S-a înălțat la cer Domnul Însuși; căci noi trebuie să-i fim asemenea Lui în toate – o împrejurare importantă aici. Fie că vom fi schimbați sau vom învia dintre morți, noi toți vom fi ridicați în nori. El S-a înălțat în nori și astfel vom fi la El pentru totdeauna.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher)

Dar nu se amintește numai de nori, ci și de văzduh. Este o răpire „în văzduh”. Acolo Îl vom întâlni pentru prima dată. Conform textului din Efeseni 2.2, satan este „căpetenia autorității văzduhului”.

Văzduhul este domeniul autorităților și domniilor satanice. Satan este acolo. Domnul a ales tocmai această sferă, ca să ne întâmpine. Ce descoperire măreață a puterii și autorității Sale vedem aici! Pe cruce, El l-a biruit pe diavolul și i-a răpit prada. Aceasta este subliniat încă o dată aici clar. Satan nu mai are nicio putere asupra noastră.

Răpirea noastră însă nu are ca țel nici norii, nici văzduhul. Țelul nostru este Domnul. El ne vine în întâmpinare, ca să ne ia la Sine, deoarece ne iubește cu o iubire așa de mare. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.“ Aceasta este împlinirea nădejzii noastre, aceasta este destinarea noastră eternă. Chiar dacă vom avea un loc în legătură cu Împărăția viitoare care va veni pe acest pământ, totuși acest lucru nu este de o valoare de prim rang și nici lucrul cel mai important. Nu Decisiv pentru noi este faptul că vom fi la El. Ce va fi acea întâlnire cu El, când Îl vom vedea prima dată față în față!

Acum El este Cel pe care Îl iubim, deși încă nu L-am văzut (1 Petru 1.8). Acum, El este Cel în care noi credem. Însă atunci credința se va sfârși și va fi înlocuită cu vedea. Atunci vom vedea realitatea. Da, Îl vom vedea așa cum este. Ce bucurie, ce fericire este aceasta! Niciodată nu va mai fi despărțire. Veșnic vom savura dragostea Lui pentru noi. În Vechiul Testament avem o pildă frumoasă în acest sens. În Geneza 24, robul lui Avraam a dus-o pe Rebeca la Isaac. Ea este aici o pildă despre Adunare și Isaac o pildă despre Domnul Isus. El a condus-o în cortul său și a iubit-o. Această dragoste, pe care noi azi deja o cunoaștem, o vom savura atunci fără nicio îngrădire. Și răspunsul nostru va fi o eternă adorare.

Versetul 18: „Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.“

Având în vedere aceste descoperiri minunate, ne vine greu să urmăm acest îndemn? Măreața perspectivă, că în curând Îl vom vedea pe Domnul, este cu adevărat o îmbărbătare și o mângâiere. Probabil, trecem prin încercări dificile în lumea aceasta. Atunci să ne încurajăm, gândind la venirea Sa. Probabil, purtăm doliu după cineva drag pe care Domnul l-a luat acasă. Atunci putem să ne lăsăm mângâiați la gândul că în curând, uniți cu cei care au mers înaintea noastră, vom întâmpina pe Domnul.

Gândul la venirea Domnului este totdeauna mângâiere și îmbărbătare pentru noi. Chiar dacă este în legătură cu multă putere, este un act al harului. În contrast cu aceasta stă venirea Sa *cu noi* – și despre aceasta doresc să spun în încheiere câteva cuvinte - în legătură cu responsabilitatea. Pentru lume, venirea Sa pe acest pământ înseamnă judecată, pentru că este o venire în dreptate și glorie. Pentru noi este vorba atunci despre responsabilitatea noastră, o chestiune care nu este tratată în acest capitol. Aici este vorba exclusiv despre partea noastră la Domnul. Problema responsabilității noastre este importantă, dar ea nu este amintită aici. „Nu este vorba nici despre judecată, nici despre arătare, ci numai despre realitatea unirii noastre cerești cu El, prin aceea că vom părăsi pământului la fel ca și El.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher) „Aici găsim harul pur arătat în putere. Cununile, ca răsplătă a credincioșiei noastre (sau - ce gând foarte serios! - pierderea lor ca urmare a infidelității noastre), nu vor fi împărțite în acel moment, pentru că aici este vorba numai despre descoperirea harului Său. La răpire nu este vorba despre dragostea noastră față de Hristos, nu este vorba despre umblarea noastră, ci despre dragostea Lui față de noi. Este dragostea Sa, care a plătit datoria noastră și ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce, despre dragostea Sa prin care noi vom împărți gloria Sa.” (Rossier, H. Entretiens sur la première Épitre aux Thessaloniens)

Capitolul 5 Ziua Domnului

Așa cum am amintit, ultimele versete din capitolul 4 sunt o intercalare, dar care conțin o mare îmbărbătare pentru noi. Această intercalare este importantă, deoarece ea conține o nouă descoperire, dar ea întrerupe expunerea de idei de până acum. În capitolul 4.14, Pavel vorbește despre faptul că »Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus«. Aceste cuvinte se referă la arătarea Domnului în putere și glorie. Acum, apostolul revine la acest gând, aceasta înseamnă că începând cu capitolul 5,1 se reia firul din capitolul 4, versetele 13-14.

Este important să înțelegem corect această stare de lucruri, pentru că altfel ajungem la o interpretare greșită a acestor versete. În primele versete din capitolul 5 nu este vorba despre venirea Domnului pentru noi, ci despre arătarea Sa publică pe acest pământ. În legătură cu această arătare stă »ziua Domnului« amintită aici. În ce privește răpirea credincioșilor și venirea Domnului pentru noi era necesară o nouă descoperire, un »Cuvânt al Domnului«. În ceea ce privește »ziua Domnului«, credincioșii erau deja informați. Despre acest adevăr, Pavel nu mai trebuia să dea alte lămuriri.

Primele trei versete din capitolul nostru ne arată ce urmări va avea această venire pentru cei necredincioși. Versetele 5-11 vorbesc despre urmările practice pentru cei care Îl așteaptă pe Domnul Isus ca pe Acela, care va veni odată în glorie din cer, ca să instaureze Împărăția Sa pe pământ.

Versetul 1: »Cât despre timpuri și perioade, nu aveți nevoie să vi se scrie, fraților.«

Pentru a înțelege corect înțelesul acestui verset și a următoarelor, trebuie să cercetăm mai întâi ce vrea să se spună prin cuvintele »timpuri și perioade«. În unele locuri, unde aceste două expresii sunt folosite diferențiat una de alta, au același înțeles, adică pot fi înlocuite între ele. În trei locuri ele sunt amintite însă împreună; aici și în:

- Daniel 2.19-21: »Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor . ... Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, în veci de veci! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă timpurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați.«

- Faptele Apostolilor 1.6-7: »Deci, pe când erau ei strânși laolaltă, L-au întrebat, zicând: „Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?” Și El le-a spus: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa.“«

Dacă ținem seama de contextul acestor trei versete, vom observa că expresia „timpurile și perioadele“ se referă la evenimente care au de-a face cu pământul. Profetul Daniel le amintește în legătură cu faptul că Dumnezeu pune și dă jos pe împărați și Domnul Isus aduce această expresie în legătură cu Împărăția care va veni. »Timpurile și perioadele« au a face cu perioada de timp în care Domnul Își va ridica Împărăția Sa pe pământ, cu un timp inițiat prin judecați grozave pentru oameni.

»Timpurile« și »perioadele« vorbesc deci despre arătarea Domnului Isus pe acest pământ. Dar care este diferența dintre aceste două expresii? „Timpuri“ (grecește *chronos*) se referă la o durată de timp, care poate fi mai scurtă sau mai lungă, în orice caz este o perioadă de timp. »Perioade« (grecește *kairos*) se referă mai mult la caracteristicile unei perioade. În acest cuvânt se include mai mult gândul la o epocă. Un alt comentator a formulat astfel: „«Timpurile» se referă aici la lungimea intervalului înainte de a avea loc venirea și la lungimea timpului cât va dura venirea propriu-zisă. «perioade» se referă la caracteristica acestei perioade de timp înainte, în timpul venirii și după venire.“ Un alt scriitor explică deosebirea dintre aceste două cuvinte astfel: „Timpurile au a face cu cantitatea, perioadele cu calitatea.“ (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words)

Dacă reținem acestea, putem să înțelegem bine că Pavel nu mai era nevoit să-i învețe pe tesaloniceni despre această temă. Nu era necesar să scrie despre ea. De ce? Căci ei cunoșteau lucrurile care erau în legătură cu venirea Domnului Isus pe pământ. În primul rând, apostolul însuși i-a învățat aceste lucruri când a fost la ei, iar în al doilea rând aveau scrierile Vechiului Testament, și acolo era scris

deja ceva despre ceea ce va avea loc în legătură cu instituirea Împărăției pe acest pământ. Profețiile Vechiului Testament se ocupă detaliat cu această temă. Deja Enoh a profetizat că Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi ca să facă judecata (Iuda 14). Vechiul Testament ne arată deja ce timpuri și epoci vor veni peste acest pământ, și cum ele toate își vor avea împlinirea la împlinirea timpului (adică în Împărăția de o mie de ani).

Deci gândul referitor la venirea Domnului pe pământ nu era nou. Credincioșii au știut despre aceasta. Dar când este vorba despre răpire, atunci situația era alta. Acest adevăr, așa cum este prezentat la sfârșitul capitolului 4, era cu totul nou pentru tesaloniceni. De aceea era necesară o descoperire din partea Domnului, ca să fie cunoscut acest adevăr. Deci versetul de față se referă la cu totul altceva decât ultimele versete din capitolul 4. Cu regret, mulți credincioși nu fac diferența între aceste aspecte. În principiu este vorba despre *o venire* a Domnului (și în multe locuri nu este diferențiată), dar Noul Testament arată foarte clar că este o venire cu două aspecte, o venire care se desfășoară în două faze.

Deci aici nu avem a face cu nădejdea Adunării, ci cu evenimente care vor avea loc pe pământ. Dacă noi ca creștini trebuie să fim și aceia care iubesc arătarea Domnului Isus (2 Timotei 4.8) și așteptăm revelarea Lui (1 Corinteni 1.7), totuși nădejdea noastră este îndreptată în primul rând spre venirea Sa pentru noi. Noi așteptăm răpirea, așa cum ne este arătată în capitolul 4. Aceasta are a face cu cerul, arătarea Domnului are a face cu acest pământ. Acesta este și motivul pentru care răpirea credincioșilor nu este prezentată în mod direct nici în Vechiul Testament, nici în revelație. Profeția biblică are întotdeauna a face cu evenimente în legătură cu pământul (tot așa și Adunarea, când este amintită în Apocalipsa, este întotdeauna în legătură cu pământul).

Un comentator al Bibliei a scris în această direcție următoarele: „Adunarea, care se compune din toți cei chemați afară în această perioadă de timp, este cerească, atât în ce privește chemarea, cât și menirea ei, ea nu aparține pământului. Acesta este motivul pentru care răpirea de pe pământ în cer nu este inclusă în desfășurarea evenimentelor de pe acest pământ. De aceea în Vechiul Testament nu găsim nici o referire la răpire. O înțelegere corectă a acestor lucruri ne dă cheia cunoașterii anumitor adevăruri, care au a face cu diversele epoci, adevăruri care altfel ne-ar rămâne ascunse.“ (Hole, F. B. Paul's Epistles, Vol. II)

Mulți creștini, care nu diferențiază acest adevăr, încearcă, de exemplu, să stabilească anumite evenimente și întâmplări, care ar trebui să aibă loc înainte de răpire. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cu totul altfel. Când este vorba despre ridicarea Împărăției, despre »ziua Domnului« (versetul 2), atunci există anumite premise (a se vedea de exemplu 2 Tesaloniceni 2.3). Dar când este vorba despre venirea Domnului *pentru* noi, atunci avem promisiunea Sa de neclintit: »Iată Eu vin curând.« Altceva noi nu avem de așteptat. El poate veni chiar astăzi, ca să ne ia la Sine.

Versetul 2: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.“

Așa cum tesalonicenii erau informați despre »timpuri și perioade«, ei au știut foarte bine și cum va veni »ziua Domnului«. Ambele expresii stau în legătură nemijlocită una cu alta. Evenimentele care stau în legătură cu venirea Domnului pe acest pământ inițiază ziua Domnului.

Această expresie se întâlnește de peste 30 de ori în scrierile profetice ale Vechiului Testament (acolo este denumită »ziua Celui veșnic«). Când citim în Biblie despre o „zi“, atunci nu este vorba întotdeauna de un interval de 24 de ore. O „zi“ poate fi și o anumită perioadă de timp, marcată de diferite caracteristici. De exemplu citim despre »ziua mântuirii« (2 Corinteni 6.2) sau despre »ziua judecării« (Romani 2.5). La fel este și »ziua Domnului« (aceasta nu trebuie confundată cu „ziua Domnului“ – duminica), o perioadă de timp care va fi caracterizată prin recunoașterea publică a autorității și stăpânirii Domnului Isus. Deja Vechiul Testament ne arată că este perioada în care va veni Împăratul pentru a-Și ridica Împărăția pe pământ. Această perioadă de timp începe cu judecată, se întinde peste domnia păcii de o mie de ani a lui Hristos pe pământ și se sfârșește iarăși cu judecată înainte de a începe »ziua lui Dumnezeu« (2 Petru 3.12-13), starea veșnică. Astăzi trăim într-un timp

pe care îl putem numi „ziua omului“. Autoritatea Domnului Isus este călcată în picioare. Între necredincioșii lumii acesteia stăpânește satan. Dar în ziua Domnului totul va fi adus în concordanță cu El. Dumnezeu va pune totul ca așternut al picioarelor Omului Isus Hristos (Psalm 8.6; Efeseni 1.10).

În Vechiul Testament, profeții Isaia, Ieremia, Ezechiel, Ioel, Amos, Obadia, Țefania, Zaharia și Maleahi amintesc »ziua Celui veșnic« (ziua lui Iehova). În Noul Testament citim despre »ziua Domnului« (Faptele Apostolilor 2.20; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10). Un studiu atent al acestor locuri ne arată că cele mai multe vorbesc despre începutul acestei zile, adică despre judecăți, pe când altele ne prezintă Împărăția propriu-zisă, iar altele vorbesc despre sfârșitul acestei zile. În versetul de față este clar vorba despre începutul acestei zile. Pavel spune că ziua Domnului vine ca un hoț. Acesta este începutul acestei perioade de timp care este caracterizată prin judecăți groaznice, care vor veni peste oamenii care vor trăi atunci pe pământ. Unele exemple din Vechiul Testament subliniază acest fapt:

- »Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșătoare: cine o poate suferi?« (Ioel 2.11)

- »Vai de cei ce doresc „ziua Domnului!“ Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină: ca un om care fuge dinaintea unui leu și îl întâlnește un urs ..« (Amos 5.18-19).

- »Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Glasul zilei Domnului: omul viteaz va scoate strigăte pline de amărăciune. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de suferință, o zi de ruină și de nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime« (Țefania 1.14-15).

- »Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor« (Maleahi 4.1).

Având în vedere aceste versete putem înțelege bine că apostolul Pavel compară venirea acestei zile cu venirea unui hoț noaptea. Un hoț vine întotdeauna prin surprinzătoare și neplăcut. Aceste două caracteristici le va avea și venirea Domnului pe pământ. Va fi o venire total surprinzătoare, pentru că nimeni nu se va aștepta la ea. Oamenii vor trăi total nepăsători, așa că judecățile vor cădea deodată peste ei. Dar venirea Domnului va avea și urmări deosebit de neplăcute pentru cei care nu se așteaptă la El. Va însemna judecată temporară și veșnică.

Venirea Domnului este comparată în multe locuri din Noul Testament cu venirea unui hoț. Aceste texte se referă întotdeauna la necredincioși și niciodată la credincioși. Cum ar putea Domnul să vină și pentru noi ca un hoț noaptea? Nu, nicidecum! Noi Îl așteptăm ca pe Luceafărul strălucitor de dimineață, ca pe Acela care este nădejdea noastră și care ne va lua la Sine. Pentru noi, El nu vine ca un hoț noaptea. El este Mirele nostru, și cum ar putea Mireasa să-L aștepte ca pe un hoț? Imposibil! În Matei 24.43, Domnul Însuși folosește imaginea unui hoț. Aici este vorba în mod deosebit despre iudeii necredincioși. În Apocalipsa 3.3, Domnul spune adunării din Sardes că El va veni ca un hoț, dacă nu se pocăiesc. Cuvintele de aici se adresează în mod deosebit către creștinii cu numele, necredincioși. În 1 Tesaloniceni 5 avem a treia grupă de oameni. Sunt oamenii necredincioși care vor trăi pe pământ la venirea Domnului, la modul cel mai general. Pentru fiecare om care nu L-a primit, această zi va veni ca un hoț noaptea.

Deci prime două versete ale acestui capitol ne arată foarte clar că aici nu poate fi vorba de venirea Domnului pentru noi. »Ziua Domnului« se referă la evenimente care se vor petrece pe pământ după ce noi vom fi răpiți. Desigur, există și o parte cerească a acestei zile, arătată prin expresia »ziua lui Hristos« (Filipeni 1.10; 2.16), »ziua lui Isus Hristos« (Filipeni 1.6), »ziua Domnului nostru Isus Hristos« (1 Corinteni 1.8). Această parte a acelei zile este pentru noi în legătură cu descoperirea la tronul de judecată al lui Hristos și cu primirea recompensei de la Domnul. Acest gând nu-l avem în textul nostru, de aceea este bine să reținem acest adevăr.

Versetul 3: »Când vor zice: „Pace și siguranță!”, atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.«

Acest verset confirmă afirmația expusă în versetul precedent, și anume că ziua Domnului va veni ca un hoț, adică surprinzător și fără niciun avertisment prealabil. Pieirea care îi va ajunge pe oameni este caracterizată prin două lucruri: vine prin surprindere și nu poate fi evitată. O scăpare, o salvare din această nenorocire nu va exista.

»Când vor zice ...« – aceste cuvinte se referă la oamenii necredincioși, și nu la credincioși. După răpirea credincioșilor va începe un timp pe pământ care îi va determina pe oameni să creadă în pace și în siguranță. Se pare că visul oamenilor s-a împlinit. Deja în zilele noastre asistăm la eforturile oamenilor și ale politicianilor să facă pace. Așa-numita „mișcare a păcii” și toate străduințele de dezarmare sunt numai un indiciu al acestor eforturi intense.

După răpire, conducătorul imperiului roman care va veni (a se vedea, printre altele, Apocalipsa 13.1 și versetele următoare) îi va atrage pe oameni atât de mult de partea sa, încât aceștia se vor încrede orbește în el. Politica și capacitățile acestui om vor fi în așa fel, încât se va crede că s-au realizat pacea și siguranța. Dar ce rățăcire! Principiul lui Dumnezeu este: „»Cei răi n-au pace«, și acest principiu se va adevăra și atunci. Pacea, pe care cred oamenii că o dețin, va fi o pace aparentă, iar siguranța, pe care se bazează, se va dovedi înșelătoare.

Judecata vine ca o prăpădenie neașteptată, care se compară cu durerile unei femei însărcinate. Schimbarea va fi dramatică și uriașă. O catastrofă de o amploare nemaicunoscută va veni peste lumea aceasta. Sunt judecățile care vor iniția ziua Domnului și vor premerge venirea directă a Domnului pe pământ. Cartea Apocalipsa ne descrie aceste judecăți în amănunțime (începând cu judecățile pornite prin ruperea celor șapte pecete). Dacă azi avem parte de catastrofe naturale și accidente cutremurătoare, totuși nu ne putem imagina ce va lovi pământul în acel timp. Judecățile vor fi groaznice.

Expresia »nimicire neașteptată« nu înseamnă în primul rând „distrugere”, în sensul de „exterminare”, ci înseamnă mai degrabă pierderea tuturor lucrurilor, care dau un sens existenței oamenilor. Deci nu este vorba despre judecata veșnică. Este adevărat că acești oameni vor fi judecați și în fața marelui tron alb și vor merge în veșnica pierzare, dar aici este vorba despre judecățile care se vor abate peste oameni în perioada marelui necaz. Așa cum nu există scăpare de la veșnica judecată, tot astfel oamenii nu vor putea scăpa de această judecată. Apostolul, inspirat de Duhul Sfânt, a rostit cuvinte serioase: »și nu va fi chip de scăpare«. Nu, atunci nu va mai exista nicio șansă de a scăpa. Cine nu-L primește acum pe Isus ca Domn și Mântuitor al lui, acela va fi lovit de această judecată.

În fața acestui text doresc să întreb pe cititorul meu: Ești tu sigur, că nu te va lovi această judecată? Ai tu o legătură personală cu Domnul Isus? Știi tu că El a purtat judecata și pentru tine, ca tu să nu vii la judecată? Nu te înșela! Faptul că probabil tu ai părinți credincioși nu îți va mai folosi atunci la nimic. Chiar și frecventarea regulată a adunării credincioșilor nu îți va folosi atunci la nimic. Ceea ce este valabil, este numai relația de viață cu Domnul Isus. De aceea nu mai aștepta mult! S-ar putea ca în curând să fie prea târziu.

Iar noi, credincioșii? Nici o problemă, această judecată nu ne va lovi. Când se va împlini acest verset, noi vom fi deja de mult la Domnul Isus. Credincioșilor din Filadelfia, li se spune: »Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ« (Apocalipsa 3.10). Acest ceas al încercării îl avem aici în textul de față, dar noi vom fi păziți. Dar cum? Înaintea ceasului încercării. Aceasta este ceea ce ne dă siguranță. Noi nu vom intra în această încercare, deoarece Domnul ne va răpi la Sine înaintea acestui eveniment.

Ce diferențe între oamenii credincioși și cei necredincioși! Poate acum avem încercări și necazuri. Dar în inima noastră putem savura de acum pacea. Noi avem pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), savurăm pacea lui Dumnezeu și în afară de aceasta Îl cunoaștem pe Dumnezeul păcii (Filipeni 4.7-9).

Siguranța noastră pentru acest timp și pentru veșnicie se bazează pe lucrarea înfăptuită de Domnul Isus. Ce diferență, ce fericire!

Versetul 4: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț.»

Acum apostolul nu mai vorbește mai departe despre cei necredincioși, pentru care ziua Domnului va veni ca un hoț, ci se adresează direct tesalonicenilor: »Dar voi«. În primul rând există diferențe elementare între credincioși și necredincioși, în al doilea rând cunoștința despre ziua Domnului trebuie să aibă consecințe practice în viața noastră. Aceasta este tematica următoarelor versete.

Despărțirea dintre credincioși și necredincioși ne este prezentată în aceste versete prin următoarele antiteze:

- lumină și întuneric;
- zi și noapte;
- a dormi și a veghea;
- a fi lucid și a fi beat;
- pieire și mântuire.

Mai întâi apostolul stabilește încă o dată faptul că judecățile care vor urma nu sunt pentru credincioși. Pe noi ziua Domnului nu ne va surprinde ca un hoț. Deși trăim în această lume, noi nu suntem în întuneric. În această lume este întuneric. Oamenii trăiesc în întuneric. Ei aparțin întunericului și se simt bine acolo. Într-un anumit sens, și noi trăim în această noapte, care a început odată cu lepădarea Domnului Isus, dar noi nu aparținem acestui întuneric. Nu, noi aparținem zilei. Noi trăim acum ca un corp străin în noapte, prin aceea că așteptăm ziua și arătăm însușirile zilei pe tot parcursul nopții.

Un exemplu din natură ne ajută să înțelegem mai clar aceasta. În lumea animală există animale de zi și animale de noapte. Ultimele se simt bine numai când este întuneric. Dacă animalele de zi umblă noaptea, aceasta este ceva neobișnuit pentru ele, nu corespunde naturii lor. Așa este și cu noi. Conform naturii noastre, noi aparținem zilei și luminii. Dar trăim încă în noapte, fără să-i aparținem. Noi nu suntem în întuneric. De aceea, această zi nu ne va surprinde ca un hoț. Numai pentru cei care aparțin nopții, ziua aceasta vine ca un hoț, sfârșind noaptea.

Versetul 5: »Voi toți sunteți fii ai luminii, și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.«

Acest verset lămurește afirmația versetului anterior. El ne arată poziția noastră, în care am fost aduși. Despărțirea între întuneric și lumină, între zi și noapte este un principiu important al lui Dumnezeu, pe care îl găsim deja în prima zi a creației. Citim: »... și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte« (Geneza 1.4-5). Această despărțire clară o găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina și întunericul nu se împacă, între ele nu poate exista o comuniune (2 Corinteni 6.14). Exemplul copiilor lui Israel ne prezintă clar acest principiu divin. La egipteni domina întunericul adânc. În exterior, și israeliții erau în acest întuneric. Dar exista totuși o diferență majoră. În casele copiilor lui Israel era lumină. Totul era învăluit în întuneric, dar la ei era lumină.

Noi suntem fii ai luminii și fii ai zilei. A fi fiu înseamnă să porți caracteristicile celui ce l-a născut. Așa citim, de exemplu, despre fiii tunetului, despre fiii lui Belial, despre fiii neascultării sau despre fiul mângâierii. În contextul nostru, a fi un fiu înseamnă a purta caracteristicile luminii și ale zilei. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El era Lumina lumii. În El am devenit și noi lumină (Efeseni 5.8). Da, Dumnezeu ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Noi am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1.12). În legătură cu această poziție înaltă este legată desigur și consecința practică, că noi trebuie să umblăm ca și copii ai luminii (Efeseni 5.8; 1 Ioan 1.7).

Însă noi nu suntem numai fii ai luminii, ci și fii ai zilei. Deja în capitolul 2.12 am văzut că am fost chemați la Împărăția lui Dumnezeu. Noi aparținem zilei. Va veni clipa în care cei dreپți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui (Matei 13.43). Aceasta face referire la partea cerească a viitoarei Împărății. Noi aparținem deja astăzi acestei zile viitoare, adică arătăm deja acum caracteristicile morale ale acestei zile. Aceste caracteristici sunt de exemplu: dreptatea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt (a se vedea Romani 14.17). În lume nu găsim aceste caracteristici. Ea este caracterizată prin întuneric și noapte. Însă noi avem dreptul să ne deosebim clar de lume și să lăsăm să lumineze lumina noastră.

Versetul 6-7: »De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei care dorm, dorm noaptea; și cei care se îmbată, se îmbată noaptea.«

Dacă citim Cuvântul lui Dumnezeu, vom găsi mereu, că orice privilegiu este legat de o responsabilitate. Când Dumnezeu ne arată poziția noastră, atunci El ne spune și cum trebuie să ne comportăm corespunzător acestei poziții. Așa este și aici. În principiu, toți credincioșii sunt fii ai luminii și ai zilei. Dar este pe deplin posibil, ca, deși am fost aduși într-o astfel de poziție, să adormim în viața noastră practică. Pentru ceilalți, necredincioșii, este pe deplin normal să doarmă. Ei nici nu pot fi altfel. Dar pentru un credincios este un lucru anormal. El este un fiu al luminii și al zilei, și ca atare trebuie să vegheze și să fie treaz. Noi ar trebui să trăim ca și când ar fi deja ziua. De veghere avem nevoie, pentru a-L aștepta pe Domnul nostru. De luciditate avem nevoie, ca să nu fim infectați de lucrurile acestei lumi.

Oamenii lumii dorm. Ei nu se gândesc nici la judecata care va veni și nici la veșnicie. La noi ar trebui să fie altfel. Cuvântul folosit aici pentru „a dormi“ este un alt cuvânt decât cel care a fost folosit mai înainte pentru moartea trupească. Cineva a spus că un credincios adormit este indiferent față de realitățile duhovnicești. Că omul natural/firesc nu este receptiv la acestea, este pe deplin normal. El nici nu le poate recepta. Dar un credincios poate fi altfel. El ar trebui să vegheze și să fie sensibil la lucrurile duhovnicești, pe care Dumnezeu ni le dă. Noi trebuie să veghem, adică lăuntric să fim într-o stare de alarmă, care este tocmai contrariul somnolenței.

Noi suntem de asemenea solicitați să fim lucizi (treji). Vegherea și luciditatea merg împreună (a se vedea și 1 Petru 5.8). A fi lucizi înseamnă a fi liberi de influențele ale tot felul de narcotice pe care satan le ține pregătite pentru noi. Satan are multe narcotice, prin care încearcă să facă fără efect mărturia noastră față oamenii acestei lumi. De aceea ar trebui să fim tot timpul veghetori!

Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său un șir întreg de persoane care în loc să vegheze au adormit (de exemplu: Samson, Iona, ucenicii în grădina Ghetsimani). Ca un exemplu grăitor în acest sens, dorim să ne amintim de cele zece fecioare (Matei 25.1-13). Deși exista o diferență interioară esențială între ele (cinci aveau ulei, cinci nu aveau), toate cele zece, fără nici o excepție, au adormit. Un observator nu ar fi putut face distincție între ele. Toate arătau la fel. Așa ceva nu ar trebui să fie la noi! Noi suntem ai zilei, și aceasta trebuie să fie vizibil, prin aceea că ne comportăm corespunzător. Adormirea duhovnicească și beția aparțin nopții și de aceea sunt caracteristicile oamenilor din lume.

Versetul 8: »Dar noi, fiindcă suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.«

Ne surprinde cu ce intensitate ni se prezintă aici diferența între lumină și întuneric, între zi și noapte. Pavel se adresează din nou tesalonicenilor ca unora care sunt ai zilei. Deși acesta este așa, există totuși pericolul ca să ne lăsăm cuprinși de întuneric. De aceea urmează aici un nou îndemn la luciditate. Dumnezeu dorește să mergem pe cale neinfluențați de lumea aceasta. Pentru atingerea acestui țel, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. Nu, El ne dă în mâini arme cu care ne putem apăra. Acestea sunt:

- platoșa credinței;
- platoșa dragostei;

- coiful speranței mântuirii.

Ca și în capitolul 1,3, avem și aici credința, dragostea și nădejdea. În timp ce în primul capitol sunt semne interioare și roade ale vieții noastre duhovnicești, aici ne sunt prezentate ca arme, care ne ajută să revelăm în noapte însușirile vieții noi. „Aici apostolul îi îndeamnă pe credincioși, dar nu ca înainte, să folosească aceste virtuți pentru a aduce roade în lucrarea și umblarea lor, ci pentru a se împotrivi uneltirilor vrăjmașului, care vrea să ne răpească speranța.“ (Rossier, H. Entretiens sur la première Épitre aux Thessaloniens)

În diferite locuri în Noul Testament, credinciosul este comparat cu un soldat înrolat în luptă. Trei locuri dintre acestea amintesc și armele unui luptător al lui Hristos. În Romani 13.12, citim despre »armele luminii«. În Efeseni 6.10-20 ne este prezentată toată »armura lui Dumnezeu« cu solicitarea de a o îmbrăca. Acolo avem totodată și o descriere detaliată a luptei și în mod deosebit a armelor care ne stau la dispoziție. Dar este remarcabil că nicăieri nu citim despre o protecție a spatelui. Un adevărat luptător al Domnului nu cunoaște retragerea. El nu întoarce spatele inamicului, ci stă față în față cu acesta. Aceasta este starea de alarmă continuă pe care am găsit-o mai înainte. Cu ajutorul armelor pe care Dumnezeu ni le dă în mâini, suntem întotdeauna în stare să respingem orice atac al dușmanului.

Lupta, despre care se vorbește aici, are un alt caracter decât lupta care ne este descrisă în Efeseni 6. Acolo este vorba despre binecuvântările duhovnicești care ne-au fost dăruite în Hristos. Conflictul constă în faptul că dușmanul face eforturi să ne răpească savurarea practică a acestor binecuvântări. În epistola către tesaloniceni este vorba despre un atac cu totul deosebit al lui satan. El dorește să pierdem cunoștința venirii în curând a Domnului, prin aceea că ne amestecăm cu lumea și ne asemănăm cu ea. Aceste atacuri trebuie să le parăm cu armele pe care le avem la dispoziție. Privind aceste arme, constatăm că sunt arme de apărare; aceasta înseamnă că este vorba de o luptă de apărare.

Platoșa protejează inima, sediul sentimentelor noastre. Domnul Isus dorește întreaga noastră inimă pentru El, dar El știe cât de ușor suntem noi influențați de lucrurile din lume. Dar credința nu ne leagă cu lucrurile vizibile din lume, ci ne leagă cu cele nevăzute ale unei sfere care va deveni în curând realitate vizibilă pentru noi. Dacă suntem preocupați cu ceea ce va veni odată, vom uita de ceea ce este în jurul nostru. Sentimentele noastre vor fi păstrate pentru Domnul Isus. Cu cât suntem mai preocupați cu lucrurile vizibile, cu atât mai mare este pericolul ca să ne deschidem pentru ele și inima noastră să se lege de ele. Dar și dragostea este o protecție, ca să nu fim cuprinși de alte lucruri. Însă nu este vorba numai despre dragostea față de Dumnezeu, ci și despre dragostea față de frați și de surori. Dacă lăsăm un gol în dragostea față de Dumnezeu și în dragostea față de frați și de surori, satan va ști să-l umple repede. Apoi vom începe să iubim lumea.

După aceea avem nevoie de ocrotire și pentru cap, pentru gândirea noastră. Această ocrotire constă în nădejdea mântuirii. »Mântuirea« nu se referă aici la mântuirea sufletului, ci la așteptarea venirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor, »care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3.20-21). Dacă gândurile noastre sunt îndreptate spre venirea Sa (care va fi pentru noi mântuirea noastră deplină, și pentru suflet, și pentru trup), atunci vom fi feriți de o gândire carnală. Așa ne protejează nădejdea pe care o avem.

Recapitulând, observăm că suntem ocrotiți când inimile noastre nu sunt îndreptate spre lucrurile vizibile actuale, ci spre cele viitoare, care nu sunt vizibile. Cele trei mari principii din 1 Corinteni 13, adică credința, dragostea și nădejdea, sunt amintite aici în acest rezumat. »Un creștin, un copil al zilei, trebuie să vegheze și să fie treaz, în timp ce se îmbracă cu tot ce constituie desăvârșirea acelei stări care corespunde cu poziția lui: adică cu credință, dragoste și nădejde; adică cu principii care îi dau curaj și încredere să meargă înainte. De aceea el merge cu îndrăzneală contra dușmanului, el poartă ca și coif nădejdea acestei mântuirii minunate, care îi va aduce eliberarea deplină, așa că poate să-și ridice capul fără teamă în mijlocul pericolului.« (Gaebelin, A. C. The first Epistle to the Thessalonians)

Să mai observăm pe scurt că trebuie să fim »îmbrăcați« cu aceste arme, adică să le purtăm. Ne ajută puțin, să cunoaștem armele, deși aceasta este premisa. Tot așa ne ajută puțin să ne bucurăm de arme; decisiv este dacă suntem în stare să le folosim. Forma gramaticală grecească folosită în acest context arată că îmbrăcarea este o acțiune unică realizată, care are urmări continue. Deci noi nu purtăm

această armură doar în anumite perioade de timp, ci o purtăm totdeauna. Acest lucru este necesar, pentru că nu știm niciodată când atacă dușmanul. Un soldat care este în stare de alertă va purta tot timpul armele sale. Așa trebuie să fie și la noi, pentru a putea respinge oricând, în chip vrednic de Dumnezeu, atacurile dușmanului.

Versetul 9: »Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci ca să câpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos,«

Acesta este un alt verset important în această epistolă, care ne arată siguranța deplină, care este partea credincioșilor. Mânia lui Dumnezeu stă în contradicție cu mântuirea, care este speranța noastră. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să dobândim mântuirea. „Mânia“ se referă aici la necazul cel mare, care inițiază ziua Domnului, și la pieirea fulgerătoare, care este amintită în versetul 3. Deja în capitolul 1.10 este amintită această mânie. Acolo ni se spune că mânia vine, dar credincioșii vor fi salvați de această mânie prin venirea Domnului Isus.

Limbajul figurativ al Apocalipsei ne descrie această mânie viitoare în cuvinte cutremurătoare, și anume în judecățile declanșate prin cele șapte peceti, trâmbițe și potire. Punctul culminant al acestei mâni stă în legătură cu reîntoarcerea Domnului pe pământ. În Apocalipsa 6 citim despre »mânia Mielului« și despre »ziua cea mare a mâniei Sale«. El, Cel care odinioară pe Golgota a fost Mielul lui Dumnezeu și a murit pentru vina altora, va fi atunci Acela care va aduce răsplătirea și judecata. Ce groaznic trebuie să fie, să trebuiască ai parte de această mânie!

Însă aici credincioșii sunt mângâiați. Această mânie nu ne va lovi, deoarece atunci noi nu vom mai fi pe pământ. Noi nu vom fi ocrotiți în *ceasul* încercării, ci *înainte* de acest ceas (Apocalipsa 3.10). Deci, noi nu vom intra nicidecum în marele necaz care va lovi pământul. Deja istoria lui Enoh ne ilustrează acest adevăr (Geneza 5.24; Evrei 11.5).

Cuvântul folosit în acest verset pentru »rânduit« ne lasă să ne gândim la planul de mântuire al lui Dumnezeu. El însuși a hotărât așa și acest fapt ar trebui să ne fie suficient. Noi suntem rânduiți spre mântuire. Mântuirea ne este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu sub trei aspecte temporare. Aspectul trecut ne arată mântuirea ca un fapt împlinit (de exemplu 2 Timotei 1.9; Tit 3.3-5; Efeseni 2.5). Aspectul prezent ne arată salvarea zilnică din împrejurările în care ne putem găsim (de exemplu Romani 5.10; Evrei 7.25). Aspectul viitor, pe care îl avem aici, vorbește foarte clar despre mântuirea noastră ca despre ceva care va veni în viitor. Când va veni Domnul Isus să ne ia acasă, atunci această mântuire va deveni realitate. Ea ne este sigură deja acum, nu există nicio urmă de îndoială, dar totuși este o speranță, pentru că noi încă nu o posedăm în mod practic. Așa citim de exemplu în Evrei 9.28, că El »Se va arăta a doua oară, celor care Îl așteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire.« „Deci această mântuire viitoare este legată în totalitate cu încununarea actului de har, de care vom avea parte ca ultimă faptă de eliberare din partea Domnului Isus. Ea cuprinde învierea sfinților dintre morți și răpirea sfinților înainte de revărsarea întregului șuvoi al mâniei drepte a lui Dumnezeu pe pământ. ... În ceea ce ne privește pe noi, mântuirea va fi atunci pe deplin împlinită.” (Hole, F. B. Paul’s Epistles, Vol. II)

Însă în acest loc Dumnezeu nu numai că ne confirmă realitatea mântuirii noastre ca atare, ci El ne arată și temeiul pentru care vom fi mântuiți. Temeiul este »Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi.« Cuvinte minunate, care fac ca inima fiecărui copil al lui Dumnezeu să bată cu putere! El a murit pentru noi. »Pentru« înseamnă „în favoarea” sau „în locul”. Pe crucea de la Golgota, El a devenit Locțiitorul nostru. Acesta este aspectul care stă aici în fața noastră. El a purtat judecata, care în mod justificat ar fi trebuit să ne lovească pe noi. Mânia, care ar fi fost partea noastră, a fost asupra Lui. Și deoarece Dumnezeu este drept, El nu pedepsește de două ori. Cine știe că Mântuitorul a purtat judecata pentru el, nu mai trebuie să se teamă de judecata viitoare. În capitolul 1.10 mântuirea noastră de mânie este legată cu învierea lui Hristos, deci cu realitatea că Dumnezeu a primit lucrarea Lui pe cruce. Aici avem moartea Sa înaintea noastră. Ambele împreună, moartea și învierea Sa, ne dau

adevărata siguranță. Vrem noi să ne mai îndoim? Nu, nicidecum, mântuirea care ne stă înaintea este tot așa de sigură ca mântuirea pe care am primit-o deja.

Versetul 10: »... pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.«

Acest verset ne arată țelul mântuirii noastre. Noi vom „trăi împreună cu El“. Dar în același timp este și un rezumat al învățăturilor apostolului începând cu capitolul 4.13. Toți credincioșii vor trăi cu Domnul Isus, aceasta înseamnă nu numai că vom împărți gloria cerească cu El, ci și domnia pe pământ.

Din nou citim despre »vegheare« și »dormire«. Dar aceste expresii nu avem voie să le punem în legătură cu versetul 6. Un credincios, care doarme în sensul din versetul 6 și nu veghează, nu are nicio promisiune (ceea ce nu înseamnă că este pierdut). Cei care dorm sunt aici credincioșii care au murit, iar cei care veghează, sunt cei care trăiesc. Ambele grupe le-am găsit în capitolul 4. Toți credincioșii care au parte de prima înviere (fie că vor învia, fie că vor fi transformați), vor reveni cu Hristos pe pământ, ca să trăiască și să împărațească împreună cu El. Pe baza morții și a învierii Sale, aceasta va deveni realitate.

Ne bucurăm să trăim cu El? Ce fericire va fi să fim la El în glorie! Dar noi putem să ne bucurăm și de faptul că odată I se vor da toate drepturile pe pământ. Și atunci vom fi cu El și vom fi părtași la stăpânirea Sa. De aceea putem fi aceia »care iubesc arătarea Sa«.

Versetul 11: »De aceea, mângâiați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, așa cum și faceți.«

Putem înțelege bine, că apostolul încheie această secțiune în mod asemănător cu cea anterioară. Aceste învățături sunt date pentru mângâierea noastră. Împrejurările în care ne găsim noi acum ar putea fi grele. Poate că vântul suflă împotriva noastră. Așa cum Domnul Isus este lepădat acum, suntem și noi lepădați. Dar vine clipa când vom trăi cu El și vom avea parte de gloria Sa. Aceasta este aici mângâierea.

Cuvântul »zidiți-vă« este folosit în Noul Testament atât în înțelesul textual, cât și în sens figurativ. În înțelesul al doilea – cum este folosit aici – ne arată influența mare a învățaturii pentru credincioși. Zidirea este învățătura care produce creșterea. Această zidire ia naștere prin:

- dragoste (1 Corinteni 8.1; Efeseni 4.16),
- profeție (adică a vorbi din prezența lui Dumnezeu: 1 Corinteni 14.3),
- mângâiere (1 Tesaloniceni 5.11).

1 Corinteni 14 ne arată că atât încurajarea, cât și zidirea au loc în strângerile laolaltă ale credincioșilor. De aceea când ne strângem putem și trebuie să ne amintim de adevărurile care sunt în legătură cu venirea Domnului. Aici însă tesalonicenii sunt solicitați să se mângâie și să se zidească »unii pe alții«. În primul rând recunoaștem de aici că Pavel nu a dat acest îndemn la persoane singulare, doar anumitor frați, ci tuturor fraților și surorilor. În al doilea rând mai vedem cât de importantă este discuția personală. Limbajul omului natural este și astăzi: »Sunt eu păzitorul fratelui meu?« (Geneza 4.9) Limbajul credinciosului este altul. Noi ne preocupăm într-adevăr mult cât de bine le merge fraților noștri și surorilor noastre. Noi avem voie să încurajăm pe alții și să ne zidim unul pe altul. Câți copii ai lui Dumnezeu sunt și în zilele noastre, care au nevoie de această slujbă a dragostei! De aceea în încheiere vrem să ne punem întrebarea, dacă Pavel ne-ar putea confirma și nouă: »așa cum și faceți«.

Îndemnuri practice pentru credincioși

Epistola se încheie cu o serie de îndemnuri practice pentru viața zilnică. În total avem douăzeci de îndemnuri pentru cei care sunt fii ai luminii și ai zilei. Chiar dacă lucrarea Duhului Sfânt la tesalonicenii de curând întorși la Dumnezeu făcea de prisos îndemnurile practice detaliate, totuși aceștia aveau nevoie de cuvintele lui Pavel într-o formă scurtă și precisă în legătură cu anumite puncte. Cu cât mai mult avem noi nevoie astăzi de aceste îndemnuri! Există atâtea lucruri în viața noastră zilnică de creștini care nu sunt așa cum Domnul le dorește de la noi ca robi ai Săi. De aceea vrem să lăsăm aceste versete de la sfârșitul epistolei să vorbească inimilor noastre. Noi avem dreptul să fim aceia care Îl așteaptă pe Domnul, dar până la acea clipă vrem să-L glorificăm cu viața noastră.

Aceste îndemnuri practice din ultimele versete ale epistolei le putem grupa după cum urmează:

- îndemnuri cu privire la conviețuirea noastră ca adunare locală: versetele 12-14;
- îndemnuri în legătură cu viața noastră ca creștini în general: versetele 15-18;
- îndemnuri în legătură cu acțiunea și activitatea Duhului Sfânt: versetele 19-22;
- îndemnuri în legătură cu sfințirea noastră practică: versetele 23-24;
- îndemnuri de încheiere: versetele 25-28.

Versetul 12: »Vă rugăm, fraților, să recunoașteți pe cei care lucrează printre voi, care vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc.«

Pavel îi numește din nou frați pe iubiții săi tesaloniceni, pentru că dorește să le vorbească inimilor lor. Prin aceasta își exprimă toată simpatia sa. Între ei erau unii care lucrau în mod deosebit, care îi conduceau și care îi și mustrau. Nu citim aici că Pavel ar fi delegat oficial sau ar fi angajat pe cineva să exercite aceste funcții. Nu, deși era vorba despre o adunare foarte tânără, existau astfel de frați care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, au văzut nevoia acelor lucrări, despre care este vorba aici.

La fel este și astăzi. Fiecare adunare locală – dacă este într-o stare practică bună – cunoaște aceste sectoare de activitate. Așa cum o familie nu poate exista fără o conducere, așa cum un stat nu poate funcționa fără autorități, tot așa există și într-o adunare locală o conducere duhovnicească, pe care trebuie să o cinstim și să o respectăm. Acest fapt nu are nimic de a face cu un clericalism, ci cu aceea că Dumnezeu îngrijește sub orice formă de copiii Săi.

Frații numiți aici sunt caracterizați prin trei lucruri. În primul rând, sunt aceia care lucrau, în al doilea rând, ei conduceau și în al treilea rând, mustrau. Lucrare înseamnă aici „a munci până la epuizare”, lucrarea putând fi foarte diversă. Aici este vorba de tot felul de slujbe. Un exemplu frumos este Epafra, care se ostenea pentru credincioșii din Colose. Pavel a dat despre el mărturia că s-a „ostenit mult” cu credincioșii. Frații care conduc posedă autoritate duhovnicească. Conducerea însă trebuie să nu fie carnală, ci în Domnul. Nu este voia Lui ca cei care conduc să stăpânească peste credincioși. Nu, ei trebuie să fie o pildă pentru turmă și să meargă înaintea ei. Un exemplu negativ găsim în Diotref, care voia cu plăcere să aibă întâietate în toate și a mers așa de departe, încât a dat pe alții afară din adunare (3 Ioan 9-10).

Când o conducere spirituală este „în Domnul”, atunci aceasta înseamnă trei lucruri: în primul rând, conducerea se referă la domeniul duhovnicesc și nu la un domeniu natural. Rămâne valabil faptul că în viața naturală avem alte autorități deasupra noastră (de exemplu guvernul sau șeful de echipă la locul de muncă etc). În al doilea rând, vedem că autoritatea duhovnicească a conducătorilor nu se întemeiază pe oameni, ci numai pe Domnul. De aceea conducerea duhovnicească, de exemplu, nu se poate moșteni. În al treilea rând ne devine clar, că conducerea duhovnicească niciodată nu poate să treacă peste ceea ce cere Domnul de la noi. Când conducătorii noștri spirituali trec peste ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu mai este „în Domnul”.

În cele din urmă și noi avem nevoie de muștrare. Există învățători care ne prezintă adevărul pozitiv, dar există și dintre aceia care ne corectează, care ne avertizează cu privire la lucrurile greșite, pe care le văd.

Apostolul Pavel ne îndeamnă la o atitudine de inimă corectă față de astfel de frați. În primul rând trebuie să-i recunoaștem. În aceasta este inclusă aprecierea, prețuirea și respectul. Nu este acest lucru uneori greu pentru noi? Dacă este vorba despre cei ce lucrează, atunci probabil suntem mulțumiți. Dar dacă este vorba despre cei care ne conduc sau chiar ne muștră, atunci avem deja nevoie de mai mult efort, deoarece în astfel de situații trebuie să luăm o poziție subordonată. Dar totuși, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să-i recunoaștem și să le fim supuși. »Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos« (Evrei 13.17).

Versetul 13 a: »Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.«

Aici nu este vorba despre principiul biblic conform căruia lucrătorul este vrednic de hrana lui (Matei 10.10), nici că trebuie să le dăm ceva celor ce ne învață (Galateni 6.6). Noi nu ar trebui să avem numai mâini deschise, ci și inimi deschise. Acesta este punctul esențial aici. Este vorba despre starea inimii noastre față de cei care ne conduc. Aici nu este vorba numai despre frații care sunt „tot timpul” în lucrarea Domnului, ci de toți cei care fac o lucrare spre folosul nostru în Domnul.

Ar trebui să-i respectăm în dragoste, și aceasta nu din pricina persoanei lor, ci a lucrării care o fac. Să respecti frați datorită persoanei lor poate ușor deveni periculos, prin aceea că le acordăm un loc care nu le aparține. Dar noi putem fi mulțumitori pentru ceea ce fac ei pentru noi. A-i aprecia în dragoste înseamnă desigur și să ne rugăm pentru ei. Acest lucru este mult mai important decât să-i criticăm. Să ne întrebăm sincer, cât timp petrecem cu critica și cât timp folosim să ne rugăm pentru ei.

Versetul 13 b: »Trăiți în pace între voi!«

Putem să analizăm fiecare în parte din aceste îndemnuri și să tragem învățăturile necesare pentru noi personal. Dar putem să găsim și o legătură între ele și astfel să observăm toate semnificațiile acestor îndemnuri. Pacea reciprocă în trăirea împreună a credincioșilor este o chestiune foarte importantă. Pacea este o caracteristică a Împărăției viitoare, dar care la noi se poate găsi deja astăzi. Lumea din jurul nostru caută pacea, dar noi știm precis că oamenii fără Dumnezeu zadarnic caută după ea. Atât timp cât omul nu are pace cu Dumnezeu, nu va putea avea pace durabilă nici cu semenii săi. Dar copiii lui Dumnezeu pot deja acum să trăiască în pace între ei.

Condiția pentru pace reciprocă este ca fiecare să situeze pe aproapele său mai presus decât pe el însuși. Aceasta face legătura cu versetul 13a. Dacă nu stimăm și nu iubim pe conducătorii noștri, ci suntem invidioși pe ei, atunci nu avem nici pace între noi. O conviețuire pașnică și unul pentru altul poate exista numai atunci când fiecare recunoaște cu mulțumire ceea ce Dumnezeu a lucrat în fratele și sora de alături. Așa era la credincioșii din primele zile ale creștinismului. Citim în Faptele Apostolilor 9.31: »Și Biserica în toată Iudeea, Galileea și Samaria era în pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt.« Ce frumos dacă s-ar putea da și nouă astăzi o asemenea mărturie prin Duhul lui Dumnezeu! Dar ce trist dacă dușmanului îi reușește să provoace disensiuni între frați! Cât de mult suferă mărturia noastră față de lume!

Versetul 14: »Vă rugăm de asemenea, fraților, să muștrați pe cei care trăiesc în neorânduială, să mângâiați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători față de toți.«

Când credincioșii sunt împreună, este întotdeauna așa, că ei nu sunt toți la fel. Chiar și în procesul de creștere duhovnicească a noastră sunt diferențe. Dacă vrem să fim în pace unii cu alții, atunci aceasta este posibil numai dacă ne preocupăm unul față de celălalt, dacă suntem unul pentru altul.

Putem să avem un interes din toată inima față de frații noștri și de surorile noastre, mai ales față de cei care sunt în diverse pericole. În textul de față sunt prezentate trei grupuri de oameni, pe care putem să-i întâlnim în diferite împrejurări: în primul rând sunt acei care umblă în neorânduială, în al doilea rând sunt cei deznădăjduiți și în al treilea rând sunt cei slabi.

La fel ca alte expresii din această epistolă, și cuvântul „neorânduială” provine din vocabularul militar. Prin expresia „în neorânduială” era caracterizat cel care „nu stătea în front”. Dacă citim în 2 Tesaloniceni, atunci vedem în capitolul 3 (în mod deosebit versetele 6 și 10) la ce se referă această expresie. Se pare că în adunarea aceasta erau din aceia care nu mai voiau să lucreze. Pentru aceasta au avut probabil chiar motive întemeiate. Ei așteptau așa de mult venirea în curând a Domnului Isus, încât considerau că nu mai trebuie să facă o lucrare pământească. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu numește un astfel de comportament »neorânduială«. Cu toate că trebuie să așteptăm zilnic venirea Domnului nostru, este totuși important să ne îndeplinim cu toată credințioșia obligațiile zilnice în această lume. Transpus la noi astăzi, desigur nu înseamnă că cineva, care nu din vina lui nu are de lucru, este unul care »trăiește în neorânduială«. Aici era vorba de faptul, că cineva nu vrea să lucreze.

Cei ce trăiesc în neorânduială trebuie muștrați, adică să li se explice că comportarea lor nu este în ordine. În a doua epistolă (capitolul 3 versetul 6) s-a spus destinatarilor epistolei să se îndepărteze de acest fel de oameni. Existau evident oameni care nu primeau muștrările. Dar să ținem seama de succesiune. Prima dată ar trebui muștrați, și abia după aceea – după eforturi fără rezultate pozitive - să se îndepărteze de aceștia. Acest principiu are și astăzi valabilitate. Înainte de a acționa (o astfel de acțiune poate însemna și disciplinare) trebuie să ne ocupăm cu multă dragoste de frații noștri și de surorile noastre. Cât de necesare sunt aceste eforturi ale dragostei în zilele noastre!

În al doilea rând sunt amintiți cei deznădăjduiți. Aceștia trebuie mângâiați sau încurajați. Descurajații (textual „cu suflet mic” sau „cu puțin curaj”) sunt aceia care prin împrejurările vieții au avut parte de o decepție sau o dezamăgire. Încercările și situațiile prin care trec îi doboară și îi apasă. Probabil în Tesalonic erau aceia care și-au pierdut pe cineva drag prin trecerea în veșnicie și din pricina aceasta au fost întristați. Câți credincioși nu sunt astfel descurajați și în zilele noastre? Cunoaștem astfel de credincioși? Avem ochi și inimi deschise pentru ei? Îi vizităm? Îi mângâiem și îi încurajăm? Ce câmp mare de lucrare pentru noi!

Al treilea grup sunt cei slabi. Aici ne putem gândi atât la slăbiciunea trupească, cât și la cea duhovnicească. Există persoane slabe în credință, de care trebuie să ne ocupăm. A fi slab înseamnă a fi fără putere. Față de aceștia trebuie să avem o grijă deosebită și să-i ajutăm.

La sfârșitul versetului suntem solicitați să fim îndelung-răbdători față de toți. Îndelunga-răbdare este una din virtuțile creștine mari. Ea este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5.22) și este primul semn caracteristic al dragostei, amintit în 1 Corinteni 13.4. Despre Dumnezeu Însuși se spune că El este îndelung-răbdător (Romani 2.4). Îndelunga-răbdare este deci o însușire care trebuie să ne împodobească pe noi, copiii lui Dumnezeu. Probabil am putea defini îndelunga-răbdare astfel: este răbdare, care nu încetează nici atunci când este iritată prin împrejurări și pusă la încercare. De aceea înțelegem că trebuie să fim îndelung-răbdători față de toți. Cât de des este deranjată pacea între copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru faptul că ne lipsește îndelunga-răbdare!

Versetul 15: »Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci urmăriți totdeauna ce este bine, atât între voi, cât și față de toți.«

Aici ne este dat un principiu general, care se referă la comportamentul nostru față de semenii noștri. Trebuie să avem grijă ca nimeni - și aici vrem să ne includem fiecare în parte - să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Acest principiu este pus față în față cu cel din Lege. În Vechiul Legământ se spunea: »ochi pentru ochi și dinte pentru dinte« (Exod 21.24). Și oamenii din această lume se comportă de regulă astfel. Numai harul lui Dumnezeu poate lucra în inimile noastre, ca să ne orientăm după alte etaloane, și anume după etaloanele lui Dumnezeu. Principiul amintit aici este un principiu care are valabilitate în Împărăția lui Dumnezeu. Domnul Isus a vorbit despre acest principiu în predica

de pe munte (care de fapt cuprinde principiile Împărăției lui Dumnezeu) și a spus ucenicilor Săi: »Ați auzit că s-a spus: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui care vă face rău; ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt« (Matei 5.38-39). Dar și apostolul Pavel scrie despre aceasta credincioșilor din Roma: »Nu întoarceți nimănui rău pentru rău« (Romani 12.17).

Pentru tesaloniceni era, cu siguranță, mai greu să se comporte conform acestor principii, decât multora dintre noi. Ei se aflau atunci cu totul altfel sub presiunea semenilor lor și erau prigoniți de ei. Am văzut deja cum au primit Evanghelia »prin multe necazuri«. Li s-a făcut mult rău și de aceea acum li se cerea să nu întoarcă rău pentru rău. Dar și nouă ni se adresează aceste cuvinte. Cât de ușor suntem înclinați să ne apărăm când suntem atacați! Cât de repede ne gândim cum putem să ne răzbunăm, când cineva ne face rău! De aceea să ne lăsăm îndemnați ca și în această privință să avem felul de gândire al Domnului, care, »când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința« (1 Petru 2.23).

Apostolul Pavel merge aici chiar mai departe. El spune: »urmăriți totdeauna ce este bine, atât între voi, cât și față de toți«. Deci, noi nu numai că trebuie să veghem ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău, ci dimpotrivă, trebuie să ne gândim cum putem să facem bine altora. Acest lucru este valabil în primul rând față de frații noștri și surorile noastre (între voi), dar și în relațiile noastre cu oamenii din lumea care ne înconjoară (față de toți). Chiar dacă este o despărțire clară între lumină și întuneric, între zi și noapte, totuși noi, cei care suntem lumină în Domnul, trebuie să arătăm celor care trăiesc în întuneric caracterelor luminii. Numai astfel ne dovedim a fi robi adevărați ai Împărăției și suntem realmente o mărturie pentru Domnul.

Versetul 16: »Bucurați-vă întotdeauna.«

O altă caracteristică a creștinilor ne este numită bucuria. Lumea din jurul nostru este plină de violență, ură, nedreptate și urmarea este tristețe. Chiar dacă satan încearcă să-i amăgească pe oameni cu diverse bucurii, trebuie totuși să vedem mereu, că sfârșitul bucuriei în lumea aceasta este numai tristețe. Exemplul despre fiului risipitor din Luca 15 ne arată foarte clar aceasta. Numai cine are o legătură vie cu Isus, cunoaște adevărata bucurie. Noi avem bucuria mântuirii, dar savurăm și bucuria pe cale ca urmași ai lui Hristos. Aceasta nu înseamnă că noi ca și copii ai lui Dumnezeu nu avem parte de întristare. Dimpotrivă. Dar putem să ne bucurăm și în situații de tristețe. Întristarea se referă totdeauna la pământul acesta, la împrejurări în care putem să ajungem în viața aceasta. Adevărata bucurie se referă întotdeauna la Domnul și la ceea ce este în cer. De aceea noi putem avea ambele deodată. În acest sens înțelegem că apostolul Pavel a scris din închisoare credincioșilor din Filipi: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!« (Filipeni 4.4).

Versetul 17: »Rugați-vă neîncetat.«

Pentru a putea savura totdeauna bucuria în Domnul avem nevoie de comuniune permanentă cu El. Aceasta se exprimă prin rugăciune. De aceea Pavel spune: »Rugați-vă neîncetat.« El însuși a fost un exemplu pentru tesaloniceni în acest sens, căci s-a rugat neîncetat pentru ei. Desigur aici nu este vorba în primul rând de orele noastre de rugăciune în adunare, și nici de momentele când ne împreunăm mâinile pentru rugăciune conștientă. Aceasta nu o putem face neîncetat, adică zi și noapte. Nu, ci rugăciunea poate fi asemănată cu respirația sufletului (așa cum citirea Cuvântului este hrana noastră). Respirația, în general, o facem inconștient; aceasta înseamnă că nu ne dăm seama că respirăm. Dar dacă te oprești să respiri, vei observa foarte repede consecințele. La fel este și cu rugăciunea. Ea este legătura permanentă cu Domnul nostru, expresia dependenței noastre de El. În sensul acesta, ea este o atitudine interioară în care putem să fim neîncetat, adică și la lucru, acasă, în timpul nostru liber etc.

Așa ca în toate, și aici, Domnul Isus ne este modelul desăvârșit. Numai El putea să spună despre Sine: »Eu alerg la rugăciune« (textual: dar eu sunt permanent în rugăciune) (Psalm 109.4). Pentru El

nu era numai o obișnuință bună să Se roage, ci ca Om adevărat trăia în dependență permanentă de Dumnezeu Său.

Versetul 18: »Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus pentru voi.«

Rugăciunea este întotdeauna legată cu mulțumirea (vezi de exemplu Coloseni 4.2). Mulțumirea exprimată în rugăciune este voia clară a lui Dumnezeu pentru noi. Mulțumirea dovedește că ne rugăm într-o stare bună a inimii. Conform textului din Filipeni 4.6 noi trebuie să facem cunoscut dorințele noastre lui Dumnezeu, și anume »prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri«. Dacă ne rugăm într-o astfel de stare lăuntrică, știm că Domnul ne va împlini cererile noastre așa cum este bine și corect, și pacea lui Dumnezeu va fi partea noastră. Dacă ne rugăm fără să mulțumim, vom deveni repede nerăbdători și nemulțumiți, dacă cererile noastre nu sunt împlinite așa cum ne-am imaginat noi.

Un creștin care nu mai poate să mulțumească este nefericit. De aceea satan caută să ne preocupe cu tot felul de lucruri negative, ca să uităm mulțumirea. Dar dacă avem ochii deschiși pentru bunătatea lui Dumnezeu, atunci vom găsi în toate împrejurările vieții motive pentru care putem mulțumi. Dacă suntem realmente convinși că toate lucrurile lucrează spre binele nostru (Romani 8.28), atunci vom avea întotdeauna motive de mulțumire. De aceea vrem să-L rugăm pe Domnul, ca El să ne mențină o inimă mulțumitoare.

Versetul 19: »Nu stingeți Duhul.«

Îndemnul care urmează până la versetul 22 inclusiv, sunt legate între ele și stau în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu folosește diferite imagini, ca să ne prezinte activitatea Duhului. Aici avem imaginea focului, cu care se compară acțiunile Duhului. Pentru noi există pericolul să stingem acest foc și astfel să înăbușim sau chiar să stingem acțiunile Duhului Sfânt. Aceasta se poate referi atât în viața personală a unui credincios, cât și la activitățile practice ale Duhului lui Dumnezeu în străngerile laolaltă ale credincioșilor. Aplicat la viața personală, stingerea Duhului înseamnă pe de o parte că nu ne mai lăsăm călăuziți și corecți de El, iar pe altă parte Duhul nu mai poate să ne preocupe cu Persoana Domnului și cu binecuvântările cerești. În străngerile laolaltă, stingerea Duhului înseamnă că noi înlocuim călăuzirea Sa prin altceva (de exemplu prin conducerea omenească). Aceasta are ca urmare, că Domnul nu ne mai poate da ceea ce El a vrut de fapt să lucreze prin Duhul Sfânt. Aceasta stă în context nemijlocit cu versetul următor, unde este vorba despre profeție, care este lucrată prin Duhul lui Dumnezeu, dar numai atunci când nu-L stingem.

În legătură cu activitatea Duhului trebuie să diferențiem cu atenție patru puncte:

1. Stingerea Lui la noi înșine, la alții și în adunare, așa cum găsim aici, prin aceea că stingem acțiunea Sa;
2. Întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4.30). Aceasta se întâmplă în momentul în care păcătuim. El, Cel care locuiește în fiecare credincios, devine dezonorat și întristat prin aceasta, și părtașia cu Dumnezeu este deranjată;
3. Împotrivirea față de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 7.51). Aceasta se referă la necredincioși, care se împotrivesc lucrării de convingere exercitată de Duhul;
4. Hula împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.24-32). Aceasta este păcatul celor care identifică lucrarea Domnului și Persoana Sa cu satan, așa cum au făcut fariseii când Domnul trăia pe pământ.

Versetul 20: »Nu disprețuiți profețiile«

Așa cum am menționat, aceasta stă în legătură directă cu stingerea Duhului. Profeția în Noul Testament nu se referă în primul rând la destăinuirea de lucruri viitoare (deși acest înțeles se întâlnește în unele texte). Profeția este o slujbă profetică prin care Dumnezeu prin Duhul Sfânt ne dă pentru o anumită situație un cuvânt al Domnului, de care avem nevoie în acel moment. Acesta poate fi îmbărbătare, mângâiere, îndemn sau învățătură. Explicarea unui text biblic este de exemplu în principiu totdeauna aceeași, dar profeția poate fi foarte diferită. Astăzi avem nevoie de acest cuvânt, mâine avem nevoie de altul într-o altă situație în care ne aflăm. Ca să primim cuvântul potrivit la vremea potrivită, Duhul Sfânt trebuie să fie activ în mijlocul nostru. 1 Corinteni 14.1-5 ne arată prin cuvinte energice că profeția este darul cel mai mare care se exercită în strângerile laolaltă ale credincioșilor și suntem îndemnați să năzuim cu toții să profețim.

Disprețuirea profeției înseamnă deci a nu da Duhului Sfânt libertatea de manifestare în mijlocul nostru. Acest lucru merge mult mai departe decât stingerea Duhului, căci dacă disprețuim profeția, în cele din urmă disprețuim pe Cel ce o dă, adică pe Duhul Sfânt. De aceea este foarte important să respectăm călăuzirea Sa când suntem adunați ca adunare. Tot ce vine din firea noastră se împotrivesc Duhului Sfânt. Chiar și atunci când nu ne ghidăm după planificări omenești în strângerile noastre laolaltă, poate să existe ceva în noi care să înfrâneze sau chiar să stingă călăuzirea Duhului. Ar trebui să ne ferim de aceasta, căci altfel vom pierde multe binecuvântări.

Versetul 21: »ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.«

Prin cuvântul »ci« este o legătură directă cu versetul anterior, în care suntem avertizați cu privire la un pericol. Noi trebuie să nu disprețuim profeția, dar să cercetăm dacă ce se spune este cu adevărat lucrat prin Duhul Sfânt. Cunoaștem bine inima omului. De aceea cineva poate să vorbească și să considere că este profeție, dar în realitate este de la firea sa. Acolo unde există libertate în strângerile laolaltă, firea poate foarte ușor deveni activă și să folosească greșit această libertate. Despre acest pericol suntem avertizați aici. Noi trebuie să acordăm Duhului libertate deplină, dar în același timp să cercetăm ce se vorbește. »Ci cercetați toate« nu înseamnă să cercetăm tot ceea ce există în creștinătate ca învățături false și greșite (prin aceasta unii au ajuns la cădere), ci înseamnă să judecăm, dacă ceea ce se spune este într-adevăr o profeție călăuzită de Duhul Sfânt. Cercetarea nu înseamnă nici să cugetăm, dacă ceea ce se spune ne convine sau nu nouă personal, dacă ne place sau nu, ci este vorba despre izvorul din care izvorăsc cele spuse.

Continuarea propoziției este de asemenea importantă: »păstrați ce este bun.« Cât de des facem altfel! Cercetăm și constatăm că ceva nu a fost călăuzit de Duhul, apoi vorbim și criticăm. Ceea ce era bun, adică ceea ce Duhul Sfânt a dat, uităm repede. Dar ar trebui să fie exact invers. După ce am cercetat, să eliminăm partea negativă (acest lucru nu înseamnă, de exemplu, că vorbim cu respectivul despre aceasta), dar reținem ce este bun spre folosul nostru. Aceasta ar trebui să fie așa după orice slujbă în Cuvânt în strângerile noastre.

Versetul 22: »Feriți-vă de orice formă a răului.«

Pe de o parte acest verset are valabilitate ca un principiu general pentru toată viața noastră. Așa scrie Pavel credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele și nevinovați în ce privește răul« (Romani 16.19). Răul aparține nopții/întunericului și se arată în forme multiple. Există răul moral, dar există și răul în învățătură. Satan găsește la fiecare un alt punct de legătură. De aceea avem aici avertizarea »de orice formă a răului«, și solicitarea importantă ca »să ne ferim«.

Dar pe de altă parte, această solicitare are valabilitate și în legătură cu cele spuse anterior. Un pericol ar consta în faptul că am putea stinge Duhul și am putea disprețui profețiile; un alt pericol ar fi

ca firea noastră să folosească greșit libertatea și noi să nu cercetăm în mod corect ce se spune. Și de acest fel de rău trebuie să ne ferim.

Versetul 23: »Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să vă fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.«

Cu acest verset începe încheierea epistolei. Încă o dată apostolul vorbește despre venirea Domnului, deci despre tema care este de fapt conținutul propriu-zis al acestei epistole. Dar mai întâi le amintește de »Dumnezeul păcii«. El a amintit tesalonicenilor în capitolul 2.12, că Dumnezeu i-a chemat la »Împărăția și gloria Sa«. Această Împărăție viitoare va fi caracterizată prin pace. Dar pe Dumnezeu acestei păci noi Îl cunoaștem deja acum. Și El este Cel care ne va păstra în sfințenie până în clipa când Domnul va reveni, pentru a-Și instaura Împărăția pe pământ.

Tema sfințirii practice am întâlnit-o în mai multe locuri în această epistolă. În capitolul 2.10 găsim sfințenia în slujba apostolului, în capitolul 3.11-13 în legătură cu sentimentele noastre și în capitolul 4.1-8 se vorbește despre sfințenia în umblarea noastră. Aici sfințenia este pusă în legătură cu »Dumnezeul păcii«. Numai El poate să producă în noi sfințenia practică, ceea ce înseamnă despărțire de rău și o întoarcere către Domnul Isus. În capitolul 3.13 am găsit, că inimile noastre ar trebui să fie fără vreo învinuire întărite în sfințenie »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi«. Expresia »înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru« lipsește aici. Aceasta pentru că nu numai în fața lui Dumnezeu trebuie să fim sfinți, ci și pentru că și lumea va vedea ceva din aceasta, când vom veni cu Domnul Isus. Venirea Sa este legată nu numai cu binecuvântări pentru noi, ci și cu responsabilitate. Noi trebuie să fim păstrați fără vină, adică fără nicio clauză de acuzare. Lumea să nu poată arăta cu degetul acuzator spre noi când ne vom arăta cu Domnul. Când vom apărea cu El, se va vedea dacă aici am trăit o viață practică de sfințenie.

Prima parte a versetului acesta spune că Dumnezeu este Cel care ne sfințește, în partea a doua rămâne deschis cine este Acela care ne va păzi. Se spune simplu: »și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să vă fie păzite întregi.« Prin aceasta se apelează pe de o parte la responsabilitatea personală, pe de altă parte ni se amintește că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Ambele părți sunt prezente și ambele părți sunt reale. Noi suntem solicitați să umblăm în sfințenie, iar pe de altă parte știm că numai Dumnezeu poate să producă această sfințire. Deja mulți au încercat prin eforturi proprii și au eșuat.

Amintirea »duhului, sufletului și trupului« o găsim numai aici sub această formă. În alte locuri găsim împreună »duh și suflet« deosebit de trup. Prima parte se referă la omul „lăuntric”, cea de-a doua la omul exterior. Această împărțire aici în trei părți nu este la voia întâmplării. Prin aceasta omul întreg este descris în „părțile” sale componente. Pentru Dumnezeu, omul se compune din duh, suflet și trup. Și despre Isus citim, când este vorba de El ca Omul desăvârșit, despre duh, suflet și trup (Luca 23.46; Marcu 14.34; Evrei 10.5).

Ce înseamnă trupul, este ușor de înțeles. Trupul este vasul în care se găsește duhul și sufletul, deci corpul nostru. Înțelegem foarte bine ce înseamnă să păstrăm trupul nostru în sfințenie. Explicația despre duh și suflet este mai dificilă. Chiar dacă diferența între ele este foarte fină, avem totuși diferențe, căci și în alte texte din Noul Testament se face deosebire între cele două (de exemplu Luca 1.46-47; Evrei 4.12). Probabil putem spune astfel: sufletul vorbește despre sentimentele și simțurile omului. Duhul este viața, ceea ce Dumnezeu a dat omului diferit față de animale. Prin duhul nostru putem intra în legătură cu Dumnezeu, deci în relații în care nu poate intra un animal. Cât de important este apoi pentru noi, ca și sentimentele noastre și duhul nostru să fie păzite întregi în sfințenie! Deci este vorba de omul întreg. Nimeni dintre noi nu se poate împărți. Unii au probabil grijă să-și țină trupul în sfințenie, dar uită de duh și suflet. Alții sunt preocupați numai cu sentimentele lor și astfel cad în învățături rătăcite, deoarece nu-și păzesc duhul. Pe când alții pun mare preț pe curățirea duhului și neglijează sfințirea trupului. Nu, este voia lui Dumnezeu ca omul întreg să fie păzit; duh, suflet și trup.

„Deci Duhul Sfânt vrea ca omul împăcat cu Dumnezeu să fie cu toată ființa sa dedicat lui Dumnezeu, care l-a adus în legătură cu Sine prin revelarea dragostei Lui și prin lucrarea harului Său, și ca nimic din om să nu se deschidă vreunei influențe care este mai inferioară decât natura divină, la care omul este părtaș, și astfel să fie păzit fără vină la venirea lui Hristos.” (Darby, J. N. Der erste Brief an die Thessalonicher).

Versetul 24: »Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.«

Apostolul nu vrea să-i descurajeze pe tesaloniceni. Poate că și nouă ne este teamă, cugetând la versetul anterior, că nu vom atinge niciodată acest nivel de sfințenie deplină prezentat acolo. Dar ce încurajare că în acest verset citim: »Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta«! Nu vrem să diminuăm cu nimic din responsabilitatea noastră, dar totuși avem voie să ne amintim mereu cu bucurie de credințioșia lui Dumnezeu. Cu toate eșecurile noastre, una rămâne sigur: Dumnezeu este credincios.

Dacă aici este vorba de chemarea lui Dumnezeu, atunci nu este vorba despre chemarea la Împărăția Sa sau la gloria Sa, ci despre chemarea la sfințirea practică. Dacă nu corespundem acestei responsabilității a noastre, atunci nu este greșeala lui Dumnezeu. Nu! Dumnezeu este credincios și El va desăvârși în noi lucrarea pe care a început-o. De aceea nu trebuie să descurajăm gândind că chemarea la sfințirea practică este prea grea de realizat pentru noi. Va veni ziua când vom sta glorificați și în sfințenie în fața Lui.

Versetul 25: »Fraților, rugați-vă pentru noi.«

Pavel purta pe frații și pe surorile din toate localitățile pe inima sa în rugăciunile lui. El s-a rugat și pentru tesaloniceni (1.2). Dar el știa și cât de mult avea el nevoie de rugăciunea lor. Prin rugăciune nu suntem legați numai de Dumnezeu, ci și cu frații noștri și cu surorile noastre. Cât de necesară este rugăciunea reciprocă!

Suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru frații care ni i-a dat, care ne explică Cuvântul lui Dumnezeu, Îl explică și Îl aplică la inimă și conștiință. Dar cât de important este că acești frați nu numai că aduc Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei se și roagă pentru ascultători! Dar este important și reciproc, ca noi să ne rugăm pentru frații și surorile care se lasă folosiți în mod deosebit în lucrarea Domnului. Ei au nevoie de rugăciunile noastre, și anume atât personale cât și în comun

Versetul 26: »Salutați pe toți frații cu o sărutare sfântă.«

Sărutarea era atunci forma de salut obișnuită. De aceea aici se pune accent nu pe sărutare, ci pe sărutare „sfântă“. Dacă ne gândim la zilele noastre, atunci poate fi și o sărutare a mâni. Decisiv este ca acest salut să fie sfânt. Aici se pune întrebarea dacă salutul nostru este sau nu sincer. Cât de adeseori trebuie să constatăm cu regret, că și noi înșine în astfel de nevoi simple nu suntem sinceri. Dacă de exemplu doi frați discută negativ despre un al treilea și când acesta se apropie este salutat cu cuvinte foarte prietenoase, spunându-i cât de mult se bucură să-l vadă, cu siguranță aceasta nu mai este un salut „sfânt“, ci o fățarnicie.

Versetul 27: »În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților.«

Aceste cuvinte sunt unice. Pavel folosește aici o expresie foarte puternică. »Vă rog fierbinte« vrea să spună „a lega cu un jurământ solemn“. El dorea foarte mult să se citească această epistolă înaintea tuturor credincioșilor, deci și alții să ia cunoștință de ea. El era convins că deja la această primă epistolă a fost inspirat de Duhul Sfânt și că acest conținut al epistolei era de mare importanță și pentru alți credincioși.

Într-adevăr, dacă vedem în jurul nostru câtă necunoștință este astăzi cu privire la adevărurile din această epistolă, cât de puțin s-a înțeles venirea Domnului Isus, ne dăm seama cât de actuală este această epistolă și astăzi pentru fiecare personal.

Versetul 28: »Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi! Amin.«

Ce încheiere potrivită a acestei epistole a îmbărbătării! Cât de necesar este harul lui Dumnezeu în viața noastră zilnică! Având în vedere că Domnul Isus va veni în curând, ca să ne ia la Sine, pentru ca apoi puțin mai târziu să putem apărea împreună cu El la instaurarea Împărăției Sale, avem nevoie de harul Său. Da, suntem dependenți în totalitate de acest har. Am avut parte de harul Său ca păcătoși, când ne-a mântuit, și vom avea parte de har, când El va reveni, dar noi stăm și în fiecare zi sub acest har – noi avem nevoie de el. Domnul nostru cunoaște împrejurările noastre, oricare ar fi ele. El știe dacă suntem tineri, dacă suntem în vârstă, sau dacă suntem bătrâni și simțim în mod deosebit slăbiciunea corpului nostru. Harul Său este bogat pentru toți. El este un izvor nesecat, care curge până vom fi la El în slavă.

De ce pot azi să umblu sigur? / O, harul Tău mă apără!

De ce eu azi nu cad în luptă? / Iubirea Ta mă sprijină.

Da, harul mă călăuzește, / Iubirea mă conduce-acas'.

Da, locuința-i pregătită, / La Tine voi veni-n curând.